

ΕΒΔΟΜΑΣ

Στο περιθώριο της επικαιρότητας

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΥΒΙΤΟΝ - ΝΙΟΥΣ

ΤΑ ΗΡΑΕΜΙΚΑ γεγονότα έφεραν στο πρώτο πλάνο του ενδιαφέροντος τα «Ελληνικά Έπίκαιρα», δηλαδή τα ελληνικά κινηματογραφικά ζουρνάλα. «Ας δούμε λοιπόν μαζί με τους αναγνώστες μας πώς ετοιμάζονται τα ελληνικά αυτά επίκαιρα, που είναι πράγματι εξαιρετικά ενδιαφέροντα.

Τον κύριο ρόλο — στην ετοιμασία τους, φυσικά — παίζει ο γνωστός φωτορεπόρτερ και όπερατέρ κ. Μανώλης Μεγαλοκονιδίου με την συνεργασία του

γραφέα Ένα ενδιαφέρον μάς «Αγγλων κι' Ελλήνων ναυτών. Σημειώσαν ότι οι περισσότεροι από τους παρόντες του «Ελληνικού Κινηματογραφικού Στούντιο» είναι φαντάροι: Ο διευθυντής κ. Φίνος, ο όπερατέρ κ. Γερ. Δριμαρόπουλος, καθώς και ο αδελφός του, όμοιος ο όπερατέρ κ. Δριμαρόπουλος, ο όποιος ως άπειστομένος της Χαρτογραφικής Υπηρεσίας στο Μέτωπο κινηματογραφεί τώρα τις ώριμες ηρωικές σκηνές των τουλλιάδων μας και τις περήφανες νίκες τους, τις θριαμβευτικές εισόδους τους

και Δριμαρόπουλος, ανάδουν τους τεραστίους ακουστικούς προβάλλεις των τους όποιους τοποθετούν γύρω στην ορχήστρα και μπροστά από τα χαρτωμένα Μπελινάκια. Ο φωνολήπτης κ. Αιμίλιος Προβελέγγιος θέτει εις κίνησην την μηχανή του και παίζει το φωνητικό όργανο της ταινίας που είχε γίνει την προηγουμένη, για να γίνει ο λεγόμενος «συγχρονισμός».

Έτσι, λοιπόν, οι καλλιτέχναι ακούγοντας από το μικρόφωνο τις φωνές των, εκτελούν, μπροστά από τον φακό τις ίδιες κινήσεις που έκαναν χθές τραγουδώντας και παίζοντας το τραγούδι. Κι' αφού όλα ετοιμαστούν, κι' αφού ο κ. Φίνος ρίξη την τελευταία ματιά του παντού, δίνει το σύνθημα της κινηματογραφίσεως. Κι' ενώ ο κ. Δριμαρόπουλος με τη μηχανή του κινηματογραφεί το συγκρότημα του κ. Βέλλα, ακούγονται οι γλυκές φωνές των δίδων Παναγοπούλου:

«Στά Τίρνα να μπούμε
και θά λογαριαστούμε
και τότε θά τὰ πούμε,
φουκαράδες, μασκαράδες, πεινασμένοι
Ιταλοί!»

Και σέ λιγάκι, ακόμη
θά μπούμε και στη Ρώμη,
στον Ντορσίε και στον Κόμη
να τους πούμε πως κι' εκείνοι είναι
θιάκες και φελλοί!»

Το «γύρισμα» τελειώνει σέ λίγο. Ο κ. Φίνος φαίνεται ευχαριστημένος. Πλησιάζουμε τα Μπελινάκια.

— Γρήγορα και στο Χόλλυγουντ!

Η ευχή τις χολακούς και χαμογελούν... πρώτο-σεκόντο!

— Ευχαριστούμε!

Έν τώ μεταξύ, ο κ. Μεγαλοκονιδίου έχει επιστρέψει από το «γύρισμα» του μήτε. Φαίνεται κι' αυτός ευχαριστημένος. Τον πλησιάζουμε.

— Κουράστηκα λίγο, μάς λέει χαμογελώντας. «Αλλά οι θεαταί μας πρέπει να υψώνουν τίποτα το επίκαιρο. Πρόπει να βοισκώμεθα σέ μια διαρκή κίνηση για να παρουσιάσουμε ρεπορτάζ καλό και πάντα επίκαιρο.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Ανέκδοτο

Τό κίδηλο του Βερλαίν

Ο Βερλαίν έγραφε κάποτε ένα άρθρο σέ μια φιλολογική επιθεώρηση για το όποιον τον επλήρωσαν ένα πεντόφραγκο. Την άλλη μέρα επιστρέφει ο Βερλαίν στον ταμία της έφημερίδος και του λέγει:

— Τό πεντόφραγκο που μου δώσατε χθές ήτανε κίδηλο. Δεν ντραπήκατε να τό κάνετε αυτό σέ μένα;

— Μη θυμώνετε, του απαντά ο ταμίας, ιδού ένα άλλο που είναι γνήσιο.

Ο Βερλαίν τό έβαλε στην τσέπη του κι' ετοιμαζόταν να φύγει.

— Μιά στιγμή, του φωνάζει ο ταμίας. Έχετε την καλωσύνη να μου επιστρέψετε τό κίδηλο;

— Για τό κίδηλο μου κουβεντιάζεις τώρα; λέει εξοργισμένος ο Βερλαίν. Είδα κι' έπαθα ως που να τό πασάρω.

Η ΜΟΥΤΖΟΛΙΝΑΙΝΑ

-Τ ΕΙΝΑΙ καλέ Σουσάνα; Τί έχεις κι' είσαι χλωμή;

Ρωτούσε η κόνα Προφυρία μιάν ανηψιά της, που καθότανε στο συνοικισμό του Βύρωνα, λίγο παρακάτω από τό σπίτι της.

— Καλέ τί νάχω, θειά Προφυρία, που με σύχισε πάλι εκείνη ή διπλανή μου ή Λόλα.

— Πάλι τά ίδια; Μά αυτή θαρρώ καλέ πώς ήλωλάθηκε. Τί σούκανε για πέ μου; Η Σουσάνα σκούπισε τά μάτια της κι' είπε:

— Νά, θέλει με τό ζόρι να μου πάρη δυό πήγες τόπο, από τό προβολάκι μου, που συνορεύει με τό δικό της. Ήθάλαμε λέει λάθος τά παλούκια και τη ζημιώσαμε.

Η Προφυρία γούρλωσε τά μάτια της.

— Τί λες καλέ; Έγώ δεν ήμουνε παρουσία τον καιρό που λγένηκε ή μοιρασιά του τόπου; Τά μέτρησε ο Τζινιέρης τση Άρχης και τά χώρισε. Νά μην την αφήσης και βάλη ποδάρι, γιατί είναι άδικο Σουσάνα μου. Άκουσε;

— Μά τί να κάνω που με 'δρε μοναχή γυναίκα; Ο άντρας μου είναι στο στρατό, πούδς θά με περασίση μπροστά σ' αυτή τη γλιωσοσύ;

Η γρηά την κύτταζε με οίκτο.

— Καυμένη Σουσάνα, πάντα ήσουνε ζαβή και βερέμια. Έσύ δεν ήμοιασες από τό σόι μας που ήμαστε ούλες θεριμένες. Ίδιος ο συχωρεμένος ο μπαμπάς σου είσαι, πέσε πήττα να σε φάω.

Η Σουσάνα με ύφος κλαυθμηρό ψιθύρισε:

— Τί θες να κάνω;

— Άκουσε να σου πώ. Όποιος δέ μιλά τότε θάβουνε. Νά πατήσης ποδάρι και να τήν αποπάρης. Άλλοιώς θά σε καβαλλήν ή βρώμα και θά σου πάρη τον τόπο.

— Θά πάω στην άρχη να κάνω τά παραπάνω μου, να βρω τό δικό μου.

— Κόρη μου, αυτές οι δουλειές άργούνε. Τό δικό έγω τό βρίσκω με τό άβραντιν ή μου! Άλλοι σ' εκείνονε που δεν έχει νόχια να έυστή και καρτερά να τότε ξύσουνε. Νά φωνάξης, να χαλάσης κόσμο, να την τρεμοχολιάσης!

— Που να τά βάλω έγω μ' αυτή την εφτάγλωσσή! Εκείνη την τρέμει ο μαχαλός. Κάνει τό σατραζάνη τση γειτονιάς.

Η Προφυρία έβαλε τά χέρια στή μέση:

— Νά τση πής, χαιοτίσματα πολλά έχει ο αφέντης μας αφέντη, κι' ο αφέντης παραφέντη! Δέ θέλω να πετατώ ώσαμ' εκεί, μά αν έρθω, άς τρεμοκοπήσω να βγή μπροστά μου ή κάπια, ή Λωλοπερβανέ, που είναι ίδια ή μάνα της ή σημαμένη, που τη λένανε καρτσικαλά από γειτονιά μας, πού Φασουλιά.

Ίστορίες των συνοικισμών

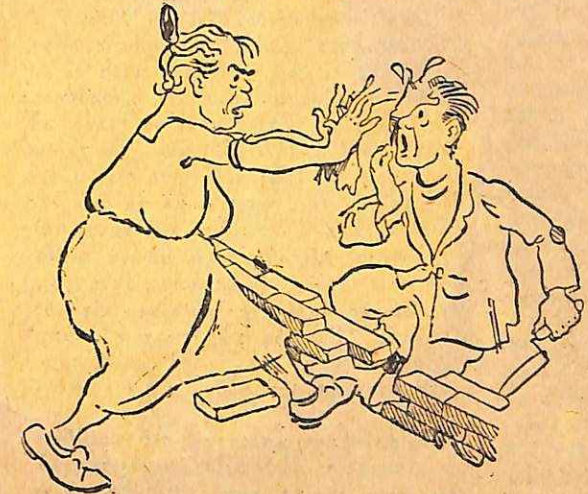
ΤΑ ΚΑΤΟΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

γιατί ήτανε πάντα κουρελιασμένη και βρώμικα. Και τί γλώσσα είχε ή άσυχώρητη! Σάν άρχιζε τον καυγά Δευτέρα τότε τέλειωνε Σαββατόβραδο.

— Ίδια είναι κι' ή Λόλα. Ούτε τη χρειά τση βλέπει, ούτε τίποτα. Βάψιμο και κατρέφτη. Άς βγάλη τά μάτια τση, όχι όμως και να μου φάη τό δικό μου!

— Κάτσε να φάς ματζί μας τό μεσημέρι και τό βραδυνό πάμε ματζί ώσαυτε τό σπίτι σου, και τήνε σιάνω έγω την καραπατάκα!

Η Σουσάνα έμεινε. Στο τραπέζι δεν

«Αρπαξε τή λάσπη και του την κατέβασε κα-
τάμου τρα.

είπαν τίποτα μπροστά στη Σουλτάνα την κόρη της Προφυρίας.

Σάν πήγε τέσσαρης ή ώρα, ή Σουσάνα σηκώθηκε.

— Πάω θεία, είπε, γιατί άμα βραδυάσει δεν μπορώ να γυρίσω έξω σκοτεινά. — Θάρβω ως εκεί ματζί σου, είπε ή Προφυρία.

— Που θά πάς τέτοιαν ώρα; φώναξε ή Σουλτάνα στή μητέρα της.

— Θά τήνε βγάλω ως την πόρτα τση να ξεμουδιάσω και κοιμάτι! Μη φοβάσαι και δέ με κλέβουνε. Είμαι γρηά πιά!

Και χαμογέλασε. Από μέσα της όμως αισθανότανε την ανάγκη να πιάση καυγά, να πάη να ξεμαλλιάση την άλλη.

Έφυγαν μαζί, θεία κι' ανηψιά.

Σάν έφτασαν στο δρόμο που ήταν τό σπίτι της Σουσάνας, μία γεϊτονίσσα την έπλησίασε τρεχάτη και είπε:

— Τρέχα Σουσάνα. Αυτή ήφερε τον άνηψιό της, και ήχτισε με τούβλα ντουβάρι στο προβόλι τση, και σου πήρε από τό δικό σου μιάν πήχη.

— Άγού! Ξεφώνισε ή Σουσάνα και άρχισε τά κλάματα.

— Για να σου πώ! Μην κλαίς, σόναξε ή Προφυρία. Τώρα θά δής τί θά την κάνει. Τό σίδερο έστω κομπούζεται.

Άνοιξαν την πόρτα κι' είδανε μέσα

στον κηπάκο ένα τοιγάκι από τούβλα έως μιό μέτρο που τόχτιζε ένα παλληκαράκι.

Η Προφυρία έγενεψε στήν Σουσάνα να μη μιλήση και πήρε μόνη της, τό λόγο:

— Για να σου πώ παλληκάρι μου: Ποιός σούπε να χτίσπς αυτό τό ντουβάρι;

— Η θειά μου!

— Καλά! Και μάς άρώτησε ή θειά σου αν θέμε να τό κάνης αυτό;

— Μά είναι δικός τση λογαριασμός αυτό.

— Όχι δά πουλάκι μου! Ήκανες λάθος. Ήπρεπε να τό φέρης πιδό έξω. Άδικήθηκε ή κυρία Λόλα! Θά πάρετε ακόμα μιόη πήχη τόπο. Όχι εκεί που τόχτισες, εδώ πρέπει ναρθή.

Και με κλωτσιές άρχισε να γκερεμά τον μισοχτισμένο τοίχο, που όπως ήταν φρέσκος έπεσε σάν χάρτινος.

ή εξαγριωμένη Προφυρία, άρπαξε τή λάσπη και του την κατέβασε κατόμουτρα και τον έκανε αγνώριστο.

Στις φωνές του μικρού έτρεξε ή Λόλα μιάν χοντρή ρο-δοκόκηνη γυναίκα.

— Τ' είναι καλέ; Άχου!

Πούδς μωρή σούδωκε τό δικαίωμα;...

Η Προφυρία την άρπαξε από τά μαλλιά και την κουρελιάσε. Την έριξε ανάμεσα στή λάσπη και στά τούβλα.

— Νά σου δείξω έγώ βρώμα! Τί θες μωρή, να μου παραστήσης την Ίταλία; Και πās να φάς τον τόπο τση γυναίκας; Νά τό λοιπόν κι' έγώ που σούκανα τά μούτρα σάν του Μουτζολίνα, κακο-χρονόναχης σου κι' εκείνος, διαόλον

Μουτζολίνα!

Όλη ή γειτονιά που είχε στο άχτι τί Λόλα έθηκε δική της Προφυρίας.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΙΑ

ΗΧΗΤΙΚΟ ΦΑΓΗΤΟ

Είς ένα έστιατόριον όπου παίζει μουσική.

Ο πελάτης δείχνει στο γκαρσόνι τό φαγητό, που του έφερε και τό ρωτάει:

— Τί είναι αυτό;

Τό γκαρσόνι απορροφημένο από την ορχήστρα, απαντά:

— Είναι ένα κομμάτι από την «Εύθυμη Χήρα», κύριε!

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

— Έξηγήστε μου, σās παρακαλώ, τρέ μου, γιατί όταν εξετάζετε τους πελάτες σας έπιμένετε να σας πουν τί κρασιά πίνουν;

— Διότι από αυτό καταλαβαίνω την οικονομική τους κατάσταση και αναλόγως ετοιμάζω τον λογαριασμό, που θά μου πληρώσουν.

Τα «Μπελινάκια» με την ορχήστρα Βέλλα, στην οποία συμμετέχουν οι κ.κ. Άγιοθλασίτης, Άγγ. Λαμπρινίδης, Μισέλ Άνδρόνοβιτς και Τ. Μαρούδας.

Ελληνικού κινηματογραφικού στούντιο και συνεπώς, ο κ. Φ. Φίνος.

Τό «ζουρνάλο» αυτό που βλέπετε κάθε εβδομάδα στους κινηματογράφους μας και που σας παρουσιάζει την πολεμική ελληνική ζωή της εβδομάδας καθώς και μια μουσικό νομμάτι, ετοιμάζεται, όπως είπαμε, στο στούντιο του κ. Φίνου, τού βρίσκεται στήν όδδ Στουρνάρα. Πριν από την κηλοϊταλικού πολέμου τό στούντιο τόπο βοισκόταν, στο Καλαμάκι, αλλά τώρα μεταφέρθη από εκεί λόγω των γε-γυώντων.

Στην όδδ Στουρνάρα, λοιπόν, βρίσκεται τό «Ελληνικό»... Χόλλυγουντ. Έκεί μάς υποδέχεται ο κ. Φίνος και προσπαθεί να μάς μνήση στα μυστικά της τέχνης του όμιλούντος, και μάς δείχνει τους μετ' αίσχημα τσιτσά, τους πολυλαπασιαστές της φωνής, και άλλα πολύπλοκα είδη μηχανήματα. Την στιγμήν της επισκέψέως μας ο κ. Μεγαλοκονιδίου, πάντοτε δεικνύοντας, ντυμένος στο χαλί με μιάν μηχανή στο χέρι ετοιμάζεται να πάγη για τό γήπεδο του Παναθηναϊκού όπου θά κινηματο-

στά καταλαμβάνόμενα μέρη κ.λ.π.

Άλλά για να γυρίσωμε στο θέμα μας, τό Στούντιο αυτή την στιγμή βρίσκεται σέ πυρετώδη κίνηση. Οι δύο μαχιγέρ κ. κ. Κίμων Σπαθόπουλος και Στ. Κελεσιδής μαχιγάρουν τους «άστέρους» που πρόκειται να ποζάρουν μπροστά στο, σκαλό. Έτσι βλέπουμε τις συμπλητικές μας νιζέξ αδελφές Παναγοπούλου, τις γνωστές ως αδελφές Μπελλίνι να έχουν παραδώσει τά πρόσωπά των στις θωπίες των χρωμάτων των δύο μαχιγιέρ. Η μικρή μάλιστα, ή Νάντια, άδημονεί. Έπεμβαίνουμε:

— Άλλ' οι άστέρες έχουν και τά θέσανά τους!...

Χαμογελά. Άλλά αυτό έννευρίζει τώ-ρα τον κ. Σπαθόπουλο, γιατί τον έμποδίζει στή δουλειά του:

— Κλείστε τό στόμα, παρακαλώ!...

Στό διπλανό δωμάτιο, όλόκληρη ή όρχήστρα του κ. Ι. Βέλλα περιμένει την σειρά της για να μακιγιαριστή κι' αυτή!

Σέ λίγο, οι μουσικοί τοποθετούνται, έ-λοι μαζί στο βάθος της αίθουσας μπροστά σ' ένα ωραίο σόφον, και οι κ. κ. Φίνος

Ἡ νεαρά ξανθοῦλα Ἑρμίνη, κόρη τοῦ χρεωκοπημένου τραπεζίτη Μπαρκή, μαθαίνει ξαφνικά ὅτι ὁ Νίκος Σταυρίδης, τὸν ὁποῖον ὑπερπατά, ἔχει πέσει θύμα αὐτοκινήτου δυστυχήματος στὴν Θεσσαλονίκη. Τρέχει ἰμέσως ἐκεῖ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν γιὰτῆρ Φαρδῆ.

ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ μπήκανε σ' ἓνα ταξί. Ὁ Φαρδῆς εἶπε στὸν σωφὸρ:

— Στὴ Διευθύνση τῆς Ἀστυνομίας...

Σ' ὅλη τὴν διαδρομή, τῆς Ἑρμίνης ἡ καρδουλά σφιγγόταν ἀπελπιστικά. Τί θ' ἀκούγε σὲ λίγος;... Τί θὰ μάθαινε;...Κι' ὅσο ἀγωνιοῦσε, τόσο πῶς πολὺ σφιγγότανε στὸ πλευρὸ τοῦ μεγάλου τῆς φίλου, ποῦχε πιά συνηθίσει νὰ τὸν βλέπει νὰ τῆς παραστέκει σ' ὅλες τῆς δυσκόλες στιγμὲς τῆς ζωῆς τῆς... Κι' ὁ Φαρδῆς τὴν ἄφησε νὰ νοιώθῃ τὴν προστασία του, ποῦ τῆς τὴν πρόσφερε μὲ σπατάλη, μὴ καὶ δὲ μπορούσε νὰ τῆς προσφέρει τίποτ' ἄλλο...

Στὴν Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς υπηρεσίας τοὺς δέχτηκε εὐγενικά καὶ τυπικά:

— Γιὰ τὸ δυστύχημα ρωτᾶτε;... Ἀ...

Ἐχομε κι' ἄλλον ἓνα νεκρὸ σήμερα... Ἡ Ἑρμίνη ἄφησε μὴ φωνή, κι' ἔσφιξε μὲ τὸ παγωμένο χεράκι τῆς τὸ λέρ: τοῦ γιὰτῆρ, χώνοντάς του μὲς στὴ σάρκα τὰ νύχια τῆς.

— Ἄλλον ἓνα νεκρὸ;... ρώτησε ὁ Φαρδῆς, κίτρινος κι' αὐτός.

— Ναι... Μὴ γυναίκα... Σταθῆτε νὰ δῶ τ' ὄνομά τῆς...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφαξε ἓνα ντοσιέ, καὶ πρόσθεσε:

— Τὴ Λάουρα Παύλου...

Ἡ Ἑρμίνη ἄκουσε αὐτὸ τ' ὄνομα μὲ σφιγμένα δόντια. Ἐνοιοθε ἀνακούφισα μαζί, ἀλλὰ καὶ μὴ κατανόησι ἀγωνία: Ἡ Λάουρα; Πάλι αὐτή; Τί νάθελε μαζὶ τῆς ὁ Νίκος στὴ Θεσσαλονίκη;...

— Κι' αὐτὸς τοῦ σώθηκε;... ρώτησε ὁ Φαρδῆς.

— Εἶν' ὁ δὲ γιός... Ὁ Νίκος Σταυρίδης, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικὸς.

Ἀνέκνη νὰ συγκαταβῇ ἄλλο, ἡ Ἑρμίνη ἔπεσε σ' ἓναν καναπέ, καὶ ἔσπασε σὲ δυνατὰ κλάμματα, ποῦ τὰ κόβανε ὑστερικά γέλια.

Ὁ Φαρδῆς τοῦμαζε. Τὴ ζύγωνε, τῆς μίλησε σιγά-σιγά, τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ ἓνα καφευαστικό ποῦ ἔφρανε μαζί του, καὶ κατάφερε στὸν τέλος νὰ τὴν καλμάσῃ.

— Ἐλα... Μὴν, κάνης ἔτσι... Σώθηκα... τῆς φθόγγει.

— Σώθηκε... Σώθηκε... μουρμουρίζει, σὰν ἐνῶν τοῦ γ' ἡ Ἑρμίνης.

— Θέε νὰ πᾶς νὰ τὸν δοῦν;...

Ἡ μικροῦλα μὲ τὰ χερσὰ μαλλιά σπλάθηκε ἀπότομα:

— Πᾶμε!.. εἶπε.

Ρωτήσανε τὸν ἀστυνομικὸ ποῖα ἦσαν ἡ διεύθυνση τοῦ νοσοκομείου, καὶ διέβηκε ἀπ' τὴν ἀστυνομία. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ πρὸς τὸ νοσοκομεῖο, ἡ Ἑρμίνη ἔμεινε σιωπηλή, κατακίτρινη, μὲ τὰ βλέμματα τῆς καρφωμένα στὸ πρόσωπο τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ Φαρδῆς δὲν μίλουσε οὐτ' αὐτός. Ἡ σκέψη τοῦ μόνο ὀργίαζε. Καί, μέσα στὴ σκέψη του, μὴ ἀλήθεια τοῦ βίλιζε πυρωμένη τὸ μυαλό του: Ὁ Σταυρίδης ζούσε!

...Καί, πραγματικά ζούσε. Ἀπάνω σ' ἓνα κάταστρο κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου, μὲ τὸ κεφάλι του τυλιγμένο μέσα σὲ ἄσπρους ἐπιδέσμους, ποῦ τὴ λευκότητά κηλιδώνει ἓνας πλατὺς μουντὸς λεκές, μὲ τὸ πρόσωπό του ὠχρό, καὶ τὰ χεῖλια του ξερά. Ἡ Ἑρμίνη ζύγωνε στίς υἱές τῶν ποδιῶν τῆς, κίτρινη, μὲ τὰ δὺο τῆς μάτια μονάχα ζωηρῶς ἀνταναστασμένα τὴν ἀγωνία, ποσοφλακτική, σὰ νὰ φοβότανε μὴν ταράξῃ τὸν θανάσιμο ὕπνο του... Ὁ Φαρδῆς ἐρχότανε δεύτερος, κίτρινος κι' αὐτός. Ἐνοιοθε πὺς τώρα ἡ ἀγάπη τῆς μικροῦλα μὲ τὰ χερσὰ μαλλιά γιγαντωνόταν ἀπ' τὸ φόβο μὴν τὸν χάσῃ!

Μόλις ἔφτασε υποσπᾶ στὸ κρεββάτι τοῦ κατωματί, ἡ Ἑρμίνη γονάτισε. Τὸ γένο αὐτὸ ἔκαιγε μέσα στὰ παγωμένα δικά τῆς. Στὴν ἐπαφή, ὀλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ Σταυρίδου ῥίχνε, σὰ νὰ πέτασε μέσα του μὲ μιάς ὀλόκληρη ἡ ποσότης τοῦ ἔρωτος ποῦ διωγγευόταν ἀπ' τὴν καρδιά τῆς ἀγαπημένης του στὴ δική του. Καί, ξαφνικά, τὰ χεῖλια του τ' ἔχωμα καὶ ξεραμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ κουνήθηκαν, καὶ μὴ λέξη διέβηκε ἀπὸ μέσα τους:

— Ἑρμίνη...

Ὡ, μὲ πόση λαχτάρα τὴ ρούφηξε κίτρινη αὐτὴ τὴ λέξη, ποῦ ἀποτελοῦσε ἴσως τὴν τελευταία του πνοή, κι' ἦσαν σταμένη κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τῆς! Ὁ Νίκος, ὁ λατρεμένος τῆς, τὴν ὅσα ποῦ πάλευε ἀπεγνωσμένα στὰ νύχια τοῦ θανάτου ποῦ τὸν διεκδικοῦσε, σ' αὐτὴν ἔστελνε τὴν ἐπικλήσῃ του σ' αὐτὴ ποῦ εἶχαν ἀγαπήσει καὶ ποῦ τὴν ἔνοιωθε τὴν τελεινὴ στιγμή τῆς μακρῆς του...

Μὲ τί μαγία ἔσφιξε τὸ γένο του, καὶ μὲ πόση λαχτάρα φώναζε τ' ὄνομά του:

— Νίκο! Νίκο μου!...

Ἡ φωνὴ τῆς ἀνέκνησε ἀπαυσιμὴ μὲσα στὸ πνεῦμα ὁλόκληρο μὲ τ' ἀσπρὰ σκέψα γρεββάτια. Ἀνδρόσε ἀρωστοὶ ἀνασηκώθηκαν. Ὁ ἑσπερωμένος γιὰτῆρ ποῦ τὴ συνάδανε ἔχε μίλησε σιγά:

— Μὴν νύχτες ἔτσι... Μὴ συγκίνηση μπορεῖ νὰ τὸν χορηγήσῃ...

Ἡ Ἑρμίνη ἀνέκνησε ἀπὸ τὸν πνέον τοῦ λυγροῦ τῆς καὶ δὴ στανόχε ἄντα σπῆναι. Ἐνν ἑσπερωμένος αὐτὴ νὰ διακοπῇ σὺν τῇ, πῶς ἔκτοτε χρωματισμὸς τοὺς τὰ βλοῦδα τῶν χεῖλι-

ων... Ὁ Φαρδῆς, ποῦ στεκότανε δίπλα τῆς, τὴν σήκωσε:

— Ἐλα, Ἑρμίνη... Κάνε κουράγιο... Θὰ ζήσῃ... Θὰ γίνῃ καλὰ... Μὴ φοβάσαι...

Τὰ χεῖλια τῆς, ἀσυναίσθητα, ξαναφθορίσανε τ' ὄνομά του:

— Νίκο...

Ὁ Φαρδῆς τὴν τράβηξε πίσω, μὲ λίαναια:

— Ἐλα, σοῦ λέω... Αὐτὸ ποῦ κάνεις, μπορεῖ νὰν' ὀλέθρῃ γιὰ τὴν κατάστασή του...

Φοβισμένη, ἡ Ἑρμίνη ἔκανε δύο-τρία βήματα πίσω.

— Πᾶμε... πρόσθεσε ὁ Φαρδῆς. Ἐὰ δοῦμε τὸ γιὰτῆρ, καὶ ὁ ἀσπρὸς θάνατος μαζί του... Ἐδῶ δὲν προσφέρουμε τίποτ' ἄντιθετα, μπορεῖ νὰ βλάψουμε...

Πειθνίνα, σὰν παιδάκι, γυρίζοντας κάθε τόσο γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν ἀκριβὸς ἄρρωστο, ἡ Ἑρμίνη διέβηκε ἀπ' τὸ θάλαμο.

— Μποροῦμε νὰ δοῦμε τὸ χειρουργό;... ρώτησε ὁ Φαρδῆς τὸν ἐφημερεύοντα.

— Μιὰ στιγμή, γιὰτὶ τώρα τελειώνει τὴν πομπήν του ἐπίσκεψη...

— Ὁ ἀργήσῃ...

— Δὲν πιστεύω... Περᾶστε μὲ τὴν δεσποινίδα στὸ γραφεῖο...

Τὸ γραφεῖο τοῦ νοσοκομείου εἶχε τὴν σκηνοθεσία πῶχου συνήθως ὅλα τὰ γραφεῖα τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν κλινικῶν: Ἐπὶ αὐτῇ αὐστηρὰ καὶ κάπως ντεμοντέ πέτσινος καναπὲς καὶ πέτσινος πολυθρόνα, ἀπάνω ἀπ' τὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου, κολλημένο στὸν τοῖχο, ἓνα γύψινον ἀντίγραφο ἀρχαίου ἀναγλύφου μ' ἀναπαράσταση τῆς θεᾶς Ὑγείας, καὶ πάνω ἀπ' τὴν διδωμένη ἓνα κρανίον ἀνθρώπου μὲ τὸ ἀναλλοίωτο καὶ φρικιαστικὸ γέλιο ποῦ σταμπάρεται μόνιμα ἔκταν οἱ σάρκες πᾶφου νὰ σκεπάζουνε τὰ δόντια.

Ἡ Ἑρμίνη ἔπεσε βαρεὶα σὲ μὴ κούρ πέτσινη πολυθρόνα. Ὁ Φαρδῆς κάθησε δίπλα τῆς, κι' ἀναψε σιωπηλὸς ἓνα τσιγάρο. Πρώτῃ φορὰ στὴ ζωὴ του ἐνοιωθε πὺς πᾶλευ ἀπεγνωσμένα μὴ χωρὶς ἐλπίδα... Κι' ὅμως, δὲν ἤθελε νὰ πᾶσῃ τὰ ὅπλα, ἡ καρδιά του τὸν ἐβίαιε νὰ συνενίστῃ ὡς τὸ τέλος, μόνον καὶ μόνο γιὰ νύχτῃ τὴν ἐξίσια εὐτυχία νὰ βρισκῃται δίπλα σ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο γυναικεῖο πλάσμα, ποῦ ἀποτελοῦσε τὴ συνισταμένη ὅλων τῶν αἰσθημάτων του...

Θᾶλε περᾶσει κανένα τέταρτο, ὅταν ὁ χειρουργὸς ὑπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο. Ἡ τὴν ὅπως ὄλοι σιγῶν οἱ χειρουργοί: Ὅστε νέος οὕτε νέος, στρουγγυλοπρόσωπος, μὲ νύχια σκληρὰ, μάλλον κοντό, μὲ τὴν ὄσπη ποδιά του κηλιδωμένη σὲ μὴ γωνία ἀπὸ ἰωδφόρμιο. Πλησίασε μὲ ὑπονοσηρικὴ βιασμένη τοῦ Φαρδῆ, καὶ τοῦσπερ ἀνέκνη τὸ γένο:

— Μεγάλη μου εὐτυχία ἀντικεῖται συνάδω. Ὡς πᾶς νυνώσιω στὴ Θεσσαλονίκη... Ἐδῶ σὰς ξέρουμε ὄλοι καὶ ἄς θανατώσουμε...

Ὁ Φαρδῆς ἔκοψε τὴν ἐνθουσιώδη αὐτῇ οἱσπῆ:

— Πῶς αὐτὸ πολλὰ... Ἄλλαξε θυμὸς...

— Ναι... ἔβρω. Γιὰ τὸ Σταυρίδου...

Μοῦ τὴ εἶπε ἡ νοσοκόμα, μαζί μὲ τ' ὄνομά σας...

— Λοιπόν;...

Ὁ χειρουργὸς κυττάζε ερευνητικὰ τὴν Ἑρμίνη, ποῦ κρεμοῦται ἀπ' τὸ στῆμα του.

Ὁ Φαρδῆς τὴ σύστησε:

— Ἡ δεσποινὴς Μπαρκή...

— Συγγενὴς τοῦ τραυματίου;

Ὁ Φαρδῆς κόμπιασε.

— Ναι... εἶπε στὸ τέλος.

Καί μὲ τὰ μάτια ἔκανε νόημα στὸ χειρουργό νὰ μιλῇ συγκατακρινά. Αὐτὸ, ἄλλωστε, τὸ καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος, βλέποντας τὸ ὕψος τῆς Ἑρμίνης ποῦ τὸν ἀτένιζε μὲ ἀγωνία, μὲ τὰ χαμένα μάτια τῆς μὲ τοὺς ὀλόμαυρους κύκλους, τὰ κάτωχα μάγουλά τῆς καὶ τὰ χεῖλια τῆς ποῦ τρεμούλιαζαν.

Ξερόβηξε, λοιπόν, ὁ χειρουργὸς, κι' ἀποκρίθηκε:

— Πρόκειται περὶ κατάγματος τῆς βάσης τοῦ κρανίου...

— Ὑπάρχει διάσεισις ἐγκεφαλικά;

— Ρώτησε ὁ Φαρδῆς.

Μὲ τὰ μάτια ὁ χειρουργὸς ἀποκρίθηκε ἐνῶν μὲ τὰ χεῖλια:

— Ὁχι...

— Ἡ γενική του κατάσταση πὺς σὰς φαίνεται;

Πάλι μὲ τὰ μάτια ὁ χειρουργὸς ἀποκρίθηκε ἐκρισμωτά, σχεδὸν ἀπελπιστικά. Μά, πάλι, τὰ χεῖλια του διαψεύσανε τὰ μάτια:

— Σοβαρά, βέβαια, ἀλλὰ ἐμπνέει πολὺς ἐλπίδας...

Σὰν τελλῇ, ἡ Ἑρμίνη ἔπιασε τὰ χεῖρια τοῦ χειρουργοῦ:

— Ὡς τὸν σώσατε, γιὰτῆρ;... Ὡς μὲ τὸν σώσατε;...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μὲ τὸν αὐθόρμητο τῶν μεγάλων στιγμῶν, εἶχε προδώσει τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς τῆς...

Ὁ χειρουργὸς ἄλλαξε ἓνα γρήγορο βλέμμα μὲ τοῦ Φαρδῆ.

— Μά... Φυσικά δεσποινίς... Ὡς κάνομε ὅτι μποροῦμε... Ἄλλωστε, σ' αὐτὲς τῆς περιστάσεις, ἡ φύσις βοηθεῖ περισσότερο ἀπ' τὴν ἐπιστήμη...

Ὅσο συγκεχυμένα κι' ἂν εἶχε μιλῇ, ὁ χειρουργὸς ἡ Ἑρμίνη κατάλαβε: Ἀν δὲ γινότανε κανένα θαῦμα, κανένα πολὺ ἀπῆλπο θαῦμα, ὁ ἀγαπημένος τῆς θὰ πέθανε... Ὁ ΝΙΚΟΣ ΘΑ ΠΕΘΑΙΝΕ! Σ' αὐτὲς τῆς τέσσερες σκληρὲς λέξεις, κρυβόταν ὅλη ἡ τραγικὴ ἀλήθεια τῆς στιγμῆς...

Σὰν τελλῇ φώναζε, ἔπλωσε τὰ χεῖρια τῆς δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰ νάθελε νὰ πιτῇ ἀπὸ κάπου, κι' ὅποτε ἔπεσε θάροει στὸ πρόσωπο, πῶν χέποιος ἀπ' τοὺς διὰ νᾶτροὺς προφτάσῃ νὰ τὴ συγκαταστή!

Ὅταν συνῆλθε, ὅταν ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς, ὅλα γύρω τῆς φανήκανε θολὰ κι' ὀβέβαια καί, μέσα ἀπὸ τὴν ἄγλῃ τοῦ πυρετοῦ τῆς, τὸ πρόσωπο τοῦ Φαρδῆ σάνηκε, διπλά στὸ πόσοπο μὴς δυνατὸς νοσοκόμας μὲ λυπημένο γαυδῆλο.

— Ὁ Νίκος θὰ πεθάνῃ... Ὁ Νίκος θὰ πεθάνῃ... θάβρισα τὰ πανιασμένα χεῖλια τῆς Ἑρμίνης.

Πῶς ἦτανε; Μήπως εἶχε πεθάνει, καὶ ὁ τελευταῖος ἐσώτης τοῦ ἐπαισθητοῦ ἀναπνεύσαντος τῆς τὴν ἀκολουθοῦσε καὶ πῶς ἀπ' τὸν τάφο;...

Στὸ ἐπόμενον: Ἡ συνέχεια.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ Γράμματα

τοῦ Τάσου Κοραφουτιά δεκανέως τῶν εὐζώνων

ἦς κι νὰ τραβᾷν' πίσωθές τ' εἶνα φ' τίλ!...

— Τ'ε σατανάδ'ε, ἔκρενα ἰγώ... μὴ τ'ν στρατηγ'κὴν οὐδερεκαίαν μ' ἔχ'νι ὕπνουμεῖς τοῦ γέδαφους!... Ἀπάνω τ'ε κατ'πάνω τ'ε πριχού ἀνᾶνι τοῦ φ' τίλ!

Τόνις οὐ Βαγγέλ'ε οὐ Καταραχιάς, σ'νάδελεφους ἰεν τάξ' μὴ τὰ πόδια τ' γλήγουρα σὰν τ' λαφιού ἀμουλιέτ' Μαρ'λιώ μ' φονάζουντας: Ἀγέρα!... Π'ταίει κι τὸ τ'φένι τ' γιὰ νὰ μὴν τ'ν βαραίνει κι τ'ε στρώνει στοῦ κ'νηρητό!...

Ἰμεῖς οἱ ἔτεροι, σπεύδουμι στὴν τροῦπα ὅπ' ἦτανι τὸ φ' τίλ' κι μὴ τ'ν ξιφουλόγγ' τοῦ κόδ' μὴ τ' ἀφ'λότιμου.

Ἰν τοῦ μιταξῶ, οὐ Βαγγέλ'ε οὐ Καταραχιάς, ἱπιστρέφ' κ'βαλόντας σὰν τραγιά ἱφτά Φρατέλλοι, ὅπ' τ'ε ἐπιαί μὴ τὰ χ'ράκια του... ζοῦη νὰ χ'η!...

Συνέστησε πρόχειρον στρατουδέκευ κι τ'ε κατ'δίκασα εἰς θάνατον διὰ καρπαζιάς, ὅπρ ἀνέλαβι οὐ Μήτρος οὐ ψ'λέας ὅπ' ἔχει ἰένα χέρι σὰν μικρὸ γουκόπου κι τ'ε ἐξτελῖσι πάραφα διὰ μίνιας καρπαζιάς ἱφ' ἱκάστ'!...

Κατόπιν τούτου, ἐστ'λα σ'μείονμα στοῦ στρατίου:

«Προφ'λακὴ ὑπ'σεῖλθιν ἰντὸς πόλιους. Στόπ! Ἀναμένουμι στρατίουμα...»

Κι μετ' οὐ π'λὸ ἡ λουχ'γός μας μὴ τ' ἄλλα τὰ π'δία παρελάσινι πανηγ'ρικῶς κι κατέλαβ'ν τ'ν πολυτεία...

Ἐτιρουν Μαρ'λιώ μ' δὲν ἔχου, μόν' σὲ γλυκερασάξουμι στὰ δὺο σ'τὰ παπαρουνάκια τὰ μαγ'λάκια κι στοῦ κουραλλένιου σ' τ' χ'λάκι παραφόρους κι σιξουαλικῶς!...

ΤΑΣΟΥΣ ΚΟΡΑΦΟΥΤΙΑΣ

Ἡ λιγυμίνος

Δικανέως τ' Βζωνικό

Κι μετ' οὐ π'λὸ ἡ λουχ'γός μας μὴ τ' ἄλλα τὰ π'δία παρελάσινι πανηγ'ρικῶς κι κατέλαβ'ν τ'ν πολυτεία...

Ἐτιρουν Μαρ'λιώ μ' δὲν ἔχου, μόν' σὲ γλυκερασάξουμι στὰ δὺο σ'τὰ παπαρουνάκια τὰ μαγ'λάκια κι στοῦ κουραλλένιου σ' τ' χ'λάκι παραφόρους κι σιξουαλικῶς!...

ΤΑΣΟΥΣ ΚΟΡΑΦΟΥΤΙΑΣ

Ἡ λιγυμίνος

Δικανέως τ' Βζωνικό

Κι μετ' οὐ π'λὸ ἡ λουχ'γός μας μὴ τ' ἄλλα τὰ π'δία παρελάσινι πανηγ'ρικῶς κι κατέλαβ'ν τ'ν πολυτεία...

Ἐτιρουν Μαρ'λιώ μ' δὲν ἔχου, μόν' σὲ γλυκερασάξουμι στὰ δὺο σ'τὰ παπαρουνάκια τὰ μαγ'λάκια κι στοῦ κουραλλένιου σ' τ' χ'λάκι παραφόρους κι σιξουαλικῶς!...

ΤΑΣΟΥΣ ΚΟΡΑΦΟΥΤΙΑΣ

Ἡ λιγυμίνος

Δικανέως τ' Βζωνικό

Κι μετ' οὐ π'λὸ ἡ λουχ'γός μας μὴ τ' ἄλλα τὰ π'δία παρελάσινι πανηγ'ρικῶς κι κατέλαβ'ν τ'ν πολυτεία...

Ἐτιρουν Μαρ'λιώ μ' δὲν ἔχου, μόν' σὲ γλυκερασάξουμι στὰ δὺο σ'τὰ παπαρουνάκια τὰ μαγ'λάκια κι στοῦ κουραλλένιου σ' τ' χ'λάκι παραφόρους κι σιξουαλικῶς!...

ΤΑΣΟΥΣ ΚΟΡΑΦΟΥΤΙΑΣ

Ἡ λιγυμίνος

Δικανέως τ' Βζωνικό

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ όμορφη με τα θλιμμένα μάτια, πού είσαι; Θέλω να σε συγχωρήσω και να σε σώσω, γιατί δεν μπορώ να ξεχάσω το μελαχροινό σου πρόσωπο και το νοσταλγικό τόνο της φωνής σου... Πού είσαι μελαχροινή όμορφη με τα θλιμμένα μάτια;

— Είμαι 'Ανδalousia και με λένε Κοντσέτα, μου είπα με ένα έλαφρό μειδίαμα. — Επειτα προσέθεσε σιγανά: — Αυτός είναι ο άνδρας μου. Μου έδειξε με ένα νόημα ένα κύριο πού εδιάβαζε ήσυχα την έφημερίδα του, στην αντίθετη γωνιά του σαλονιού.

Ευρίσκόμθα στο εξπρές Μασσαλίας-Γένοβας. Είμεθα τέσσερες. 'Η Κοντσέτα, ο άνδρας της, εγώ και ένας κύριος άγνωστος. — Αμέσως είχα παρατηρήσει την Κοντσέτα. Δύο μεγάλα και σκοτεινά μάτια, γλυκά και έκφραστικά, πού σε χαίλευαν με την θεία μελαγχολία τους. 'Ενα ωοειδές αιθέριο προσωπάκι με τέλεια χαρακτηριστικά, πού άκουμπόυσε σ' ένα μεταξωτό μαξιλάρι. Τα πλούσια μαλλιά έφάνοντο στη φυλακή του βέλου.

— Με συγχωρήτε, είπα και κάθισα κοντά της. 'Εκείνη τραβήχθηκε λιγάκι για να μου κάμη θέση, μά δέ μίλησε.

Απεφάσισα να μη κοιμηθώ. Τα ανατολίτικα μάτια με παρατηρούσαν με βουβή προσοχή. Έκυτόταξα το λεπτό και άρμονικό σώμα της και με κατέλαβε ένας μεγάλος πόθος. 'Ο πόθος να φιλήσω αυτή την γλυκειά μελαχροινή, πού ήταν τόσο όμορφη και λυπημένη, και τόσο ωραία!

Γι' αυτό άφησα το βιβλίο μου κατά μέρος και έπιασα κουβέντα μαζί της με τη σχετική κοινοτυπία:

— Σας ένοχλεί ο καπνός; — 'Οχι. — Πάτε στην έξοχη; — Ναι! Στη θάλασσα...

Επληκλούθησε κάποια σιωπή ύστερα εγώ της ψιθύρισα δείχνοντας τον άντρα της.

— Είναι άφωσιωμένος στο διάβασμα...

'Η Κοντσέτα έκαμε μια χαριτωμένη κίνηση, πού μου έπέβαλε σιωπή.

— Είμαστε τσακωμένοι. Είμαι βέβαια πώς δέ θα μου αλήσει έως ότου φθάσουμε.

— Τσακωμένοι; Αυτό είναι καλό σημεϊον. Θα σας αγαπή πολύ. Και εσείς...

— 'Οχι. Δεν τον αγαπώ

Ισπανική φιλολογία

ΚΟΝΤΣΕΤΑ

ΤΟΥ ΟΥΓΚΟ ΛΑΓΚΟ

καθόλου, έψύχρισε με μεγάλη μελαγχολία. 'Αν μπορούσα να μαντεύσω γιατί ήταν τόσο ειλικρινής, εκείνη τη στιγμή. 'Αλλά εγώ, αντί να προσέξω με τί περιεργότητα μου εξωμολογείτο εκείνη, έριξα ένα περιφρονητικό βλέμμα στον άνθρωπο πού εδιάβαζε... Φαντάστηκα πώς ήταν ένας τύπος σκληρός βίαιος και πρόστυχος.

— 'Εστιάτοριον! Δευτέρα σεϊρά! εφώναξε ένας ύπνρετης με άσπρη ποδιά.

Αμέσως ο σύζυγος της Κοντσέτας σηκώθηκε. 'Επρωχώρησε χωρίς να της μιλήσει στην πόρτα. 'Εχάθη. Τον άκολούθησε και ο άλλος κύριος.

Είμενα μόνος μαζί της. Τί είχα να ελπίσω; Τίποτε. Μάλλον ποτέ τον έαυτό σου τί ελπίζεις σε τέτοιες περιπτώσεις; 'Ενοιωθα το βλέμμα της Κοντσέτας να με χαϊδεύει και ή μοναξιά μας ηύξησε την ταραχή μου.

— 'Ο άνδρας σας επήγε να προγευματίσης. Βλέπω ότι είναι θυμωμένος μαζί σας. Δεν σας προκάλεσε;

— 'Οχι. Ξέρει πώς δεν τρώγω ποτέ στο σιδηρόδρομο! Με τί φουσκότητα μιλούσε! — Να σας πω, άξιζατε να έχετε ένα σύζυγο πιά...

— Σας παρακαλώ, κύριε, μη προχωρήτε.

'Η φωνή της ήτο ίκετευτική, περιείχε τόση κρυφή μελαγχολία... 'Εκρυψε έκτανα το όμορφο προσωπάκι της στη χείρα της και άρχισε να κλαίει.

— Είθετε λοιπόν, πολύ δυστυχισμένη; την ρώτησα με συμπόνια.

— Πολύ, πάρα πολύ.

'Η Κοντσέτα άρπαξε με πάθος τα χείρα μου. Μου είπα σιγανά:

— Θέλετε να μάθετε...

— Ναι, απήντησα, μαγεμένος με την επαφή των χειρών της, με τα μάτια της, με τη μουσική της φωνής της.

Μία ιστορία αγάπης... πού είχε καταλήξει σ' ένα γάμο της μελαχροινής 'Ανδalousias με τον γοδάλιο και ηλικιωμένο αυτόν άνθρωπο. Βέβαια δεν ήταν απόλυτως κακός ατζής της, μά δεν της έδινε την

γάπη εκείνη, για την όποια διψούσε...

— Με υποχρέωσαν να γίνω γυναίκα αυτού του ανθρώπου γιατί ήταν πλούσιος... Καί άφησα τον αγαπημένο μου... 'Ηταν ένας φτωχός ζωγράφος... πού δεν είχε χρήματα να με ζήσει...

Μία κοινή ιστορία αγάπης, πού μου φάνηκε συγκινητική και πρωτότυπη γιατί μου τη διηγοούντο αυτά τα χείλη...

— 'Ηταν νέος, σαν εσάς. Και με καταδίκασαν να περάσω όλη τη ζωή μου κοντά σ' έναν άνθρωπο πού δέ θα με νοιώσει ποτέ...

Τα λόγια της, ή έκφρασις ενός πραγματικού πόνου και ίδιως ή ταραχή πού ένοιωθα κοντά της, με έκαμαν να χάσω την ήρεμία μου. 'Η Κοντσέτα ήταν μισοκαπλωμένη στον καναπέ, οι γραμμές της διεγράφαντο τέλειες, άκονινές, κάτω από τις πτυχές ενός νομφού σορέματος.

Τότε ετόλμησα να χαϊδέψω απαλά, το μέτωπο και τα μαλλιά της... Της ψιθύρισα λόγια συμπάθειας και παρηγορίας.

— Καυμένη Κοντσέτα... 'Αν μ' αφήνατε να σας αγαπήσω εγώ...

— 'Οχι... Δεν ξέρω...

'Ημουν εύτυχης γιατί μ' άφηνε να τη χαϊδεύω 'Ενοιωθα για τη γυναίκα αυτή ένα αίσθημα ανώτερο από το συνημαιο πόθο. 'Εσκυψα σ' αυτή το κεφάλι μου. 'Εκείνη εκτόταξε τα χείρα μου, και έκλεισε άσφα τα δικά της, σά να μου όμολογούσε πώς ποθούσε το φίλι μου.

Πού είσαι, μελαχροινή όμορφη με τα θλιμμένα μάτια...

— Θεέ μου! 'Αν έμπαινε κανένας!

— Θα τον άκούσαμε. Μη φοβάσαι. Μη φοβάσαι...

— 'Οχι. 'Οχι. 'Αφ'ησέ με τώρα. Πόσα φίλιά... πόσα φίλιά...

'Επεσε πάλι στην άγκαλιά μου και ψιθύρισε, σαν εύτυχισμένο παιδάκι:

— Πόσα φίλιά... πόσα φίλιά...

Κόλλησε τα χείλη της στη δική μου για τελευταία φορά, και:

— Πάω να διορθώσω λιγάκι τα μαλλιά μου. Είναι άνω κάτω.

'Απεμακρόνη με τη μικρή βαλίτσα της. Τί όμορφη πού ήταν! 'Ενοιωσα πώς θα έρωτευόμουν, τρελλά αυτή τη γυναίκα. 'Εκαμα συνδυασμούς στο νού μου για τον τρόπο πού θα την συναντούσα. 'Ελνειρεύθηκα τις θείες στιγμές πού θα είχα δική μου τη Κοντσέτα.

Σε λίγο επέστρεψε ο άνδρας της.

— Ένας σταθμός.

— Πού ήμεθα, σάς παρακαλώ; ρώτησα τον άνδρα της.

— Στο Φρεζό.

— Εύχαριστώ.

'Ο άνθρωπος ετοίμασε τις τρεις βαλίτσες του και έχάζθησε πάλι. 'Εφθάσαμε στας Κάννας. (Πού ήταν ή Κοντσέτα;) 'Εκεί άνοιξε την πόρτα και ετοιμάσθηκε να κατέβη. Πώς; Και ή Κοντσέτα! 'Η γυναίκα του; Την άφηνε μόνη;

— Κύριε, ή γυναίκα σας. 'Η γυναίκα σας είναι ακόμα... εκεί! το εφώναζε.

'Εκείνος με κύταζε έκπληκτος.

— 'Η γυναίκα μου; Ποιά γυναίκα μου;

— Μά... ή κυρία... εκείνη

ή κυρία πού ήταν εδω πρό ολίγου...

— Κύριε, δέν είμαι παντρεμένος. 'Η κυρία πού ήταν εδω κατέβηκε από Τουλόν.

— 'Οχι! 'Αδύνατον! Μά ο άλλος κατέβηκε και το τραίνο ξεκίνησε. 'Επρεξά εδω εκεί... Περιμένα. Τιποτε...

Δέν ξέρω πώς άντελήφθην

αργότερα πώς μου έλειπε το πορτοφόλι μου και ή καρδιά της γραβάτας μου. 'Αμέσως τότε κατέλαβα τί είχα συμβή. Με είχα κλέψει!

Αυτή ή δεσποϊότης μου έκαμε τόση θλίψη εντόπωση, ώστε μου κόψε την ναπνοή.

— 'Αχ, Κοντσέτα, Κοντσέτα, γιατί; Γιατί τόκανες αυτό; Ψεύτρα! Κλέφτρα!

Πέρασαν πολλές μέρες έως ότου συνέλθω, έως ότου χωνέψω αυτή τη σκληρά αλήθεια. 'Η Κοντσέτα με είχε κλέψει. 'Η Κοντσέτα, το όραίο πλάσμα με τα γαρβωτικά και μελαγχολικά μάτια ήταν μια κοινή κλέφτρα!

Πού είσαι, γλυκειά μελαχροινή με τα θλιμμένα μάτια;

Στο περιδώριο

της στορας μας

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Β. ΗΠΕΙΡΟΥ

Ο ΗΡΩΙΚΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΟΥΛΗΣ.— ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΘΙΑΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΠΑΠΟΥΛΑΝ.

ΜΕΤΑ την εγκατάστασιν της προσωρινής Κυβερνήσεως της Αυτόνομης Β. 'Ηπείρου εις το 'Αργυρόκαστρον, διά την όποιαν έγράφαμε εις το προηγούμενον φύλλον μας, υπό την προεδρίαν του Γεωργίου Χρηστάκη Ζωγράφου, άνυψώθη ή σημαία της Αυτόνομης Πολιτείας εις Δέλφινον, Λεοκαβίον, Πρεμετήν και άλλας πόλεις, περί τα μέσα Φεβρουαρίου 1914.

Κατά την ίδιαν εποχήν ο άλησμόνητος αρχισυνάγωγος του Παρισινού 'Χρόνου Ρενέ Ρυώ πού είχε παρακολουθήσει την περιοδείαν του τότε Διαδόχου του ελληνικού 'Ορόνου και σημερινού ένδόξου Βασιλέως της 'Ελλάδος Γεωργίου Α' εις την Βόρειον 'Ηπειρον, έγγραφεν εις την έφημερίδα του τα εξής προφητικά λόγια:

«... 'Η 'Ιταλία χαράσσει, τώρα, μίαν σελίδα μυσσάρν άπαρνούμενη τας ήθικας αρχάς πού έκαμον την ένωσιν της, ζήτοϋσα να ιδρύσθ ην 'Αλβανίαν, με τον σκοπόν να την μοιρασθ ή, αργότερα, με την Αυστροουγγαρίαν!»

'Από των πρώτων ήμερών της εξουσίας της ή προσωρινή Κυβέρνησις της Αυτόνομης 'Ηπείρου άπασχολήθη εις την άνεύρεσιν του καταλληλοτέρου στρατιωτικού προσώπου διά να προσφέρη την θέσιν του ύπουργού των Στρατιωτικών της Αυτόνομης 'Ηπείρου.

Εις την θέσιν αυτήν, προκειμένου να διεξαχθ ή σκληρός άγών, άπεδόθη έξαιρετική σημασία. Διά τοϋτο, ή προσοχή του προέδρου Ζωγράφου και των τεσσάρων συνυπουργών του Μητροπολιτών, έστράφη προς τόν ήρωϊκόν και λευκόν συνταγματάρχην Δημήτριον Δούλην πού κατήγετο από την Νιβίτσαν της πολυδιηγήτου και δοξασμένης Χειμάρας και υπηρέτει τότε, εις το 26ον σύνταγμα πεζικού, εις το 'Αργυρόκαστρον.

Όταν ο Δούλης έλαβε την σχετικήν έγγραφον πρόσκλησιν, έσπευσε ν' αποστείλ η πρός τόν Μητροπολίτην Δούσαν πόλεως εις 'Αργυρόκαστρον, την άκόλουθον τηλεγραφικήν άπάντησιν:

«Εύγνωμόνων διά πρόσκλησιν, δηλώ ότι ήτο όνειρον της ζωής μου ν' αποδάνω διά την γενέτειράν. Τιθόμενος εις τας διαταγάς σας, παρακαλώ έπισπεύσατε ενεργείας σας. Τοϋτο επιβάλλει το συμφέρον της Πατρίδος!»

'Η προσχώρησις του συνταγματάρχου Δούλη εις τόν άγώνα της Βορείου 'Ηπείρου, μετεδόθη εις τας 'Ιωάννινα, όπου υπήρχον άσθητικά διαταγά, κατόπιν των έκδιαστικων ενεργειών της 'Ιταλίας και της Αυστρίας, όπως άποσπρθη ή ελληνικός στρατός εκ των έδαφον της Β. 'Ηπείρου, διά να συμπληρωθ ή το άνεξάρτητον άλβανικόν κρατίδιον. 'Ο τότε διοικητής του Ε' Σώματος Στρατού στρατηγός Παπούλας, παρ' όλον τόν βαθμόν πού ήσθάνετο εις την ψυχήν του, εκάλεσεν εις το τηλέφωνον τόν συνταγματάρχην Δούλην, και διημέφθη τότε ο εξής δραματικός διάλογος:

ΠΑΠΟΥΛΑΣ: 'Αληθεύει ότι οι πατριώται σου σε άνεκήρυξαν ύπουργόν των Στρατιωτικών της Αυτόνομης Πολιτείας;

ΔΟΥΛΗΣ: Οι πατριώται μου, κατά την άφίξιν μου χθες, εις 'Αργυρόκαστρον, μου έκαμαν ένθερμον και πάνοπλον ύποδοχήν!

ΠΑΠΟΥΛΑΣ: Σ' έρωτώ εάν έδέχθης την άρχηγίαν.

ΔΟΥΛΗΣ: 'Οχι άκόμη. 'Εάν, όμως, ή ανάγκη το καλέσει, θα δεχθώ!

ΠΑΠΟΥΛΑΣ: Τότε, να μου αναφέρης!

Και το άπόγευμα της ίδιης ήμέρας ο στρατηγός Παπούλας εκάλεσε και πάλιν εις το τηλέφωνον τόν συνταγματάρχην Δούλην και του άνεκάλινωσεν ότι είναι ανάγκη όπως αι καταλυθείσαι ελληνικαί αρχαί λειτουργήσουν όπωςόδηποτε. Τότε, ο Δούλης του άπάντη:

— 'Η Κυβέρνησις της Αυτόνομης 'Ηπείρου μου άνέθεσε την διεύθυνσιν των στρατιωτικών επιχειρήσεων αυτής.

ΠΑΠΟΥΛΑΣ: 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, να παραδώσης την διοίκησιν του συνταγματός σου εις τόν ταγματάρχην Γρίβαν και ν' άπομακρυνθ ής εκείθεν!

ΔΟΥΛΗΣ: Ευρίσκωμαι επί του έδάφους της Αυτόνομης Πολιτείας 'Ηπείρου ως ύπουργός των Στρατιωτικών της Κυβερνήσεως αυτής! 'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς μας έχει διατάξει να μη επιτρέψωμεν εις ούδένα να διανοσθ ή να μας αποσπάση ούτε σπιασθήν γής την όποιαν άπειρήσαμεν δι' αφθόνον αίματος!

Εις το σημεϊον αυτό εκλείσεν ή ιστορικη και δραματική συνομιλία, ένφ ταυτοχρόνως ήρχιζεν ή ήρωϊκή δράσις του Δούλη, ως ύπουργού των Στρατιωτικών της Αυτόνομης Βορείου 'Ηπείρου.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ιατρικός στίχος

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΝΕΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ

'Αρχισαν να την παθαίνουν τώρα και (εις την Λιβύη) Οι Πατριώται της Ρώμης, πού θα γί (πουνε πληθεία)... Και του Φασισμού το άνθος, τόχουν (άσφαλώς μαράνει) Οι Ρωμηοί στην 'Αλβανία κι' οι 'Εγγ (γλέξοι στο Μπαράνι)!

Πάν οι έποχές εκείνες και οι χρόνοι (οί τόσο ωραίοι) Τώρα ή 'Αυτοκρατορία όσο πάει (καταρρέει) Και στοϋ Φασισμού τη θύρα, μπαίνει (άπελπιστική) Μιά έπιγραφη μεγάλη: ΠΤΟΧΕΥΣΙΣ ΟΡΙΣΤΙΚΗ!

«ΣΑΡΑΝΤΑ»

Τί τα θέτε, αγαπητοί μου, φταίει ο (άριθμός σαράντα) Πού δεν δίνει στοϋς φρατέλλους την (παρामीρή άδάνα... Στις σαράντα πρώτες μέρες, πάν οι (Άγιοι Σαράντα) Κι' επειδή κάθε μοιραϊόν, έτσι θα τε (λειώνη πάντα) 'Υστερ' από λίγες μέρες, άφαινούνται (μάνι· μάνι) Οι σαράντα οι χιλιάδες αιχμαλώτων (στο Μπαράνι... 'Ετσι όπως πάει το πράγμα, άνευ δέ (άμφιβολίας) Θάφουνε και τα σαράντα της Με (γάλης 'Ιταλίας) ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΜΟΙΡΑΙΟΝ!

Χάσαν την ύπομνή τους και σηκώθηκαν εν τάξει επανάσταση να κάνουν, όπως όποις, οι φρατέλλοι. Τους κατέστρεψε τα πάντα ή δλακεία του Μπενίτο πού άπ' τις μαύρες πουκαμίες προμερ άσυνεινέιτο. Για να επαναστατήσουν λόγους έχουνε πολλούς και σφοδρως θα πολεήσουν 'Ιταλοί με 'Ιταλούς. 'Αλλά και οι δυο περίδες όσο και αν προπαθούνε λόγω της καταγωγής των, άσφαλώς... θα νικηθούνε.

ΑΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

‘Η νεαρά Βέρα, κόρη του διασήμου γιατρού Ναδίλωφ, υποχρεώνεται από κάτι άπρόοπτα που συνέβησαν στον πατέρα της να ζήσει προσωρινώς μακριά από το σπίτι της. Νοιώθει, όμως τον έαυτό της πολύ μόνο και απολαύει να βρή έναν επαλήθε φίλο της, τον γέρο-κόμητα Τωβία.

ΚΑΤΟΧΟΣ, άλλοτε, μεγάλης τε-
ριουσίας ο κόμης Τωβίας, είχε
καταστραφεί για διάφορους λό-
γους, τους οποίους δεν ενδιαφέρει
να εκθέσουμε τώρα εδώ και ζούσε μόνος
του με ένα γηραιό υπηρέτη του, πουλών-
τας τους πίνακες που ζωγράφιζε—γιατί
ήταν πολύ καλός ζωγράφος—και βρη-
θούμενος διακριτικά από τον γιατρό και
ιδίως από την κόρη του, την οποία είχε
γνωρίσει από τις φασκίες της. Δεν περ-
νούσε πραγματικά μερ πού να μην έ-
πισκεφθί τον γέρο-φίλο της—ή Βέρα.
Και πάντα θα πήγαινε με χέρια φορτω-
μένα. Αυτή φρόνιζε για την περιποίησή
του, αυτή για την φαγή του, τον έβλεπε
στον λαιμό, την υπεραγαπούσε και η νέα τον
θεωρούσε σαν δεύτερο πατέρα της.

Στην κατάσταση της πλήρους, σχε-
δόν, άπογνώσεως στην οποία βρισκόταν
τώρα η Βέρα, αυτόν έσκέφθηκε και αυ-
τόν έτρεξε να ιδεί, να συμβουλευθεί. Πώς
 όμως να πήγαινε έτσι όπως ήταν, χω-
ρίς να άναγνωρισθεί; Σκέφθηκε λίγο και
άμέσως πήρε την απόφασή της: Θάλλα-
ζε φύλο! Θα μεταμορφώταν σ’ έναν κομ-
ψότατο νεαρό, τον οποίο κανένας δεν
θα ύποπτευε. Έβγαλε από το διαμερί-
σματάκι της λέγοντας στη Ζορζέτα ότι
θα πήγαινε για δουλειές και διευθύνθη-
κε σ’τά μεγάλα καταστήματα «Πρεν-
τάν». Εκεί άγρόδασε ότι χρειαζόταν:
ένα άνδρικό κοστούμι σ’τά μέτρα της, με
δύο τ’ά σχετικά, μια τραγιάντικα κι’ ένα
ζευγάρι μαύρα γυαλιά. Τά πήρε όλα
αυτά και διευθύνθηκε προς τον Σηκουά-
να. Διάλεξε ένα σημείο έρημικό, κοντά
στο σπίτι του πατέρα της και εκεί, κάτω
από το προστατευτικό φύλλωμα μιας ίτι-
ας που τ’ά κλαδιά της έφθαναν ως τ’ά
δακρυά, έβγαλε γρήγορα-γρήγορα το φέ-
ρεμά της και νύθησε με τ’ά ρούχα που
είχε αγοράσει. Κατόπιν έκουψε τ’ά χρυ-
σάβρα καλλιώς και κάτω από την τοα-
γίστικα και τ’ά γαλιάντ της μάτια πίσω
από τ’ά μαύρα γυαλιά, έσημάνισε το
λεπτό φορεματάκι της μέσα στη σερβι-
έττα της και τελείως μεταμορφωμένη
βγήκε έξω από το πρόχειρο εκείνο καλ-
λωπιστήριο.

Μόλις βγήκε όμως βρέθηκε μούρη με
μύρη με ένα, από τους τύπους εκείνους
των γαστρομέσων που περνούν τις ώρες
τους ξεπλωμένοι σ’ τις όθρες του ποταμού
και χαζεύοντας. Ήταν ο ίδιος τύπος που
είχε, συναντήσει ο Άνδρ Μελμπόρν
και ο Μάρι Βαλλέ και τον οποίο έβλεπε
να βουτηγμένος στον ποταμό.

— ‘Ω! ‘Ω! ‘Η δέξ Ναδίλωφ! Καλημέ-

ρα σας δέξ Ναδίλωφ!... φώναζε ο αλήτης
με άφελεια.

Μ’ έλη την μεταμφίεσή της, είχε αϊ
ναγνώρισε την νέα. Αυτή έγινε κατα-
κόκκινη. ‘Ο άνθρωπος αυτός ήταν πολύ
γνωστός στο μέγαρο του γιατρού. Τον
χρησιμοποιούσαν συχνά για να άνευθί-
ξοία και άλλα πράγματα από την άπο-
θήκη και για θέλματα. ‘Η ίδια η Βέρα
τον είχε φιλοδοξήσει επανειλημμένως.

— Άκουσε να σου πώ, του είπε υόλις
συνήλθε από την ταραχή της. Είναι ένα
μικρό άστείο, με μικρή έκπληξη που έ-
τοιμάζω για κάποιον, μην πής σε παρακα-
λώ, τίποτε σε κανέναν και θά σε σύ-
γνωμωνώ. Νά, πάρε κι’ αυτό να πής έ-
να ποτήρι.

‘Ο αλήτης τσέπωσε το είκοσφοράγχο
που του έδωσε και είπε χαρούμενος:

— Να μείνη ήσυχη η δεσποινίς. Δεν
θα πώ κανέναν τίποτα. Πολύ όραίο—
άστείο σας!.. Χά!.. Χά!.. Χά!..

‘Η Βέρα όμως, δεν τον άκουγε πιά.
Είχε φύγει τρέχοντας. Με την καρδιά
της να χτυπά σονάτα, περσσε το γεφύ-
ρι και μπήκε στο νησάκι Σαιν-Λουί που
είναι στο μέσο μιας διακλαδώσεως του
Σηκουάνα και που είναι χτισμένη επά-
νω του η περιφημη Παναγία των Πα-
ρισίων. Στο ίδιο νησί ήταν και το πα-
τρικό σπίτι της, μαζί με άλλα παλιά
άρχοντικά και διάφορα καταστήματα.
Μια συνοικία ολόκληρη. Σε λίγο η νέα
έφτανε μπροστά στο σπίτι της. Εκεί
άπέναντί ήταν ένα μαγαζάκι, σαν κα-
πνοπωλείο και καφενείο στο οποίο
σύναζαν πολλοί φοιτητές γνωστοί της.

‘Η Βέρα σκέφθηκε να δει αν θα την
άναγνώριζαν και άλλοι εκτός από τον ά-
λήτη. Διευθύνθηκε, λοιπόν, προς το
καπνοπωλείο αυτό και μπήκε μέσα. Ζή-
τησε ένα πακέτο τσιγάρα και έδωσε έ-
να μεγάλο χαρτονόμισμα για να της γι-
νάσουν. Αυτό τώκανε για να μείνη έσο-
το δυνατόν περισσότερο μέσα στο μαγα-
ζάκι. Κάνει, όμως, δεν την είχε άναγνω-
ρίσει. Ούτε αυτός ο καταστήματάρχης
που την ήξερε καλά. Πώς λοιπόν την
είχε τότε, άναγνωρίσει ο γαστρομέσος έ-
κείνος; Σίγουρα θά την είδε να γύνετι
κάτω από την ίτιά, για να αλλάξει
ρούχα. Ευχαριστήμένη, όπωσδήποτε, η
Βέρα, βγήκε και διευθύνθηκε προς τ’ά
πίσω του σπιτιού τους, όπου ήταν το τι-
πί του γέρο-Τωβία. Δεν σκέφθηκε διό-
λου να έκπληξη τον φίλο της. Μόλις
μπήκε μέσα πέταξε τ’ά γυαλιά της και
την τριγύρισε της πένω σ’ ένα κήπιμα
και έτρεξε με τ’ά χέρια προτεταμένα
προς τόν, ζωοφόρο.

Αυτός φώναζε έκπληκτος, αλλά και
χαρούμενος:

— Βέρα!.. Βέρα!.. Έσθ εδώ! ‘Υ-
στερ’ από τόσον καιρό και μ’ αυτά τ’ά
ρούχα!..

— Μή μου ζητάς καμιά εξήγηση,
καλέ μου φίλε, είπε η Βέρα. Ήθελα να
σου έκπληκτώ και και να σε παρακα-
λέσω να με βοηθήσεις..

Ένα άριστουργηματικό μυθιστόρημα της Γ. ΟΥΓΛΑΙΑΜΛΟΝ

— Τι τρέχει Βέρα; έκανε τρομαγμέ-
νος ο κόμης δείχνοντας με το γερό του
χέρι στη νέα ένα καθίσμα κοντά του. ‘Η
Βέρα όμως, αντί να καθίσει γονάτισε
μπροστά στον ήμισπαλούτο και του ύπε
παίρνοντας τ’ά χέρια του:

— Τωβία, ο πατέρας μου ζή από και-
ρό τώρα, μέσα σε μια άτυχοφαιρα, νιν-
δύνου. Για να άποσοθήσω άκριβώς, τώ-
τον κίνδυνο, έχω άπομακρυνθί κι’ έχω
προσωρινώς από το σπίτι. Τι συμβαίνει,
δεν μπορώ σήμερα να σου εξήγησω λε-
πτομερώς, άλλωστε ούτε κι’ εγώ ξέρω
όσο θά ήθελα. Εκείνος ο θάνατος του
Σαρλάκ... ο άλλος πάλιν ο θάνατος του
Ζάν Ριττέ την ώρα που τον ώδηγούσαν
στην λαμητόμο, όλα αυτά είναι, πολύ
περίεργα και μυστηριώδη για μένα...

— Πές μου όμως, τί ξέρεις; έπέμει-
νε ο κόμης Τωβίας.

‘Η Βέρα τότε τώ άφηγήθη όσα υπό-
ρεσε η ίδια να άντιληφθεί. Του μίλησε
άκόμη και για τους τρεις Νέγγρους τους
οποίους είχε συναντήσει στην πλατεία
της Βαστίλλης, το πρωί της έκτελέσεως
και τέλος του άνέφερε και για την κα-
ταπληκτική εκείνη άνακάλυψή της: την
κη με τ’ά σκουλαρίκια των ρουμπινι-
ών που συνώδεε τον ένα από τους Μζύ-
ρους και που της έμοιαζε τόσο πολύ.
‘Ηθελε να μάθει αν όλοι αυτοί οι άνθρω-
ποι είχαν γαμιά σχέση με τον πατέρα
της, και ποία.

— Πώς μπορώ να σε βοηθήσω ενώ
άναπηρό μου παίδι; την ρώτησε ο κόμης.
Πές μου.

— Άκουσε Τωβία, το δωμάτιό σου
αυτό είναι ένα άληθινό παρατηρητήριο.
Μπορεί κανείς να παρακολουθή άπ’ εδώ
τί γίνεται μέσα στο σπίτι μας...

— Κατάλαβα, ψιθύρισε ο γέρο-κόμης.
Δεν θ’ άφήσω το παράθυρο αυτό ούτε
στιγμή.

— Ευχαριστώ άναπημένε μου φίλε,
ευχαριστώ. Δεν ξέρεις τί ύπηρεσία μου
προσφέρεις.

Και προτού προφθάει να τ’ά άποσύρη
ο Τωβίας, έφερε τα χέρια του σ’τά χείλη
της και τ’ά γέμισε φίλια.

— Και τώρα πρέπει να φεύγω, είπε.
‘Ορεβουάρ!

— Πότε θά ξανάρθεις; ρώτησε ο Τω-
βίας.

— Θάρχωμαι κάθε μέρα. Θα προσπα-
θήσω δηλαδή, γιατί δεν μου είναι και
τόσο εύκολο. Έν τώ μεταξύ εσύ θά πα-
ρακολουθής και θά μου λές όταν έσο-
χωμαι...

— Σύμφωνοι.

‘Η Βέρα έκανε να φύγη, έξ ένστικτου
όμως, προτού βγή, διευθύνθηκε προς το
παράθυρο και έριξε μια ματιά άπέναντι.
Τό παράθυρο αυτό ήταν άκριβώς, αντί-
κρου στο έπιστημονικό έργαστήριό του
δοκτορ Ναδίλωφ και θά μπορούσε κανείς,
να ιδεί πολύ καλά τί συνέβαινε εκεί
μέσα. ‘Ο,τι δέ είδε εκείνη την στιγμή
ή νέα κόρη την κάρφωσε κατάπληκτη
στη θέση της.

Πίσω από τ’ά χοντρά τζάμια του λαι-
μού

που α του άρ, είδε να κυκλοφορή η
ίδια εκείνη γυναίκα σιλουέτα που εί-
χε ιδεί την πρώτη φορά, την τοαγική
εκείνη μέρα του θανάτου του Σαρλάκ,
στο έργαστήριό του πατέρα της. ‘Η μυσ-
τηριώδης εκείνη γυναίκα πηγαινοερχό-
ταν γεμάτη ταραχή και νευρικότητα.
‘Η Βέρα έτρεμε δόλοκληρη.

— ‘Ω! είπε, πάλι αυτή. Δεν θά μου
ξεφύγη όμως πιά αυτή τη φορά. Θα
πάω να την περιμένω.

‘Ο γέρο Τωβίας, που είχε σηκωθεί εν
τώ μεταξύ, είχε ιδεί και αυτός την ά-
γνωστη σιλουέτα.

— Πήγαινε... Πήγαινε, είπε της
Βέρας. Άλλ’ η νέα δεν ήταν πιά εκεί.
Είχε κατακυλήσει τις σκάλες και τώ-
ρα βρισκότανε μέσα στο μικρό καπνο-
πωλείο, στο οποίο είχε μπει λίγη ώρα
πρωτήτερα. Κάθισε, κατάχλωμη σε
μια γωνία, πίσω από τ’ά κουρτινάκια
της διτρίνας, και άρχισε να κατατρώγη
με το βλέμμα την είσοδο του πατριού
της σπιτιού. Παίρμενε έως μισή ώρα.

Ξαφνικά, η έσωτερική πόρτα του μεγά-
ρου άνοιξε. ‘Η Βέρα άνεπήδησε. Έβριζε
διστακτικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέ-
ζι, και βγήκε έξω. Με ύφος άδιάφορο πέ-
ρασε στο άπέναντι πεζοδρόμιο και ά-
κούμπησε στο κιγκλίδωμα της εξώπορ-
τας άνάβοντας ένα τσιγάρο. Έφθασε
άκρετά έχκαίριως. Την ίδια ώρα, άκουγε
μιά γυναίκα φωνή, να λέει μέσα από
την αύλη.

— ‘Ορεβουάρ. ‘Η ταφή του Σαρλάκ θά
γίνη αύριο. Πρέπει ναρθής. Μ’ άκούς;
Πρέπει. Άν δεν έλθεις θά το πληρώ-
σης άκριβά...

Καμιά άλλη φωνή δεν άκούστηκε εις
άπάντησιν. ‘Η Βέρα άκουσε μόνο το ρυθ-
μικό τάν-τάν ενός ζευγαριού γυναίκειων
τακουνιών επάνω σ’ τις πλακές της αυ-
λής και σε λίγο άνοιξε η εξώπορτα και
έβγαINE μια γυναίκα. Ήταν η ίδια έ-
κείνη φειδίσινα σιλουέτα που είχε ιδεί
την άλλη φορά. Ήταν η ‘Ηλθράλ Χω-
ρίς να προσέξη την νέα η μάλλον τον
νέο—όπως φαινόταν—που κάμνιζε άκου-
πισμένος και άμέριμνος στο κιγκλίδωμα,
η μυστηριώδης γυναίκα προχώρησε με
ένα βήμα λίγο προηγμένη μέχρι της γω-
νίας του δρόμου. Μια κομψή γκοίττα
κούρσιτα, χωρίς σωφέρ, περίμενε εκεί.
‘Η άγνωστη κάθισε στο βολάν και τό
αυτόκίνητο ξεκίνησε.

‘Η Βέρα δεν έχασε καιρό. Ένα ταξί
περνούσε εκείνη τη στιγμή. Τό σταμά-
τησε και διέταξε τον σωφέρ να άκολου-
θήση την κουρσίτσα. Μετά έκοισε πέντε
λεπτά το αυτόκίνητο με την μυστηριώδη
επιβάτιδά του ήταν στην συνοικία Μπύτ-

Σωμόν και σταματούσε μπροστά σ’ ένα
μεγάλο κτίριο με μια αύλη πούχε με
χρυσά γράμματα την έπιγραφή «Επι-
στημονικά Έργαστήρια Σαρ-
λάκ». Ένας υπηρέτης έτρεξε από μέ-
σα και άνοιξε την μεγάλη καγκελλόπορ-
τα. Τό αυτόκίνητο μπήκε μέσα στην αυ-
λή και η πόρτα ξανάκλεισε πίσω του.

Δεν ύπήρχε καμιά άμφιβολία: η άγνω-
στη με τ’ά πυρόβουλα μαλλιά ήταν συν-
δεδεμένη με τον Σαρλάκ, έμενε μάλιστα
μαζί του.
«Πατά όμως να τόν, δολοφονήσω;» δια-
λογίστηκε η Βέρα, που δεν είχε πάψει

ποτέ να θεωρή την γυναίκα αυτή ένοχο
του θανάτου του χημικού.

‘Ο Άνδρ Μελμπόρν έμφανί- ζεται στη ζωή της Βέρας

‘Οταν η Βέρα επέστρεψε στο διαμερί-
σματάκι της της όδο Μπικονόρ, βρήκε
την Ζορζέτα να την περιμένει. Αυτό
δεν την ευχαρίστησε, γιατί ήθελε πολύ
να μείνη μόνη, να συγκεντρώση τη
σκέψη της, να ιδεί τί θά κάμει. ‘Η άφο-
σίσις, όμως, που της έδειξε η Ζορζέτα
την άφώπλιση, την συνεκίνησε μάλιστα.

— Δεν είναι διόλου σωστό, της φώ-
ναζε η άγαθή κοπέλα, σε ύφος έλαφράς
επιπλήξεως, να μένετε τόσες ώρες έξω
ύστερ’ από την άδιαθεσία σας εκείνη.

— Έχεις δικη, ψιθύρισε η Βέρα,
γιατί αισθάνομαι τώρα τον έαυτό μου
πολύ κουρασμένο, αλλά τί έπρεπε να κά-
μω; Δεν μπορούσα ν’ άφήσω τις πελά-
τισσές μου να με περιμένουν...

Και δεν έλεγε ψέμματα η Βέρα όταν
έλεγε πως αισθάνοταν πολλή κουράση.
Τά γόνιμά της λυγίζαν, και τό κεφάλι
της βάραινε σαν νάταν από μολύβι.

‘Ο άναγνώστης θά κατάλαβε, βέβαια,
ότι δεν είχε έμφανισθεί στην κατοικία
της με τό κοστούμι της μεταμφίσεως
της. Είχε φροντίσει, κατά το ίδιο σύ-
στημα να άπαλλαγί άπ’ αυτό και να
ξαναβρεί την πραγματική της έμφάνιση.

‘Απογαυωμένη από την κόπωση η
Βέρα είχε ξεπλώσει όπως ήταν, στο
κρεβάτι της, ενφ’ η Ζορζέτα της έτοι-
μαζε το γάλα της στην κουζίνα, όταν
χτύπησε η πόρτα. ‘Η Ζορζέτα έτρεξε ν’
άνοιξη και βρέθηκε μπροστά σ’ έναν ά-
τελείωτο παίδαρο που την κυτούσε με
το πιό γλυκό χαμόγελο που μπορούσε
να χαράζει άνδρικό χείλη.

— Με συγχωρείτε, που σας ένοχλώ,
άλλ’ είμαι πάλι εγώ, άκούσθηκε η ζεστή
φωνή του Άνδρ Μελμπόρν.

— Ά!... έκαμε άπλά η Ζορζέτα, χα-
μογελώντας κι’ αυτή.

— Δέν θά τολμούσα να σας άνησυχί-
σω, συνέχισε ο Μελμπόρν με το ίδιο
χαμόγελο του, αν δεν ξεχνούσα εδώ την
πίπα μου. Την έχω άφήσει όταν ώδήγη-
σαν εδώ την δεσποινίδα, ύστερ’ από την
λιποθυμία της...

— Περάστε άφού είναι έτσι κύριε, να
ιδούμε, είπε η Ζορζέτα.

‘Η Βέρα έν τώ μεταξύ είχε σηκωθεί
και ύποδεχόταν μ’ ένα γλυκό χαμόγελο
τον περιποιητικό νεό.

Δέν έψαζαν, πολύ. ‘Η πίπα βρέθηκε
πάνω σ’ ένα μικρό τραπέζι που χρη-
σίμευε για άνθοστήλη.

‘Ο πονηρός Άνδρ την είχε έπίτηδες
άφήσει εκεί για να βρή άφορμή να έ-
ναυδίη την Βέρα. Τόν έσκανάλλιζαν πολύ
εκείνα τα παράξενα ρουμπινένια σκου-
λαρίκια που φορούσε, και που—όπως εί-
γε μάθει—ήσαν παρόμοια μ’ εκείνα που
ύπόχαν στο πορτραίτο μιας γυναίκας,
πούτα κορμασμένο στο γραφείο του Να-
δίλωφ.

Ζήτησε και πάλι συγγνώμη για την
ένόγληση και έκανε να φύγη. ‘Η Βέρα
όμως, τον κόντησε.

— Δέν κάθισες λίγο να ξεκουραστή-
τε; του είπε.

‘Άλλο που δεν ήθελε κι’ αυτός. Και

καθώς η Ζορζέτα του σερβίριζε ένα Κου-
αντρό, ο Άνδρ βρήκε πάλι τον τρόπο,
να άσχοληθί με τ’ά περίφημα σκουλαρί-
κια.

— Θαυμάσια αυτά τ’ά σκουλαρίκια
σας, δεσποινίς, είπε. Καλά που δεν σας
έπεσαν στην πλατεία, όταν λιποθυμή-
σατε. Θα λυπόσασταν, βέβαια, πολύ, αϊ;

— Ναι, άσφαλώς, έκανε κοκκινίζοντας
η Βέρα. Δεν είναι βέβαια κόσμημα για
ένα κορίτσι της ηλικίας μου, άλλ’ είναι
οικογενειακό κειμήλιο και δεν έννοώ να
τά άποχωρισθώ.

Τού είπε κατόπιν ότι η οικογένειά
της ήταν ρωσικής καταγωγής, ότι είχε
μείνει από μικρή όρφανή και έλλα διά-
φορα παρυσόβια, για να δικαιολογήση
την ζωή που έκαμνε.

‘Ο Άνδρ Μελμπόρν την άκουγε χα-
μογελώντας. Τέλος σηκώθηκε να φύγη.
Την ίδια ώρα σηκώθηκε και η Ζορζέτα.

— Πάμε παρά, του είπε. Δεσποινίς
Βέρα, όλα είναι έν τάξει, δεν πιστεύω
να με χρειάζεσθε άλλο. Έχω να κάμω
μερικές κορδές σήμερα και θά σας ά-
φήσω λίγο μόνη...

— Πήγαινε καλή μου Ζορζέτα, είπε
η Βέρα χαμογελώντας.

‘Ο Άνδρ ύποκλήθηκε μπρος στη νέα
και σπράφθηκε προς την πόρτα. Καθώς ό-
μως περνούσε μπρος από ένα καθίσμα, έ-
πάνω στο οποίο η Βέρα είχε άφησείνη
την, σερβιέττα της, έκανε, σκόντα-
ψε και έριξε κάτω τον χαρτοφύλακα.
Αυτός άνοιξε και καθώς ο Άνδρ έσκυβε
να τόν σηκώσει κατασυγχιμένος, για
την άδεξιότητά του—θεληματική, όπως
θά κατάλαβαν οι άναγνώστες—είδε το πε-
ριεχόμενο του: ένα καλοδιπλωμένο άν-
δρικό κοστούμι. Ένα πονηρό χαμόγελο
διεγράφη σ’τά χείλη του έρασιτέγγου νε-
ντεκτιβ. Άφηκε την τσάντα επάνω στο
καθίσμα ζητώντας μύριες συγγνώμες και
βγήκε.

Καθώς κατέβαιναν τη σκάλα οι δυο
νέοι έμεναν σιωπηλοί. Σκεφτόταν. ‘Η
Ζορζέτ ‘Ολερόν δεν μπορούσε να παου-
δενθί πως ο συνοδός της ήταν ένας ά-
πλος γαστρομέσος, ότι μ’ άλλους λόγους η
ανάμειξί του στο τελευταίο έπεισόδιο
της Βέρας ήταν άπλη σύμπτωση. ‘Ο
Άνδρ Μελμπόρν πάλι σκεφτόταν ότι η
Ζορζέτα ‘Ολερόν δεν μπορούσε να ήταν
πάντα μια παραδουλεύτσα.

‘Οταν οήσκανε στην εξώπορτα μίλησε
πρώτος ο Άνδρ.

— Είναι πολύ όμοια η μέρα σήμερα,
δέν συναντάτε καμία... κυρία...

— Ζορζέτα ‘Ολερόν, συστήθηκε η
νέα γυναίκα.

— Χαίρο πολύ. Άνδρ Μελμπόρν
είπε και ο νέος.

— Λοιπόν, πρόσθεσε, με γνωριτωμένη γυ-
ναίκεύλα σαν κι’ εσάς θά ήταν καίρια να
μή γαρτ λίγο την άκρόαση αυτής της
μέρας. Είθετε μόνη ή είθετε παντρεμένη;

Τό βλέμμα της Ζορζέτας σφαιρώθηκε
άπότομα στην έσωτερική αύλη. Τά γυα-
κτιστικά της συνεσπείσθησαν, αλλά ό-
χι πολύ. Γρήγορα τ’ά πόρτα της ξα-
ναβόησε τή, πούττα του ένοση.

— Ζώ μόνη, έπαιλως μόνη, άπάντησε
δύο νοτίες χόπια πίσω στη φωνή. Έ-
λευθερη σαν τ’ά πουλάκι!..

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Ένα χαριτωμένο διήγημα

Η αγάπη κλαίει

ΠΩΣ έγινώρισα τον άνδρα μου; απήντησε η Μαριάνη κυτάζοντας ονειροπόλα προς το απείρον. Αυτό είναι μια ρομαντική ιστορία. Τότε καιρό εκείνο, ήμουν είκοσι χρονών και δεν ήξερα πολλά πράγματα ακόμα, ήμουν, μ' άλλα λόγια, άπειρη. Πολλές φορές είχα μοιράσει φιλήματα στους φοιτητές, άλλ' αυτό ωφειλετο σε στιγμές εθιμικής, κι' όταν καμιά φορά αγκάλιαζα κανέναν απ' αυτούς, όλη ή παρέα γελοούσε μαζί μας. Έχεις ιδέα από το θάρος μιας νέας ή οποίας δεν αφήνει φράχτη για φράχτη να κλέβει απ' τον γειτονικό κήπο κεράσια και ό,τι άλλα φρούτα υπάρχουν, χωρίς να σκέπτεται και πολύ ότι αυτό που κάνει δεν την τιμά καθόλου! Έγώ όμως ζούσα με τις σκέψεις μου ένα γλυκό όνειρο, ένα παραμύθι απ' αυτά που μικρός άνθρωπος κανέναν να του διηγούνται οι γονείς του. Ονειρευόμουν, επί παραδείγματι, έναν πρίγκιπα που είχε καθαλλήσει ένα άσπρο αλόγο κρατώντας στα χέρια του χρυσά χαλινάρια και προσπαθούσε να καθίσει επάνω σ' ένα θάτο γεμάτο άγκάθια για να λύσει τα έπτα άλυστα αινίγματα, κι' αυτό γιατί προτιμούσε να πεθάνει ζωντανός παρά να χάσει έμένα. Έτσι φανταζόμουν έγώ την αγάπη! Και τότε παρουσιάστηκε απροσδόκητα ο Μάριος, ο σημερινός μου άντρας!...

Και ο νέος πρίγκιπας ήταν καθάλα στο άσπρο αλόγο: την πρώτη στιγμή ένοιωσα έννοώντας τον άνδρα της. Δυστυχώς όχι απήντησε εκείνη. Ο Μάριος έρχοταν με το ποδήλατό του σε μια γιορτή που γινόταν σ' έναν κήπο ενός οικογενειακού μου φίλου. Όταν τον πρωτοείδα δεν μου έκανε καμιά απολύτως εντύπωση. Τό πρόσωπό του ήταν συνηθισμένο, τα μαλλιά του κόκκινα, το αναστήμα του μάλλον μικρό κι' όταν ήρθε και μ' έζήτησε να χορεύω με, έδέχθηκα από ανάγκη. Προτιμούσα να χορεύω με τον νεαρό γιατί ποτέ μ' είχε φιλήσει κάποτε πίσω απ' το βάτο και τότε όποιον ποτέ μεγάλαν μου λόγη έβλεπα εκείνη την στιγμή να οδηγεί τη φίλη μου

Μαριάνη στην αύλη, πίσω απ' τον ίδιο βάτο, όπου είχα σταθί κι' εγώ κάποτε μαζί του. Έδέχθηκα λοιπόν την πρόκληση του σημερινού άνδρός μου και σηκώθηκα να χορεύω. Στο χέρι μου κρατούσα ένα μικρό μανδύλι, όπως συνήθιζαν τότε όλα τα κορίτσια γιατί ήταν της μόδας, κι' αυτό δέχθη για να μην ενώνεται το χέρι μας γυμνό με το χέρι του

— Έχω μια μεγάλη παράκληση για σάς...

άνδρος. Πόσο παραξευθένια όμως όταν σε μια στιγμή ο καθαλλίερος μου άρπαξε απότομα το μανδύλι απ' το χέρι μου, το έφερε στο πρόσωπό του και μου το ξανάδωσε. Έπάνω στο χορό δεν μιλούσε καθόλου, όταν όμως έτελειώσε ο χορός και με ώδηγησε στο τραπέζι μου, ξανάρπαξε πάλι το μανδύλι μου και τώφφερε στα χέρια του. Απ' εκεί έζήτησε και με ώδηγησε σε μια απόμηση γωνιά όπου κι' έκασαμε. Άρχισε πάλι να σιωπά, μη τολμώντας να άκουμπήσει επάνω μου, παρά με κυτούσε συνεχώς μες στα μάτια, λες και κάτι ήθελε να μου πη. Έγώ, βέβαια, δεν μπόρεσα να βαστάξω άλλο, ήταν τον είδα σε λιγάκι να άποσύρη το βλέμμα του απ' επάνω μου και να σκύβη το κεφάλι του προς τα κάτω και το ήμίλησε. Όταν έσηκωσε

το κεφάλι του κι' έγύρισε να με ιδη, παρατήρησα ότι τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα!...

— Έχω μια μεγάλη παράκληση για σάς, μου είπε απότομα εκείνος.

— Είμαι στη διάθεσή σας, του απήντησα, άρκεί να μη ζητάτε τίποτα που δεν γίνεται.

Μου έγνεψε και, με τα μάτια πάλι γεμάτα δάκρυα, μου είπε:

— Δώστε μου, σάς παρακαλώ, το μαντήλι σας, εκείνο δηλαδή που είχατε την ώρα που χορεύαμε. Θα μου εκάνετε μεγάλη ευχαρίστηση! Θυ

από δάκρυα κάθε φορά που με κυτούσε. Όταν να που άρχισαν και στην πραγματικότητα άνθρωποι, αισθηματικοί, σαν τον καθαλλίη που ώνειρευτήκα κάποτε και τον κατερούσα έκτοτε με τόση λαχτάρα. Γιατί, ένας άνθρωπος δό οποίος δίνει μια τόσο μεγάλη σημασία σ' ένα μανδύλι που άνήκει σ' εκείνην την όποιαν αγάπησε παράφορα για μια στιγμή, και το όποιον κάθε φορά που βλέπει συγκινείται κι' άρχίζουν τα μάτια του να γεμίζουν δάκρυα, πρέπει πραγματικά να έχη πολύ μεγάλη και ευαίσθητη καρδιά! Έπληρα λοιπόν την τρανή άπόφασί να τον κάμω σύζυγό μου, όταν δέ άργότερα ήλθε να με ζητήσει απ' τους γονείς μου, όχι μόνον τον δεχθήκαμε ήπως έπρεπε, αλλά επάνω στον ένθουςισμό μου και σε μια στιγμή που μάς είχαν αφήσει μόνους στο σαλόνι, έσκυφα και τον έφίλησα στα ώραία και ευαίσθητα μάτια του. Ύστερα από ένα μήνα είχαν γίνει οι γάμοι μας οι όποιοι μάς έφεραν κάθε εύτυχία και γαρά!...

— Πώς έγινώρισα τη γυναίκα μου; είπε ο Μάριος και γέλασε ικανοποιημένος. Είναι μια πολύ νόστιμη ιστοριούλα! Έπληρα κάποτε στο σπίτι ενός φίλου μου ο οποίος γιόρταζε, κι' είχα ένα τρομερό συνάχι που δεν μ' άφηνε ν' ανασάνω. Τα μάτια μου γέμιζαν διαρκώς δάκρυα, ένα κακή μου δέ τύχη είχα ξεχάσει να πάρω μαζί μου μανδύλι. Όταν λοιπόν σηκώθηκα να χορεύω τον πρώτο χορό με τη σημερινή μου γυναίκα, έπρόσεξα ότι στο χέρι της κρατούσε ένα μανδύλι. Έπασφελήθην της ευκαιρίας για να της το ζητήσω με τρόπο μια-δυο φορές. Στο τέλος εκείνη μου το προσέφερε μόνη της, γιατί ένόμιζε πως έκλαιγα απ' τη χαρά μου για την γνωριμία της! Αυτό έγινε ή άφορμή του γάμου μας, που στάθηκε ωστόσο πολύ τυχερός, γιατί μάς έφερε την εύτυχία που ζητούσαμε κι' οι δύο... Θα σάς παρακαλέσω όμως να μην πείτε τίποτα στην γυναίκα μου... Δεν άπάρχει λόγος να της καταστρέψετε το ρομαντικό της όνειρο...

ZAN TPENE

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο του ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Κλοτίλδη ντ' Ωτφόρ, που οδούλει χωρίς να θέλη, τον νεαρό Λαφιστόλ, που ζητά να την εκδώσει έμμεταλλεύμενος ένα οικογενειακό της μυστικό. Ο σύζυγος της Κλοτίλδης, Δανιήλ ντ' Ωτφόρ, δικαστικός που διεξάγει τις σχετικές άνακρισεις, δέχεται τον άστυνομικό διευθυντή της Όρλεάνης.

Η ΤΑΝ ένας άνθρωπος ύψηλός, μελαγχρινός και με στρατιωτικό ταράστημα. Όνομάζετο δέ Παστουρό.

— Μήπως μάθατε τίποτε το σοβαρό; τον ρώτησε ο άνακριτής με συγκίνηση.

— Τίποτε, το συγκεκριμένο, κύριε ντ' Ωτφόρ...

Ο άνακριτής ανέπνευσε. Ο άλλος συνέχισε:

— Προσπάθησα να μάθω τι έκαμε τις δυο μέρες που έπέρασε ο Λαφιστόλ στην Όρλεάνη. Και σχεδόν το κατάρθωσα. Έχετε τον καιρό να με άκούσετε, κύριε άνακριτά!...

— Λέγετε!...

— Ο Λαφιστόλ έφθασε στην Όρλεάνη με το τραίνο της Όμπρέ, στις έννη-μηση το πρωί, και ή πρώτη του φροντίδα ήταν να πάγη στο σπίτι του κ. ντ' Σεβεράν.

— Τό ήξευρα.

— Α! Ξέρατε επίσης ότι ο κ. Σεβεράν διέταξε τους ύπηρετες του να διώξουν τον Λαφιστόλ; Ότι κατόπιν ο Λαφιστόλ στάθηκε κάπου στο δρόμο και περίμενε την έξοδο του συνταγματάρχου; Λοιπόν ο Λαφιστόλ τον έληψιασε και οι ύπηρετά του γειτονικού σπιτιού ήκουσαν τον άκόλουθο διάλογο:

— Όστε, κύριε, δεν θέλετε να μονομαχήσετε μαζί μου;

— Όχι, και ξεύρετε το γιατί!

— Σας είπα ότι θα σάς αναγκάσω να το κάμπετε, μην το ξεχνάτε.

— Θα ήμουν πολύ περίεργος να μάθω το πός.

— Ραβίζοντάς σας.

— Είμαι σχεδόν πάντοτε ώπλισμένος, κύριε... Εάν τολμήσετε να μ' άγγίξετε, θά σάς σκοτώσω σαν το σκυλί.

— Τα άκουσαν τα λόγια αυτά; ρώτησε ο Σαβαρό.

— Μάλιστα, κύριε, και άσφαλώς ο κ. ντ' Σεβεράν θά τα έπαναλάβη.

— Άσφαλώς, είπε ο άνακριτής. Άμέσως όμως έκαμε την έξής σκέψη: «Γιατί ο Σεβεράν στην κατάθεσή του άπέφυγε να μου κáνη νύξιν αυτής της συννηλίας;» Έτσι μέσα στο μυαλό του, και παρά την φίλια του προς τον Σεβεράν, συνε-

κεντρωνόταν ενδείξεις που θα κατέληγαν άργότερα σε βεβαιότητα.

— Αυτά είναι όλα που έχετε να μου πείτε;

— Όχι. Την ίδια μέρα, ο Λαφιστόλ πήγε στην όδον Σατελέ, στο σπίτι σας, κύριε ντ' Ωτφόρ.

Ο Δανιήλ έκαμε μια άπότομη κίνηση.

— Στο σπίτι μου; είπε. Απατάσθε!

— Δεν πιστεύω! Οι πληροφορίες μου είναι εξακριβωμένες. Έμεινε μόλις λίγες στιγμές στο μέγαρο. Σεις άπουσιά-ζατε και ο κ. είσαγγελέδης μόλις είχε βγί έξω. Έτσι δεν έγινε δεκτός ούτε από τον έναν ούτε από τον άλλον.

— Στο σπίτι μου! επανέλαβεν ο δικαστής, ένφ τόν έπιννε ή άγωνία.

— Συμπεραίνω, κύριε δικαστά, ότι κατόπιν των άπειλών του κ. ντ' Σεβεράν, ο άνθρωπος αυτός θα τρομοκρατήθηκε και ίσως θέλησε να προειδοποίηση την άστυνομία, έν περιπτώσει...

Ο άστυνομικός σταμάτησε. Δεν τολμούσε ν' άποτελειώση τη φράση του, γιατί θά άποτελούσε σχεδόν κατηγοριαν επί φόνο.

Αλλά ο Δανιήλ με μια κίνηση τον ένεθάρρυνε.

— Έξακολουθήστε!

— Έν περιπτώσει καθ' ήν ήθελε του συμβή κανένα κακό...

Ο Δανιήλ δεν απήντησε.

Αλλά κυτώντας τον άστυνομικό διευθυντή έλεγε μέσα του:

«Ο άνθρωπος αυτός σκέπτεται όπως σκέπτομαι κι' εγώ».

Και ύψώνοντας την φωνή του ρώτησε:

— Τελειώσατε;

— Όχι ακόμα. Ο Λαφιστόλ δεν ήλθε για πρώτη φορά στην Όρλεάνη... Πράγματι ήμερών τον είδαν στο «Ξενοδοχείον της Γαλλίας» και στο δρόμο ρώτησε διάφορα πρόσωπα, από που πηγαινούν στην Βιλδοντράν...

— Πήρατε πληροφορίες από την Βιλδοντράν;...

— Ρώτησα όλο το χωριό, έδειξα την φωτογραφία που του ήσαν από την πρώτη μέρα όπως ξέρετε. Κανένας όμως δεν τον είχε δει.

— Ρωτήσατε και στον πύργο; έκαμε ο άνακριτής με άποιο διαταγμό, χαμηλώνοντας τα βλέφαρά του.

— Έπληρα κι' εκεί. Είδα τον κηπουρό, την γυναίκα του, τους δασοφύλακες της Βιλδοντράν. Ο Λαφιστόλ τους ήταν άγνωστος.

— Στο δελουαργείο;

— Έδειξα τη φωτογραφία σ' όλους τους εργάτες, στο διευθυντή, στον κ. Πιέρ Ζουρντάν, τον σχεδιαστή... του κακού...

— Όστε δεν μπορείτε να μου πείτε τί

πήγε να κáνη ο Λαφιστόλ στην Βιλδοντράν, ή στα πέριξ;

— Μου είναι απολύτως άδύνατον, κύριε δικαστά, έφ' όσον δεν ξεύρω.

— Πολύ καλά! Σας ευχαριστώ.

Ο κ. Παστουρό έφυγε.

Φεύγοντας από το γραφείο του Δανιήλ ντ' Ωτφόρ ο Σαβαρό, ξαναπήγε στην όδον Σατελέ.

Έπρεπε να κοιβεντιάση με την Κλοτίλδη, προ της έπιστροφής του συζύγου της, και έπειδή θά έπείσσεφε το ίδιο θράδυ στο Παρίσι, δεν είχε καιρό να χάνη.

Σαν να είχε κάνει την ίδια σκέψη και ή Κλοτίλδη, τον ράτησε μόλις τον είδε.

— Και τα έγγραφα; Ο φάκελλος του Βαστιανού;

— Αυτό κι' εγώ θά σάς ρωτούσα, είπε ο Σαβαρό. Είναι ένας μεγάλος κίνδυνος ο φάκελλος αυτός, για σάς. Ένδεχόμενον ο Λαφιστόλ να τον φύλαξε σπίτι του. Η παρισινή άστυνομία θά κáνη άναμφιδόλως έρευναν στην όδον Τουρνόν, κατά διαταγήν του Δανιήλ. Αν άνακαλύψουν τα έγγραφα αυτά...

— Είμαι χαμένη... Μόνο σεις μπορείτε να με σώσετε, κ. Σαβαρό.

— Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν, φτωχή μου Κλοτίλδη. Η ύπόθεσίς σας είναι και δική μου ύπόθεση, γιατί αν τώρα έισαστε δυστυχισμένη, αυτό ένγνε από σφάλμα δικό μου. Δεν το ξεχνώ...

— Τι πρέπει να γίνει;

— Αύριο θά πάω στην όδον Τουρνόν... και θά μάθω... Πιθανόν ο Λαφιστόλ να μην έφύλαξε τα έγγραφα αυτά στο σπίτι του. Θα φοβόταν καμιά άπεγνωσμένη προσπάθεια δική μας, για την άνακάλυψη των εγγράφων. Ποιος ξέρει σε ποιόν να τα έμπιστεύθηκε αυτός ο αλιτήριος; Μη χάνης όμως το θάρος σου!... Έχε έμπιστοσύνη σε μένα... και μην άπελπί-ζεσαι!...

— Θα με κρατήσετε ένήμερη;...

— Βεβαιότατα!

Τη στιγμή εκείνη έφθασε ο Δανιήλ. Από την έκφραση του προσώπου του, μπορούσε να μαντέψει κανείς, πόσα σοβαρά ζητήματα του άπασχολούσαν τη σκέψη.

Η Κλοτίλδη δεν τολμούσε να τον ρωτήσει.

Φοβόταν ότι ή απάντησίς του συζύγου της θά ήταν ή καταδίκη της. Την ήμερα που θά άπεκαλύπτετο ή άλήθεια, δεν θά της έμενε άλλο παρά ο θάνατος.

Έτρεψε ή δυστυχισμένη, βλέποντάς τον να έπιστρέφη το θράδυ εκείνο κατάλωμος και έξουθενωμένος από το βάρος των τρομερών ύποψιών που φούντωναν μέσα του.

Ο Σεβεράν! Ο Σεβεράν δολοφόνος! Βέβαια, εάν σκότωσε το έκανε ερισκό-μενος έν άνήνη, το έκανε για να εκδικηθ ή μια άνανδρη και θανάσιμη προσβολή... άσπ ο Λαφιστόλ τον άπέληξε!... Τι έσήμαινε όμως!... Το σκάνδαλο δεν θάταν όλιγώτερο διαφορετικό και ή πρώτη

που θα έθιγεται από αυτό θα ήταν η κόρη του, η Γιολάνδα!

Ήταν τόσο καταβεβλημένος, τόσο λυπημένος, ώστε η Κλοτίλδη, παρά τους μυστικούς της φόβους, έτόλμησε να τον ρωτήσει:

— Τί έπαθες, λοιπόν;

— Πολύ σοδαρά και εκπληκτικά πράγματα που μ'ας θίγουν έμμέσως...

Η Κλοτίλδη αισθάνθηκε ένα ξαφνικό ρίγος.

— Όποτε ο Λαφιστόλ δεν πέθανε; ρώτησε.

— Όχι ακόμη.

— Και... έσφαλώς μίλησε;... έκαμε με φωνή άλλοιμμένη η Κλοτίλδη.

— Του έκαμα μερικες ερωτήσεις.... Μου απήντησε με νοήματα....

Η άτυχη γυναίκα ένιωσε πως θα λιποθυμούσε....

— Απήντησε; Υπέδειξε το δολοφόνο; μπόρεσε να πη.

— Σχεδόν....

— Α!

Κυττούσε τον άνδρα της με τρέμο, σαν τρελλή.

Εφ' όσον ο Λαφιστόλ υπέδειξε τον δολοφόνο του.... ασφαλώς ήταν χαμένη. Είχε έν τούτοις μία ελπίδα ακόμη και συγκεντρώνοντας όλες της τίς δυνάμεις, δλη της την ψυχραιμία, ρώτησε:

— Και ο δολοφόνος;... Ποιός είναι;... Τόν ξέρει;

— Δεν μπόρεσε ακόμη να μου τον υποδείξει συγκεκριμένως.

Η Κλοτίλδη ανέπνευσε. Όποτε δεν ήξερε ακόμη τίποτε ο άνδρας της. Είπε, λοιπόν:

— Ασφαλώς όμως ο Λαφιστόλ θα μιλήσει σαφέστερα, δεν είναι έτσι;

— Φοβούμαι ότι δεν θα θγάλη την νύχτα, είπε απλά ο Δανιήλ.

Ο συμβολαιογράφος παρακολουθούσε δλη την συνομιλία αυτή χωρίς να λαμβάνει μέρος. Κότταζε μονάχα την Κλοτίλδη, και μάντευε την απελπισία της δυστυχισμένης γυναίκας. Καταλάβαινε το μυστηριώδες νόημα των ερωτήσεων και την αγωνία που της προσαλούσαν αί απαντήσεις. Η ζωή της κρεμόταν απ' τα χείλη του συζύγου της. Και η πεποίθησίς του όλοένα και γινόταν πιο σταθερή.

Αυτή τον σκότωσε!...

Και φοβούμενος μήπως η παρουσία του την ενοχλούσε, βρήκε πρόσχημα την επιστροφή του Ζαν Ζοζέφ στο μέγαρο, και βγήκε δηλώνοντας ότι πήγαινε να υποβάλει τα σέβη του στον εισαγγελέα.

Η Κλοτίλδη και ο Δανιήλ έμειναν μόνοι. Αδς και ο άνακριτής περίμενε τη στιγμή αυτή.

— Αγαπητή μου Κλοτίλδη, είπε μόλις ο Σαβαρό έφυγε, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του πιο σταθερή. Θά ήθελα να σου απευθύνω μερικες ερωτήσεις....

— Έμένα, φίλε μου; έκανε εκείνη με τρέμο.

— Ναί.

— Για ποιά ζήτημα;

— Για τον Λαφιστόλ.

— Και τί κοινόν υπάρχει μεταξύ έμου και εκείνου;

— Ό! τίποτε.

— Τότε τί μπορώ να σου απαντήσω;

— Άκουσε. Τόν ννοείσεις;

— Ποιά και πως ήταν δυνατόν να τον γνωρίσω; Εάν τον γνώριζα θα τον ήξευρες και σύ. Μήπως έχω άλλες

γνωριμες εκτός από τις δικές σου;

Μιλούσε πολύ γρήγορα για να παρηθάρρος.

— Δεν άκουσες ποτέ το όνομά του;

— Ποτέ... Έτσι τουλάχιστον νομίζω... Και αν ποτέ το άκουσα δεν το θυμάμαι πιά...

— Ούτε τον είδες ποτέ;...

— Τόν Λαφιστόλ;... Πότε;... Πού;

— Πολύ καλά... Σου ζητώ συγγνώμη που σου μιλώ έτσι... Μα γιατί ταράττεσαι για τόσο άπλες ερωτήσεις;...

— Απλές;... σιέηφου, Δανιήλ, και θα δής πόσο, απ' εναντίας, είναι παράξενες....

— Και όμως δεν έτελείωσα.

— Έχεις και άλλες;

Η αγωνία της δεν είχε όρια. Εκείνος δεν τόν καταλάβαινε. Πού να φαντασθή ένα τέτοιο δράμα; Ηθελε, όμως, να διαφωτίσει μερικά μυστηριώδη σημεία της άνακρισέως, εκείνα ακριβώς στα όποια του φαινόταν ότι η οικογένειά του είχε άναμιξη.

— Όποτε ο Λαφιστόλ δεν ήλθε ποτέ στο μέγαρο;

Η Κλοτίλδη απήντησε άμέσως, χωρίς να σκεφθθ.

— Άγνοώ... Τί θα έρχόταν να κάνει;

— Δεν ήλθε;... Δεν τόν είδες;...

— Όχι.

— Μπορεί να μην τόν είδες, και όμως ήλθε, και πιθανόν να ζήτησε είτε τόν πατέρα μου, είτε έμένα.

— Και για ποιά λόγο;

— Αυτό ίσως δεν θα τόν μάθω ποτέ.

Η Κλοτίλδη όμως, φοβήθηκε ότι αν δεν εύρισκε αυτή μια οποιαδήποτε δικαιολογία, ο άνδρας της μια μέρα θα μάθαινε ποιόν ήλθε να συναντήσει ο Λαφιστόλ και για ποιά λόγο, γι' αυτό φρόντισε να τόν προλάβει. Προσποίηθηκε λοιπόν πως θυμήθηκε ξαφνικά και είπε:

— Για στάσου!... Νομίζω πως είδα μια μέρα κάποιον νέο που ήλθε εδώ για να ζητήσει κάποιον συστατικό. Έλεγε πως ήταν άνεργος... πως είχε άπολυθθ από κάποιο γραφείο... και πως ήξερε από δικαστικά.

— Είπε το όνομά του;

— Δεν θυμάμαι.

— Πάντως θα θυμάσαι τη φυσιογνωμία του.

— Βέβαια.

— Κότταξε τότε τη φωτογραφία αυτή του Λαφιστόλ.

Εκείνη πήρε μηχανικά τη φωτογραφία.

Ναί! Ήταν αυτός! Φορούσε τὰ ρούχα που είχε δη.

— Τόν άναγνωρίζεις; ρώτησε ο Δανιήλ.

— Μου φαίνεται ναί... ψιθύρισε η δυστυχισμένη. Όστόσο δεν μπορώ να βεβαιώσω τίποτε. Τόν είδα μόλις λίγες στιγμές... Δεν τόν έπρόσεξα.

— Κότταξε τον καλύτερα, σε παρακαλώ.

Όχι, δεν είχε πια τη δύναμη. Γύρισε λίγο το κεφάλι να δη τάχα την φωτογραφία στο φως, αλλά πραγματικά για να άποφύγη το βλέμμα του Δανιήλ. Αισθανόταν μια δυνατή έάλη. Ένα σύννεφο πέρασε μπροστά από τα μάτια της.

Έσκυψε το μέτωπο. Αυτό όμως κράτησε λίγες στιγμές. Έδωσε τη φωτογραφία στον Δανιήλ λέγοντας:

— Αυτός πρέπει να είναι...

— Δεν θυμάσαι τίποτε άλλο από την επίσκεψη εκείνη;

— Ναί... Θυμάμαι ότι, μεταχειρίσθηκε, για να επιτύχη καλύτερα, το όνομα του Γεωργίου Σαβαρό....

Το ψέμα της Κλοτίλδης ήταν άληθοφάνες. Ο Δανιήλ ανέπνευσε άνακουφισμένος.

— Και τί του απήντησες; ρώτησε.

— Του είπα να ξαναπεράσει

— Δεν έτυχε ποτέ να δής τόν Λαφιστόλ στού Σαβαρό;... Ήταν ο ταμίας του Γιώργου...

— Όχι, ποτέ.

— Θυμάσαι καλά;

— Πολύ καλά

— Ούτε η Γιολάνδα,

— Και τί σχέση έχει η κόρη μας σ' όλα αυτά; είπε η Κλοτίλδη με έκταση.

— Απάντησέ μου σε παρακαλώ... Καθισχύσασέ με... Η Γιολάνδα δεν τόν έγνώριζε;

— Όχι, όχι, όχι, έκανε έντονα η Κλοτίλδη για να κρύψει την αγωνία της.

— Αν ο Δανιήλ της έκανε αυτή την ερώτηση, αυτό έσήμαινε ότι ύποπτευετο τά σχέδια του Λαφιστόλ άναφορικώς με την κόρη της.

— Πολύ καλά... πολύ καλά... έκανε ο Δανιήλ. Πίστεψέ με, άγαπημένη μου Κλοτίλδη, πως αν σου έκανα αυτές τίς ερωτήσεις ήταν γιατί μου τίς έπέβαλλε το καθήκον μου ως δικαστού.

Και βλέποντας πως ήταν κατάχλωμι και σιωπηλή, πρόσθεσε σε τόνο άπειρης τρυφερότητας:

— Με συγχωρείς, δεν είν' έτσι;

Αυτή η ξαφνική τρυφερότης έπειτα από τόν ψυχρό και σχεδόν άυστηρό τόνο της συνομιλίας, συνεκίνησε βαθειά την ψυχή της δυστυχισμένης γυναίκας και την έκανε ν' άναλυθθ σε δάκρυα.

Τού κάκου προσπάθησε να συγκρατηθθ, να άντιδράσει. Τόσον καιρό τώρα ύπέφερε. Η απελπισία την έδασάνιζε και η τρυφερότης του Δανιήλ έκανε να ξεχειλίσει το ποτήρι τών πικριών. Με λυγμούς έπεσε στην άγκαλιά του άνακριτού που δεν ήταν πια ο ψυχρός δικαστικός, αλλά ο στοργικός σύζυγος.

Αυτή η ξαφνική τρυφερότης έπειτα από τόν ψυχρό και σχεδόν άυστηρό τόνο της συνομιλίας, συνεκίνησε βαθειά την ψυχή της δυστυχισμένης γυναίκας και την έκανε ν' άναλυθθ σε δάκρυα.

Τού κάκου προσπάθησε να συγκρατηθθ, να άντιδράσει. Τόσον καιρό τώρα ύπέφερε. Η απελπισία την έδασάνιζε και η τρυφερότης του Δανιήλ έκανε να ξεχειλίσει το ποτήρι τών πικριών. Με λυγμούς έπεσε στην άγκαλιά του άνακριτού που δεν ήταν πια ο ψυχρός δικαστικός, αλλά ο στοργικός σύζυγος.

Και εκείνος, βαθειά συγκινημένος, χωρίς να καταλαβαίνω τίποτε, την έσφιγγε στην άγκαλιά του, σφογγίζοντας τα δάκρυά της.

— Μα τί έχεις, Κλοτίλδη; την ρώτησε. Γιατί κλαίς Κλοτίλδη μου;

Εκείνη, όμως, εξακολουθούσε να κλαίη με λυγμούς και δεν μπορούσε να άπάντησθ.

— Σ' έκανα να λυπηθθς, άγαπημένη μου;

— Με κυττούσες τόσο αυτηρά που φοβήθηκα... Νόμιζα πως με ύποπτευόσουν!

— Να σε ύποπτευώ; σε τί;

— Νόμισα ότι δεν μ' αγαπούσες πιά!

— Έκανες τάχα τίποτε που θα μπορούσε να μειώσει τη βαθειά άγάπη που έχω για σένα;

— Όχι, όχι, σου τ' όρκίζομαι!

— Τότε μην κλαίς πιά. Δεν μπορώ να σε βλέπω να κλαίς!

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

— Δεν κλαίω... τελείωσε!...

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Από την ιστορία του θεάτρου μας

Φ. ΓΙΟΥΛΛΗ

Ταβουλάρης

Η περιπετειώδης ζωή ενός παράξενου ήθοποιού

9ον

Ο Ταβουλάρης πρωταγωνιστής στη Σμύρνη.

Ο ΘΙΑΣΟΣ εξακολουθούσε να παίζει με συρροήν κόσμου. Άλλ' ο Ταβουλάρης δεν έμεινε ευχαριστήμένος. Έβλεπε πως στο στενό κερδιστόν του κοινού του με τίς έρασι-τεχνικές μόνο προσπάθειες τών συμπρωτωνών του, η πραγματοποίηση τών όνείρων του για τόν θεάτρο δεν έπληττιζε.

Αντίθετα έφρουε μακροχρόνιο. Έπο-θούσαν ο Νιόνιος πλατύστες όρίζοντες.

Ηθελε να δράσει σε κοινόν μεγαλείεσσ και με συνεργούς έπαγγελματίες ήθοποιούς, άφωσιωμένους στην τέχνη τους.

Έτσι προσπαθούσε να φύγη πάλιν από την Ζάκυνθο για ν' άναδειχθ άλλου.

Ενθ άπρηχολαίτο ο Ταβουλάρης, αί τόν θίασον εκείνον στην Ζάκυνθο έγινε και τόν μεγάλο γεγονός της ένώσεως της Έπτανήσου με την μητέρα Έλλάδα.

Την 21ην Μαΐου 1864 η κυανόλευκη σημαία μας άντικατέστησε στο φρούριο της Ζακύνθου την Άγγλική.

Η φίλη μας Άγγλία παραχωρούσε με την έέλησή της τὰ Έπτάνησα στη μητέρα τους.

Η Ζάκυνθος επανηγύρισε. Και ο Ταβουλάρης με δακρυσμένα μάτια από την συγκίνηση έώρτασε την μεγάλη μέρα.

Μάλιστα έγραψε κι' ένα «χαίρετισμόν» στο Έλληνικό μας Κράτος, που έμεγάλωνε...

Λίγο άργότερα πήγε στη Ζάκυνθο κι' ο Βασιληάς μας Γεώργιος Α'.

Ευθουσι-αμυδς άσυγκρά-ητος έγένισε τ' όραίο νησί. Κι' ο Ταβουλάρης μαζί με άλλους νέους της Ζακύνθου εξέλεξαν τ' έλλογα από την άμμοα του Γεωργίου και την έσυραν αυτοί...

Μερικούς μήνες άργότερα ο Ταβουλάρης άφησε την Ζάκυνθο.

Ο Ιωάννης Μαρκεζίνης και ο Δ. Χ. Δέλης, ένθουσιώδεις φιλότεχνοι και οι δύο, που έα-ναν τότε στην Σμύρνη, είχαν μάθει τις θεατρικές έπιτυχίες του Ταβουλάρη στην Πόλη και στην Ζάκυνθο.

Αυτοί οι δύο έσχηματίζαν θίασο, για να παίζη στην Σμύρνη κι' ένθυμήθηκαν να καλέσουν εκεί και τόν Ταβουλάρη.

Έτσι στις άρχές του 1865 ο Ταβουλάρης έλαβε στην Ζάκυνθο γράμμα του Μαρκεζίνη και του Δέλη που τόν άνήγγειλαν ότι, έχου, κατάρτισει, θίασο από δοκιμασμένους ήθοποιούς, που είχαν παίξει και στην Αθήνα, και τόν παρακαλούσαν, αν ήθελε, να πάη στην Σμύρνη και να λάβη μέρος στο θίασο ως πρωταγωνιστής με και ως δάσκαλος τών άλλων ήθοποιών.

Ο Νιόνιος, χωρίς άδοποσία, άπάντη-σαν ότι δέχεται και ότι φεύγει για να βρεθθ όσο το δυνατόν γρηγορώτερα στην

Σμύρνη. Πραγματικά έφυγε από την Ζάκυνθο και πήγε στην Σμύρνη, όπου τον πρόσπεναν ο θίασος κι' οι έπιχειρηματίες.

Μόλις έφθασε τόν ύποδέχθησαν οι δύο έργολάβοι του νέου θεάτρου, που ήταν ο Ιωάννης Μαρκεζίνης και ο Δ. Φωτέλλης. Ζακύνθιοι κι' οι δύο. Χωρίς άλλην συζήτησιν έδωσαν στον Ταβουλάρη ένα έτοιμο συμφωνητικό για να τόν ύ-

Η Ιωάννα Νικηφόρου από τις παλαιότερες πρωταγωνιστριες του ελληνικού θεάτρου.

πογράφη με άνοιχτο τόν αριθμό του μισθού του.

— Γράψε όσες τούοικιες λίρες θέλεις, τού είπαν. Θά σου τίς δώσωμα...

Ο Ταβουλάρης τούς ευχαρίστησε τυγ-κινμένως και τούς είπε:

— Έγώ ήλθα εδώ για να συγκρατήσω και να δώσω ζωή στην έντική μας σκηνή. Δεν ήλθα για να έμπορευθώ. Θά έργασθώ δίχως παζάρια. Θά κάμω μονά-χο μια ημερησία. Συμφωνού;

— Συμφωνού. Όπως θέλεις, τού εί-πον οι δύο έπιχειρηματίες του θίασου.

Και ο Νιόνιος έσχισε τόν συμφωνη-τικό.

Άμέσως άρχισεν η όργάνωσις της έρ-γασίας. Οι έπιχειρηματίες περιποιήθη-καν πολύ τόν Ταβουλάρη. Και μάλιστα άμέσως τού έδωσαν την διεύθυνση του θίασου.

Οι παραστάσεις δεν άργησαν ν' άρχί-σουν. Έδίδοντο στο τότε μικρό θέατρο «Ευτέρπη» στην όδον Ρόδων.

Η πρώτη μέρα έγινε με τίς «Δύο λογίες». Στο έρ-γο ο Ταβουλάρης είχε τόν πρώτο ρόλο.

Πλήθος άκέραιτο έγένισε τόν θεάτοσ και πολλός κόσμος έβρισε απ' έξω. Οι δύο έπιχειρηματίες είχαν οεκαλάμους: καλὰ την άοική του Ταβουλάρη και είδοποίη-σαν όλο τόν Έλληνισμό της Σμύρνης και τών γύρω ότι φθάνει ένας ακαλλι-

τεχνικός άστήρ! Μα στον θίασο ήταν και άρκετοί γνωστοί καλλιτέχνες από την έλεύθερη Έλλάδα, όπως ο Βασίλης Ανδρέοπουλος, ο Γεώργιος Νικηφόρος, ο Σμυρλής, ο Πετρόπουλος, ο Γ. Ρωτινι-ώτης, ο Καραφάς, ο Τασσόγλου, ο Ράμ-μος και η Ράμμου, η Σμαρώ Ζάμπου και άλλοι.

Η προεμένα με τούς «Δύο λογίες» ό-πηρεσε θριαμβευτική. Τό θέατρο είχε γε-μίσει και ακόμη ο κόσμος έφθανε σε με-γάλες ομάδες. Από την Πόντα, από τόν «Αη-Γιάννη, από τόν «Αη-Δημήτρη» έφθναν Έλληνες θεατές. Ο Ταβου-λάρης είδε πως δεν χωρούσε πια ούτε βελόνι.

— Σας παρακαλώ, είπε, έλάτε αύριο. Είναι πλημύρα από κόσμο απόψε...

— Και τί θά μ'ας παίζετο αύριο; ρω-τούσε τόν πλήθος εκείνων που έμειναν απέξω.

— Τόν «Σαούλ» τούς είπε.

Έφυγαν ευχαριστημένοι. Είχαν και τόν «Ανδρονόπουλο» στο θίασο, που ήταν σπουδαίος και...τρομερός ως Σαούλ.

Τό άλλο βράδυ παίχθηκε ο «Σαούλ». Τόν πρώτο ρόλο είχε ο «Ανδρονόπουλος.

Τόν ρόλο του Δαυίδ έπαιξε ο Ταβουλάρης. Μα εδώ παρουσιάσθη μια δυσκολία.

Ο Δαυίδ έπρεπε νάναι νέος. Μα ο Νιό-νιος, κατά την διαμονή του στη Ζάκυν-θο, είχεν άφήσει και τόν μουστάκι του και τόν γενάκι του. Είχε ωραίο μαύρο υπογένειο κι' έλυπείτο να τόν θυσιάση.

Μα πως θά παρίστανε τόν Δαυίδ; Έφό-ρεσε λοιπόν κρόανος και μαζί με τὰ πα-τσιά του έφόρεσε κι' ένα άσπρο μαντη-λάκι κι' έκρυψε τόν γένι του...

Εκείνο τόν βράδυ πλήθος Έλληνες της Σμύρνης και τών προαστείων έγένι-σαν πάλι τόν θεάτρο. Πλάι στους κομ-ψούς ευρωπαϊκά φορεμένους Σμυρνηούς, ήταν και οι Έλληνες τών γύρω με τίς βράκες και με τὰ φέσια των. Και όλοι μαζί μ' ένθουσιασμό χειροκροτούσαν τόν Έλληνικό θεάτρο!

Τό επόμενο βράδυ έπρόκειτο να πα-χθη μετάφραση του «Πουσσονάκ» του Μολιέρου με τόν τίτλο: «Σκεπετωράκης ο Ερηχωρήτης».

Ο Γ. Νικηφόρος θά είχε τόν πρώτο ρόλο. Μα τόν μεσημέρι στο γεύμα στο ξενοδοχείο του Λεωνίδα στο Φαρούλα ήπιε λίγο παραπάνω.

Έπειτα τόν πήρανε φίλοι του και θου-μαστές Σμυρναίοι και τόν κέρασαν πάλι.

Φθάνει τόν βράδυ στο θέατρο ο Ταβου-λάρης.

— Σε γνωρίζω παντού, τού είπαν, έ-λοι οι ήθοποιοί.

— Τι με θέλανε; της ρώτησε

— Χθες με τόν Δαυίδ μ'αξ άνάδειξες. Σώσε μας κι' απόψε...

— Να σ'α σώσω;

— Νά, ο Νικηφόρος δεν θά παίξη γιατί είναι άρρωστος...

Ο Ταβουλάρης άκούσε ρώτησε τί ρό-λο θά έπαιζεν ο Νικηφόρος. Έπαιζους τόν ήξερε πρώτου. Χωρίς διατηνιά δέ-νηκε να τόν αντικαταστήσει. Κι' έπαιξε γαυός ν' άκούη τόν άρρωστόν... και αυτός...

Και άκούσε... Τό άκούσαν άναστημένοι... και ά χειροκροτήματα!

Φ. ΓΙΟΥΛΛΗ

Σ το έλ λο ού ο...

της θιασάρχης. Ο κάμω το...

Σοφίαν Λαν...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο "Αραμ" επισκέπτεται τη φυλακή της Βασιλίας, που διευθύνει ο φίλος του Μπαϊζαμώ γιέ Μονλεζέν. Αυτός τον υποδέχεται με χαρά και του μιλά για τους φυλακισμένους του.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή παρουσιάστηκε ένας υπηρέτης και ανήγγειλε ότι το τραπέζι ήταν έτοιμο.

Υστερα από ένα πλούσιο πρόγευμα, κατά την διάρκεια του οποίου ο "Αραμ" ζητούσε διαρκώς σχεδόν, πληροφωρίες για την ζωή μέσα στην Βασιλκή, ο Μονλεζέν τον πρότεινε να κάμουν ένα γύρο στα διάφορα διαμερίσματα των φυλακών. Ο "Αραμ" έδειξε στην αρχή πως δεν τον ενδιέφερε και τόσο πολύ αυτή η πρόταση. Σε λιγάκι όμως άφησε αυτήν την διαφορά και φάνηκε πρόθυμος να ακολουθήσει τον Μονλεζέν σε αυτήν την πρωτότυπη επίσκεψη. Διασχίζοντας διάφορους διαδρόμους και περνώντας βαρείες καγκελόπορτες που τις άνοιξε ένας δεσμοφύλακας που προηγουμένως, έβλεπε ως το δεύτερο πάτωμα του πύργου της Μπερτωνιέρ.

Θέλετε να αρχίσουμε από εδώ την επίσκεψη των φυλακισμένων; ρώτησε ο Μονλεζέν.

Όχι, όχι, είπε ο "Αραμ". Προτιμώ να αρχίσουμε από πού ψηλά και να κατεβούμε προς τα κάτω.

Όπως θέλετε, αποκρίθηκε ο διοικητής της Βασιλίας και διέταξε τον δεσμοφύλακα να ελευθερώσει τον δρόμο προς το τρίτο πάτωμα.

Ο Μονλεζέν είχε δώσει στον δεσμοφύλακα και ένα πιάτο γεμάτο έκλεκτα φαγητά, από εκείνα που είχε προσφέρει και στον "Αραμ" κατά το πρόγευμα, με την έντολη να τα αφήσει επάνω στο τραπέζι του φυλακισμένου, του τρίτου πατώματος. Ο φυλακισμένος όμως αυτός δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον για τα φαγητά. Μόλις άκουσε εντούτοις τα πατήματα του "Αραμ" και του Μονλεζέν που πλησίαζαν, γονάτισε χάρη και άρχισε να σιωνάζει:

Μητέρα, μητέρα!

Η φωνή του γυναικείου πρόδινε τέτοιο πόνο, ώστε ο "Αραμ" ένοιωσε ένα είδος πείσματος. Ο Μονλεζέν, συνηθισμένος σε αυτούς του είδους τις εκπτώσεις των τσεφώνων της Βασιλίας, μπήκε μέσα στο κελλί και άρχισε να λέει:

Αγαπητέ μου φίλε, Σου είπα για να σ' αρέσει δύο εκπλήξεις. Η μία είναι για το σώμα. Είναι αυτά τα όμοια φαγητά που θα μπορούσες να τα συνοδεύσεις με ένα ξαίρετο κομμάτι. Η άλλη εκπλήξη είναι για το πνεύμα. Είναι αυτός ο νέος από εδώ...

Ω! Κύριε, κύριε, φώναξε ο φυ-

λακισμένος, ένα συμπαθητικό παιδί ως δεκαοκτώ ετών. Άφηστε με όλομναχο επί ένα ολόκληρο χρόνο και μη μου οινετε τίποτ' άλλο εκτός από ξερο ψωμί και νερό. Υποσχεθείτε μου όμως ότι στο τέλος αυτού του χρόνου θα βγω από εδώ μέσα και θα ξαναδώ την μητέρα μου.

Μα αγαπητέ μου, είπε τότε ο Μονλεζέν, Σας ακουσα να λέτε πως η μητέρα σας είναι πολύ φτωχή και ότι ζουσατε μαζί της υπό αθλιές συνθήκες.

Ναί, είναι φτωχή. Ένας λόγος παραπάνω να βγω για να μπορέσω να την βοηθήσω. Άλλα τί έκανα επί τέλους; Μισό ήταν το έγκλημά μου; Έγραφα ένα μικρό διπλό που δεν άρεσε σε μερικούς κυρίους. Με χαρακτήρισαν ως αντιστασιακό. Άς με τιμωρήσουν.

Άς μου κόψουν το χέρι που έγραφε αυτό το διπλό. Άς μου ξαλαδώσουν όμως την μητέρα μου.

Παιδί μου, αποκρίθηκε ο Μονλεζέν. Αυτό δεν εξαρτάται δυστυχώς από εμένα. Εγώ μπορώ να καλύτερώσω την ζωή σου εδώ μέσα. Να σου δώσω καλύτερη τροφή. Τίποτα περισσότερο.

Ο φυλακισμένος έδωσε μια φωνή απελπισίας και κυλίσθηκε κατά γης. Ο "Αραμ", που δεν μπορούσε να υποφέρει περισσότερο αυτήν την σκληρή, τραδη-χθήκη έξω από το κελλί μονολογώντας:

Τόν, δυστυχισμένο.

Ναί, ναί. Είναι δυστυχισμένος, είπε ο Μονλεζέν που τον ακολουθούσε. Άλλά σ' αυτό φταίνει οι γονείς του. Γιατί να τον σπουδάσουν και να του μάθουν να γράφει στίχους;

Θα προσπαθήσω να του δοθώ χάρις, είπε τότε ο "Αραμ".

Υστερα πρόσθεσε:

Αν και κανένας άλλος φυλακισμένος από αυτούς που θα επισκεφθούμε αρχίσει να γυρεύει την μητέρα του, προτιμώ να διακόψουμε την επίσκεψη.

Ω! Μή φοβόσαστε, είπε ο δεσμοφύλακας. Αυτός είναι ήτυχος σαν το άρνάκι. Και δεν θα ζητήσει κανένα για τον απλούστατο λόγο ότι δεν μιλάει ποτέ του.

Άλλωστε, συνέχισε ο δεσμοφύλακας, αν δεν κάνω λάθος, είσατε αρχιτέκτων φυλακών και θα έπρεπε να είχατε συνηθίσει σε αυτούς του είδους τις σκη-νές.

Ερχιτέκτων φυλακών. Ο "Αραμ" θυμήθηκε αυτό το επάγγελμα που το βολικό και αποφάσισε να φανή στο πού φύλακας μπορούσε για να μη χιλιάσει την εντύπωση που είχε κάνει στον δεσμοφύλακα. Ακολούθησε λοιπόν τον Μονλεζέν στο κελλί του δεύτερου φυλακισμένου. Ο δεσμοφύλακας πήρε έντολη να σταθεί απ' έξω.

Μέσα στο κελλί, που φωτιζόταν από ένα μικρό, σιδερένιο παρκα-θυράκι, καθόταν, έσπλωμένος σε μια πολυθρόνα ένας άσπρος νέος, ντυμένος με εξαιρετική πολυτέλεια. Ήταν ένας από

Το άδαντο άριστούργημα του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

τους προνομίους φυλακισμένους που καλοπερνάει. Μιας αντικρύσε τον Μονλεζέν σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και προχώρησε προς το μέρος του. Ο "Αραμ" όμως χλώμιασε καθώς είδε τον φυλακισμένο και το κομμάτι του αρχίσε να τρέμει ολόκληρο. Ο Μονλεζέν προσποιήθηκε ότι δεν είχε αντιληφθεί την συγκίνηση αυτή του "Αραμ", και αποτεινόμενος προς τον φυλακισμένο άρχισε να λέει:

Ο κύριος από εδώ είναι αρχιτέκτων των φυλακών και τον έφερα για να εξετάσει το σχέδιό του κελλιού σας. Μήπως καπνίζει; Μήπως δεν τραβάει καλά;

Όχι, κύριε διευθυντά. Διευρηγεί θαυμάσια.

Ο Μονλεζέν, τότε, γύρισε προς το μέρος του "Αραμ" και είπε:

Λέγατε πως είναι αδύνατον να υπάρχουν ευχαριστημένοι φυλακισμένοι. Ίδου ένας από αυτούς. Δεν πιστεύω να έχω το παραμικρό παράπονο.

Κανένα απόλύτως, είπε ο φυλακισμένος.

Μπορώ να του κάνω μερικές έρω-τήσεις; είπε τότε ο "Αραμ".

Όσες θέλετε.

Γνωρίζε; ο κύριος για ποιά λόγο βρίσκεται στην φυλακή;

Όχι, αποκρίθηκε ο φυλακισμένος.

Μα αυτό μονάχα είναι αρκετό για να κάνει έναν άνθρωπο έξω φρενών. Να βρίσκεσαι στην φυλακή χωρίς να γνωρίζεις τί έχεις κάνει.

Τις πρώτες μέρες ήμουν σε άλλη θινά έξω φρενών.

Και τώρα πιά δεν είσατε;

Όχι! Σκέφθηκα στο άνασταξή ότι εφόσον δεν έχω διαπράξει κανένα έγκλημα δεν είναι δυνατόν να με τιμωρή ο Θεός.

Μα δεν είναι τιμωρία ή φυλακή; ρώτησε με κατάπληξη ο "Αραμ".

Όχι, και τόσο μεγάλη, όσο φανταζόμουν προ επτά ετών, όταν με έβριξαν εδώ μέσα.

Αρχίζω να πιστεύω ότι αγαπάτε την φυλακή σας.

Την υποφέρω.

Ίσως επειδή είσατε βέβαιος ότι κάποια ημέρα θα σας αφήσουν ελεύθερο.

Δεν είμαι καθόλου βέβαιος γι' αυτό. Άπλως το ελπίζω. Άλλά, για να είμαι ειλικρινής, κάθε μέρα που περνάει λιγοστεύει τις ελπίδες μου.

Πόσων ετών είσατε;

Δεν ξέρω.

Πώς σας λένε;

Έχασα άκουη και το όνομά μου.

Τους γονείς μου δεν τους γνώρισα ποτέ. Μεγάλωσα σε ξένα χέρια και δεν θυμάμαι να αγαπήσα άλλον άνθρωπο εκτός από την παραμάννα μου και κάποιον υ-

πηρέτη.

Δεν, τους αποζητήσατε τους γονείς σας ποτέ;

Έκλαψα πολύ όταν έμαθα ότι πέθαναν. Και πέθαναν ακριβώς την ίδιαν μέρα που έγινε η απαγωγή μου.

Και οι δύο;

Και οι δύο την ίδιαν ώρα.

Πώς έγινε η απαγωγή σας;

Κάποιος άγνωστος ήρθε και με έ-ζήτησε, με έβαλε μέσα σε μιαν άμκίζ και με έφερε εδώ.

Θα τον αναγνωρίζατε αυτόν τον άγνωστο άν τον εξαδέλπατε;

Όχι. Φορούσε προσωπίδα.

Δεν είναι παράξενη αυτή η ιστορία; είπε ο Μπαϊζαμώ γιέ Μονλεζέν προς τον "Αραμ".

Παράξενη άπλως; Καταπληκτική! Αποκρίθηκε ο "Αραμ" που ανέπνεε τώρα με μεγάλη δυσκολία, σαν να είχε ένα τεράστιο βάρος επάνω στο στήθος του.

Εκείνο, όμως, που μου κάνει πιά μεγάλην εντύπωση, συνέχισε ο διευθυντής της Βασιλίας, είναι ότι ο νέος αυτός διηγείτο πως σε σας πολύ περισσότερο από όσα είχε διηγείτο σ' εμένα.

Ίσως να μην τον είχατε ρωτήσει ποτέ...

Πιθανόν. Δεν είναι ωραίο αυτό το κελλί;

Πολύ ωραίο και πολύ περιποιημένο, αφού έχει και χαλιά, αποκρίθηκε ο "Αραμ".

Υστερα, γυρίζοντας πάλι προς τον φυλακισμένο, ρώτησε:

Σας επισκέφθηκε κανείς ή καμιά ύλην αυτόν τον καιρό που βρίσκεσθε εδώ;

Ω! Ναί. Έχει έρθει τρεις φορές ως τώρα μια γυναίκα. Ήταν πάντα καλά κουκουλωμένη και δεν έδειχνε το πρόσωπό της παρά μόνον όταν βρισκόμα-σταν εντελώς μόνοι.

Και τι σας έλεγε αυτή η γυναίκα;

Τιποτένια πράγματα. Με ρωτούσε, ακριβώς όπως κι εσείς, πως περνάω εδώ μέσα, αν έχω παράπονα, αν είμαι ευχαριστημένος, και ποιά φύγη με έπαιρνε στην άγκαλιά της, με χάρεισε και με φιλούσε.

Την θυμόσαστε αυτήν την γυναίκα; Θα την αναγνωρίζατε αν την ξανα-βλέπατε;

Θα την ξεχώριζα ανάμεσα σε χίλιες άλλες.

Η απάντησις αυτή φάνηκε να ικανο-ποίησε τον "Αραμ" που, γυρίζοντας προς τον Μπαϊζαμώ γιέ Μονλεζέν είπε:

Αν νομίζετε ότι είναι ώρα να πη-γαίνουμε, είμαι στην διάθεσή σας.

Ο φυλακισμένος τους αποχαιρέτησε με μια βαθιά υπόκλιση καθώς έδιναν από το κελλί του.

Πώς σας φαίνεται όλη αυτή η ιστορία; ρώτησε ο διευθυντής τον "Αραμ".

Ανακάλυψα κάποιον μεγάλο μυστι-κό, αποκρίθηκε εκείνος.

Δηλαδή; Ποιά είναι αυτό το μυσ-τικό;

Κάποια δολοφονία έχει γίνει. Ή παραμάννα και ο ύπαιρτης πέθαναν την ίδιαν μέρα. Δηλητηρίασις...

Μήπως θέλετε να πείτε ότι τους δολοφόνησε αυτός ο νέος;

Κάθε άλλο. Το έγκλημα, όμως, έ-

γινε μέσα στο σπίτι του. Ίσως να είδε τους δολοφόνους και φοβήθηκαν αυτοί μην τους προδώσει.

Διάβολο! Τότε πρέπει να τον προ-σέχω περισσότερο.

Μπα! Δεν πιστεύω να έχω διάθεση να αποδράσω. Διαβάζει βιβλία;

Ποτέ. Απαγορεύεται να του δώ-σουμε βιβλία.

Απαγορεύεται; Από ποιόν;

Υπάρχει ιδιόχειρη απαγόρευσις του Μαζαρίνου.

Την έχετε σείς; Ενδιαφέρομαι φο-βερά για αυτόγραφα μεγάλων άνδρων.

Ναί. Την έχω. Και είναι πολύ καθαρογραμμένη. Δεν έχει παρά μονάχα ένα σφάλμα.

Σφάλμα; Τί είδους σφάλμα;

Γράφει κάπου ότι θα πληρώνονταν στην Βασιλκή για διατροφή του φυλα-κισμένου 50 λίβρες. Το 50 όμως έχει σβυσθεί και έχει γίνει 15. Μα αυτό δεν έχει σημασία. Εκείνο που μου κάνει έ-μένα πιά μεγάλην εντύπωση είναι η ο-μοιότης που έχει αυτός ο νέος με τον...

Ο "Αραμ" δεν άφησε τον Μπαϊζαμώ γιέ Μονλεζέν να τελειώσει την φράση του.

Σωστό! είπε ο Λουδοβίκος 14ος θα θυμάνε πάρα πολύ αν μάθαινε ότι διαδίδετε πως υπάρχει κάποιος που το μοιάζει.

Σωστά, σωστά, είπε τότε και ο Μπαϊζαμώ. Άς μη γίνη ποτέ πιά λόγος γι' αυτό.

Όταν ξαναγύρισαν στο διαμέρισμά του, άνοιξε ο Μπαϊζαμώ γιέ Μονλεζέν ένα συρτάρι έδωσε από μέσα το χειρό-γραφο του Μαζαρίνου και το έδωσε στον "Αραμ". Το χειρόγραφο έλεγε:

Απαγορεύονται τα βιβλία. Ρούχα και σφόδρα τα πιά έκλεκτα. Όχι: περίπατο. Όχι: αλλαγή δεσμοφύλα-κος. Καμιά επικοινωνία. Επιτι-πονται τα μουσικά όργανα και επι-βλέπεται η καλοπέρασις. Η διακο-φή ορίζεται σε 15 λίβρες. Άλλά ο κ. Μπαϊζαμώ έχει το δικαίωμα να ζη-τήσει αύξησιν.

Άλήθεια! Το είχα ξεχάσει, είπε τότε ο Μπαϊζαμώ γιέ Μονλεζέν. Θα ζητήσω αύξησιν.

Ο "Αραμ" έκανε πως δεν τον ενδιέ-φερε περισσότερο η υπόθεσις αυτή και εί-πε:

Δεν κανονίζουμε τώρα και τους λογαριασμούς μας; Μου φαίνεται 150 χιλιάδες φράγκα που κατέδωκα για λο-γαριασμό σας. Κάντε μου ένα απλό γαρ-τί στο όποιο να αναγνωρίζετε το χρέος σας. Δεν θα σας το ζητήσω παρά μόνον όταν το θελήσετε μόνος σας.

Γι' αυτό δεν επιβάλλω, είπε τότε ο Μπαϊζαμώ. Σας έχω δώσει όμως δύο αποδείξεις.

Ίδου τις. Τις ξεσχίζω.

Ο Μπαϊζαμώ γιέ Μονλεζέν έγραψε τότε σε ένα γαρτί ότι οφείλει στον κύριο "Αραμ" γι' ένα δάνειο 150 χιλιάδες φρά-γκα, πληρωτέα εις πρώτην ζήτησιν, και το έδωσε στον επισκεπτή του με την ά-πόλυτη πεποίθησις ότι δεν θα του το ζή-τούσε ποτέ. Ο "Αραμ", που είχε δια-βάσει με τρόπο το χαρτί την ώρα που

το έγραφε ο Μπαϊζαμώ, το έβαλε με με-γάλην διαφορία στην τσέπη του και ύστερα εί-πε:

Και τώρα, αγαπητέ μου Μπαϊ-ζαμώ, μην παρανενοήστε αν σας απα-κάποιος έβαν από τους φυλακισμένους;

Πώς;

Πώς; (Συνέχεια στο προσεχές)

ΑΙΜΙ' ΟΛΑ ΔΙ' ΕΛΠΟΥ

★ Τα ανάκτορα των Βερσαλλιών, όπου, ως αναφέρουν τα τηλεγραφήματα, ο στρατάρχης Πεταίν πρόκειται να ανακη-ρυχθεί άρχηγός του γαλλικού κράτους, έ-στοίχισαν τόσα πολλά χρήματα, ώστε ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' μετά την απο-περάτωσιν των έκαψε τους σχετικούς λο-γαριασμούς δια να μη μάθω ο κόσμος τα έξοδα...

★ Συμφώνως προς διαφόρους στατι-στικάς, εις τας μάχας επί 85 σφαιρών μόνον ή μια επιτυχάνει του σκοπού της.

★ Το πετρέλαιον χρησιμοποιήθη δια πρώτον φοράν δια φωτιστικούς σκοπούς κατά το 1826.

★ Τα άνθη της πορτοκαλλιάς χρησιμο-ποιούνται εις τα στέφανα του γάμου από της εποχής των Σταυροφόρων.

★ Κατά την διάρκειαν του καλοκαι-ριού κάθε μέλισσα παράγει ένα κοντάλι της σούπας μέλι.

★ Η κοιλιά του πελαργού είναι τόσον μεγάλη, ώστε μπορεί να χωρέση τρεις περίπου λίτρος νερού.

★ Η μύια κατά την διάρκειαν του καλοκαιριού γεννά τέσσαρες φορές. Και κάθε φορά από 80 αυγά.

★ Τα περισσότερα ναυάγια γίνονται εις την Βαλτικήν Θάλασσαν.

★ Οι κάτοικοι της Κίνας προτιμούν να τρώγουν κλούβια αυγά παρά φρέσκα.

★ Άλλοτε εις την Σκωτίαν, οι κατα-δικαζόμενοι εις θάνατον έρριπτοντο εις την θάλασσαν.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γραμμάι έχουν σοβαρόν αντίπαλον τους διοχετευτικούς σωλήνας (πίπ-λαίν) χάρις εις τους οποίους ή μεταφορά σ-γερών ύλων εις τεραστίας αποστάσεις γί-νεται οικονομικώτατα και ταχύτατα. Το μήκος των εν χρήσει σιδηροδρομικών γραμμών των Ηνωμένων Πολιτειών φθάνει τα 360.000 χιλιόμετρα. Εξ όλ-λου το μήκος των διοχετευτικών σωλή-νων έφθασε τα 181.000 χιλιόμετρα. Η αναλογία έσον άφορα την χρήση των σωλήνων έχει ως εξής: Σωλήνες 6.000 χιλιόμετρων χρησιμοποιούνται δια την διοχέτευσιν διηλυμένου πετρελαίου, σο-λήνες μήκους 72.000 χιλιόμετρων δια την διοχέτευσιν ακαθάρτου πετρελαίου, και σωλήνες μήκους 103.000 χιλιόμετρων δια την εξαγωγήν εις τας άλλας χώρας πετρε-λαίου εις την ποσότητα των 1.000.000 πύπ-λαίν μεταφέρονται δια της θάλασσης και τα περίφημα πετρέλαια της Μοσκού-λης.

★ Εις την Αμερικην αι σιδηροδρομι-καί γρα

Γαλλική φιλολογία

Μάριος και Μαρία

ΙΗΣ ΟΝΤΕΤ ΠΑΝΝΕΤΙΕ

ΠΟΣΕΣ φορές λέτε να έχω αγαπήσει στη ζωή μου;

— Μια φορά κάθε χρόνο, είπε χαμογελώντας ο Μάριος Μαρτέν.

— Τα παραλέτε!

Και η Μαρία Σολέιγ χαμογέλασε σαν παιδούλα που ανοίγει τα μάτια της για πρώτη φορά στην ζωή.

— Και αν σας έλεγα — συνέχισε — πως νόμιζα απλώς ότι ήμουν έρωτευμένη; Και κάθε φορά που η λέξη «τέλος» έπεφτε από τα χείλη μου, φαινότανε θαυμαστή, ένοιωθα μέσα μου ένα απέραντο κενό, λες και δεν είχα ούτε ανάμνησεις;

— Αν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε... σας λυπούμαι...

— Είναι αληθινά, αποκρίθηκε η Μάρθα και σόπασε πλησιάζοντας το πρόσωπό της στον καθρέφτη.

Η Μάρθα σπανίως δεχόταν τους θαυμαστές της στο καμαρίνι της. Ο μοναδικός έρωτας της ζωής της ήταν το θέατρο. Σ' αυτό αφιέρωνε κάθε της σκέψη, κάθε της όνειρο, κάθε της έλπιδα, κάθε φιλοδοξία της. Κι' όταν το θρόνο άνοιγε ή σκηνή ή Μάρθα τα ξεχνούσε όλα, όλα εκτός από το ρόλο που είχε να παίξει, το ρόλο που την απορροφούσε ολοκληρωτικά και την έκανε να λησμονήσει τον εαυτό της.

Μονάχα όταν τελείωνε το έργο και θροισόταν ημίγυμνη μπροστά στον καθρέφτη της, ένοιωθε οίκτο για την νέα κοπέλλα, την κουρασμένη, με τα κομμένα ματιά, που δεν είχε να την περιμένει καμιά καρδιά, καμιά πραγματική ευχαρίστηση.

Εδώ και έξη μήνες η Μάρθα έπαινε πλήθος επιστολών και ατζήσεις για φωτογραφίες σαν λουλούδια και παρακλήσεις από έναν άγνωστο νέο, τον Μάριο Μαρτέν.

Ο Μάριος της έγραφε κάθε μέρα και εκείνη είχε συνηθίσει να διαβάζει τα γράμματα ένθουσιαστικά λόγια του.

Κάθε βράδυ του παινόταν γυναικίον, σαν να ήταν μια άλλη γυναίκα, με τα δασύματα της σούγας και το διατεταμένο πρόσωπο που έφαινε, Τέλος, ένα βράδυ η Μάρθα άπεσάσισε να τον δεχθεί για να

γνωρίσει από κοντά τον επίμονο θαυμαστή της.

Ο Μάριος Μαρτέν θα ήταν τριάντα ετών, ίσως και περισσότερο. Είχε ακούσει κάποτε στην Όπερα την Μάρθα Σολέιγ και από τότε δεν άφησε βραδυά χωρίς να πάει να την δει.

— Τα τριάντα χρόνια της γυναίκας είναι τα σαράντα του άνδρος. Γι' αυτό μπορώ να έχω το δικαίωμα να ισχυρισθώ πως είμαι πολύ πιο γρηπ από σας.

— Καλέ τί λέτε; Στα μάτια μου, είστε μια παιδούλα!

— Στη σκηνή ίσως! Μά έδω, χωρίς φτιασίδι, μ' αυτό το δυνατό φως, τα χρόνια αποκαλύπτονται και γίνονται αποκρουστικά!...

— Γιατί; Έγώ αγαπώ την κούρασί σας. Γεννιέται από μια δημιουργική δύναμη...

— Ίσως. Άλλωστε, κι εγώ, αντιθέτως προς τις άλλες συναδέλφους μου, αγαπώ την ωριμότητα των ετών. Έκανα πάντα τη σκέψη πως μονάχα σαν αποκτήσει κανένας τις πρώτες άσπρες τρίχες φτάνει στην πληρότητα της ζωής. Έμένα δεν μου άρέσει να είμαι ή γυναίκα πάντα νέα κι' ευχαριστημένη, χωρίς να έχω αισθανθεί και υποφέρει...

— Κουταμάρες! Αν μπορούσα να σας πάρω στο σπίτι μου, θα ξαναγινώσταν μια παιδούλα! Έχω μια βίλλα, ψηλά, στην Κιανή Άκτι που μου φαίνεται ότι βρίσκεται στο κέντρο του κόσμου, τέτοια θέα μαγευτική έχει. Είμαι πάντα προετοιμασμένος να βλέπω τα πιο άπίθανα πράγματα. Και ξέρετε, πως στη ζωή τίποτα άπίθανο και άνοητο δεν υπάρχει;

— Αντιθέτως, εγώ νομίζω πως στην ζωή επικρατεί ο παραλογισμός, το φτιασίδι, σαν αυτό που βάω κάθε βράδυ. Και όμως, να που σήμερα σας παρουσιάζομαι άβαφτη.

— Σας είμαι ευγνώμων που με δεχθήκατε έτσι, ελεύθερη από κάθε ψέμμα. Σας νοιώθω έτσι πιο φίλη και λιγάκι δική μου.

— Ευχαριστώ.

Ήταν η πρώτη φορά που η Μάρθα Σολέιγ άκουγε μια τόσο άπλη έρωτική έξομολόγηση.

— Αν μου δοθεί καμιά φο-

ρά ή ευκαιρία, θάρθω να επισκεφθώ την βίλλα σας. Σας το υπόσχομαι. Έχω ανάγκη να ζήσω για λίγον καιρό ευγινής ζωής, να σηκώνομαι την αύγή και να πλαγιάζω νωρίς και να νοιώθω πρωί-πρωί τη μυρωδιά της έξοχης. Άλλά δυστυχώς το επάγγελμά μου μου αποκλείει κάθε τί φυσικό, δροσερό, άπλό...

— Ήσυχάστε! Δεν είναι δύσκολο. Είστε μια μεγάλη καλλιτέχνης και οι καλλιτέχνιδες όπως εσείς έχουν την συνήθεια να βασανίζονται, να περιπλέκουν τα πράγματα, να βρίσκουν άφορμές, άνησυχίες για όλα όσα αποτελούν την ημέρα τους. Σ' αυτό έγκεινται η όμορφιά σας. Αν δεν είσθε έτσι, δεν θα είσθε πια ή ίδια...

— Όταν χωρίσθηκαν εκείνος

ζαλισμένος από μια ταράξη-νη ταραχή.

— Άγάπη μου! Έσύ είσαι, αληθινά;

Μέσα στην ταραχή του ξέχασε να της φιλήσει το χέρι και να πη στον ύπηρέτη να την άπαλλάξει από την βαλυσούλα που κρατούσε.

— Μην ταράζεστε έτσι! Οι βαλίτσες μου είναι κάτω. Πέστε να τις πάρουν και οδηγήστε με σ'ας παρακαλώ στην πρόσκληση κάμαρα που μου περιγράψατε στα γράμματά σας.

— Άχ! Συγγνώμη. Άμέσως.

Σε λίγο ή Μάρθα βρέθηκε στην κάμαρά της, άκουμπισμένη στο παράθυρο. Άνοιξε τις κουρτίνες και όλη ή έξαισία άτμόσφαιρα της Κιανής Άκτις λές και μπήκε μέσα στην ψυχή της. Η μαγευτική

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

άκούμπησε μια στιγμή τα χείλη του στο χέρι της Μάρθας και άφησε πάνω σ' αυτό ένα μεγάλο, γλυκό φιλή. Εκείνη απέσυρε ζωηρά το χέρι της και σηκώθηκε όπως όταν ήταν είκοσι χρονών.

Την άλλη μέρα ή ήθοποιός δέχθηκε ένα μπουκέτο λουλούδια του άγρου.

— Ήρθε το καλοκαίρι. Ιούλιος. Το σοβαρό θέατρο είχε κλείσει. Η Μάρθα Σολέιγ πήρε την μεγάλη άπόφαση. Άφησε στην καμαρίέρα της έν τολή να της στέλνει κάθε τη λεγάρφια ή γράμμα στο Πόστ Ρεστάντ του Μόντε Κάρλο και πήρε το τραίνο για την Κιανή Άκτι.

— Ήρθε! Σας είχε δώσει αυτή τη έλπίδα. Δεν θέλησα να σας άπογοητεύσω...

Ο Μάριος Μαρτέν, με μια κατάλυνη φορεσιά σπόρ, έτρεξε να την προϋπαντήσει,

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

ζαλισμένος από μια ταράξη-νη ταραχή.

— Άγάπη μου! Έσύ είσαι, αληθινά;

Μέσα στην ταραχή του ξέχασε να της φιλήσει το χέρι και να πη στον ύπηρέτη να την άπαλλάξει από την βαλυσούλα που κρατούσε.

— Μην ταράζεστε έτσι! Οι βαλίτσες μου είναι κάτω. Πέστε να τις πάρουν και οδηγήστε με σ'ας παρακαλώ στην πρόσκληση κάμαρα που μου περιγράψατε στα γράμματά σας.

— Άχ! Συγγνώμη. Άμέσως.

Σε λίγο ή Μάρθα βρέθηκε στην κάμαρά της, άκουμπισμένη στο παράθυρο. Άνοιξε τις κουρτίνες και όλη ή έξαισία άτμόσφαιρα της Κιανής Άκτις λές και μπήκε μέσα στην ψυχή της. Η μαγευτική

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

άκούμπησε μια στιγμή τα χείλη του στο χέρι της Μάρθας και άφησε πάνω σ' αυτό ένα μεγάλο, γλυκό φιλή. Εκείνη απέσυρε ζωηρά το χέρι της και σηκώθηκε όπως όταν ήταν είκοσι χρονών.

Την άλλη μέρα ή ήθοποιός δέχθηκε ένα μπουκέτο λουλούδια του άγρου.

— Ήρθε! Σας είχε δώσει αυτή τη έλπίδα. Δεν θέλησα να σας άπογοητεύσω...

Ο Μάριος Μαρτέν, με μια κατάλυνη φορεσιά σπόρ, έτρεξε να την προϋπαντήσει,

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

Τα παράξενα του κόσμου

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΑΝΕΙΣ δεν γνωρίζει, δέβαια πως θα πεθάνει. Έν τούτοις, ή ιστορία μαρτυρεί πολλές περιπτώσεις, όπου σημαντικά πρόσωπα άκουσαν μάγους να προφητεύουν τον θάνατό τους.

Άς άνοίξουμε π.χ. το «Χρονικό» του Νέστορος το 1834 από τον Λουί Πάρου.

Ο ιστορικός αναφέρει τα έξης: «Το φθινόπωρο του έτους 913, ο Όλεγκ, ο μέγας δούξ της Ρωσίας, θυμήθηκε κάποιον άλογο που δεν ήθελε να το ίππευση και το είχε δώσει σε κάποιον ύπηρέτη να φροντίσει. Και τούτο, διότι μιαν ήμέρα έρώτησε έναν μάγο: «Πώς θα πεθάνω; και ο μάγος του άπάντησε: «Πρίγκιψη, αυτό το άλογο που το αγαπάς θα γίνει αίτια του θανάτου σου». Ο Όλεγκ ταράχθηκε, σκέφθηκε: «Δεν θέλω ούτε να το ξαναδώ πιά. Κι' έδωσε έντολή σ' έναν ύπηρέτη να το φροντίσει αλλά να μη του το ξαναπαρουσιάσει μπροστά του. Πέσαν μερικά χρόνια χωρίς να δει το άλογο, ως την εποχή που πολέμησε με τους Βυζαντινούς. Γυρίζοντας στο Κίεβο, πέντε χρόνια έπειτα από την προφητεία, θυμήθηκε το άλογο και ζήτησε να μάθει τί άπέγινε. Ο ύπηρέτης του άπάντησε: «Πέθανε πρό όλίγου καιρού». Τότε ο Όλεγκ άρχισε να κοροϊδεύει τον προφήτη και του είπε: «Όσα και αν προφητεύουν αυτοί οι μάγοι είναι ψέμμα. Το άλογό μου ψόφησε και εγώ άκόμη ζώ» Πήγε μάλιστα ο ίδιος να ιδει το κόκκαλο του ψόφιου άλόγου. Όταν έφθασε στο μέρος που το είχαν έγκαταλείψει είπε: «Νά λοιπόν το ζώ που θα μ' έκανε να πεθάνω!» Και μ' αυτά τα λόγια, έδωσε μια κλωτσιά στο κρανίο του σκελετού. Άλλ' άμέσως θγίκε μέσα από εκεί ένα φίδι που τον έδάγκασε σοβαρά στο πόδι και ο Όλεγκ πέθανε».

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

εύνοούμενος του Ιωάννου ΙΙ βασιλέως της Καστίλλης. Άλδάρο ντι Λούνα, έκατατομήθη την 5ην Ιουλίου 1452, «διεδόθη ή φήμη ότι ο ντόν Άλδάρο είχε συμβουλευθεί κάποιον άστρολόγο για την τύχη του και αυτός του είχε ειπή ότι θα πέθαινε στο Καντχάλο. Ο ντόν Άλδάρο δεν κατάλαβε τότε ότι κανταχάλο σημαίνει και λαμητόμος και πως εκεί θα έχανε το κεφάλι του. Άλλά ενόμιζε πως θα πέθαινε σε μια μικρή όμω-νυμη πόλι που ύπηρχε στο βασίλειο του Τολέδου και στην όποια δεν θέλησε να πατήση ποτέ».

Ο Ιάκωβος ο Ιος, βασιλεύς της Σκωτίας, μισούμενος από τους ευγενείς, των όποιον προσέβαλει να καταστείλη την ύπεροψία, έπήγε κάποτε στο Πέρεθ, στα 1437, την εποχή που έξυφαινετο έναντίον του μια συνωμοσία. Μια χωρική προσέβησε τότε να τον άποτρέψει να μπει στην πόλι, προλέγοντάς του ότι θα χανόταν αν επέμενε στην άπόφασή του. Ο Ιάκωβος ξαφνιάσθηκε μ' αυτή την πρόρρηση που συνέπιπτε με μιαν άλλη προφητεία, σύμφωνα με την όποια, το έτος εκείνο θα έδολωσενίτο στην Σκω-

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

τία ένας βασιλεύς. Όστόσο δεν θέλησε να συμμορφωθεί. Πλησίασε λοιπόν γελόντας έναν ίπποτη του που έπαινομάζετο ο Βασιλεύς του Έρωτος και του είπε: «Έ, λοιπόν, ένας από τους δυο μας πρέπει να πεθάνει έφέντος, γιατί είμαστε οι δυο μόνοι βασιλείς που ύπάρχουν στην Σκωτία». Έν τούτοις ή πρόρρηση έπαλήθευσε και ο Ιάκωβος Ιος έδόλοφονήθη την 20ην Φεβρουαρίου.

Ο Φίλιππος ντε Κομμίν μιλά συχνά στα «Απομνημονεύματά» του για την ιδιότητα που είχε να προλέγει το μέλλον ο Άγγελος Κάτο, που άφού ύπηρετήσε τον Κάρολο τον Τολμηρό, πέρασε στην ύπηρεσία του Λουδοβίκου ΙΙου και έγραψε και άρχιεπίσκοπος Βιέννης. Ο ντε Κομμίν, λοιπόν, αναφέρει: «Ένώ ήτο στην ύπηρεσία του βασιλέως Λουδοβίκου ΙΙου, έγινε ή τρίτη μάχη εις το Νανσύ, κατά την όποιαν έφρονεσθη ο δούξ της Βουργουνδίας, κατά το έτος 1476. Κατά την ώρα που έδιδετο ή μάχη αυτή και την στιγμήν ακριβώς που έφρονεσθη ο δούξ, ο βασιλεύς Λουδοβίκος εύρίσκετο στην λειτουργία που έγινετο στην εκκλησία στο Σαιν Μαρτέν ντι Τούρ, το όποιον άπέχει από το Νανσύ δέκα όλόκληρες ήμέρες το λιγώτερο (έκείνη την εποχή φυσικά). Στην λειτουργία παρίστατο ο άρχιεπίσκοπος Βιέννης, ο όποιος εύχόμενος την ειρήνη στον βασιλέα, του είπε τα έξης: «Μεγαλειότατε, ο Θεός σας δίδει την ειρήνην και την άνάπαυσιν. Θα τα άποκτήσετε αν θέλετε. Ο έχθρός σας, ο δούξ της Βουργουνδίας, είναι ήδη νεκρός, μόλις έφρονεσθη δια τον μαχόμενον στρατόν και μόνον κάλτσες, δεδομένου, ότι δια τα λοιπά μάλλινα είδη έξοικονομήθηκαν αι άνάγκαι κατά το μάλλον ή ήττον. Ός πληροφορούμεθα αι γυναίκες ύπάλληλοι της Έθνικής Τραπεζής της Έλλάδος, έχουν έκπονήσει έν άπλούστατον και πραγματώτατον σύστημα πλεξίματος καλτσών, ύπόδειγμα των όποιων δύνανται αι Έλληνίδες να ίδωσιν εις τα κατά τόπους ύποκαταστήματα της Τραπεζής. Κάλτσες λοιπόν και πάλιν κάλτσες, δια να γλυτώσωμεν από τα κρυοπαγήματα τους στρατιώτας μας».

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

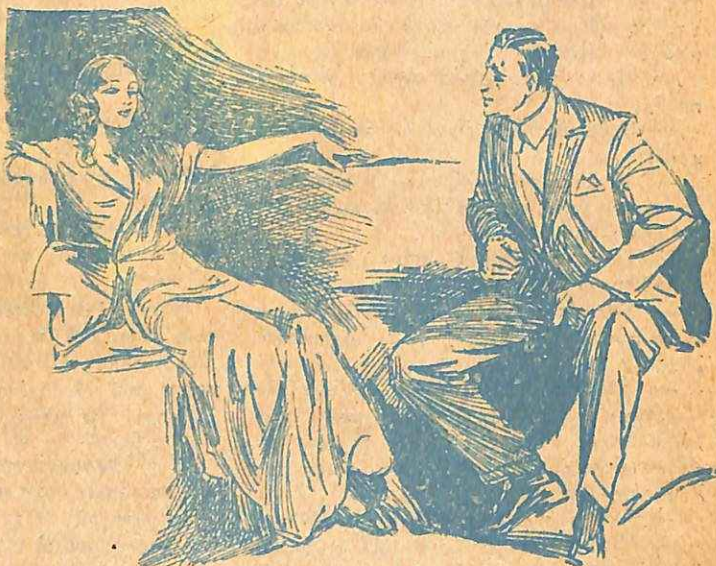
— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Άν όσα μου λέτε είναι αληθινά, τότε σας λυπούμαι...

— Ά

Τὰ κατορθώματα του
«Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΠΑΡΤΟΝ

ΕΝΑ ΒΑΡΥ

ΜΥΣΤΙΚΟ

ΜΕΣΑ στην κα-
τάφωτη αίθου-
σα του μεγάρου
Μπάρτον, το
πληθος των κεκλημέ-
νων πηγαινοερχόταν
αμέριμνο. Κάποια σι-
γη ή οικόδεσποινα
διέσχισε την αίθουσα
μέ αργά βήματα και με σκυφτό το κεφάλι, σαν άμετοχη στην γύρω της εθι-
μία.

Ο Μάρτεν Ντάλ, που ήταν κι' αυτός
μεταξύ των προσκεκλημένων, έσκυψε κι'
έψιθύρισε κάτι στον φίλο του Σούμερ,
που παραστεκόταν εκεί ως εκπρόσωπος
της Ξόκληνδ Γυάρδ. Γιατί δεν πρέπει
να λησμονήσωμε ότι η καλλιτεχνική πι-
νακοθήκη του πολυκατομυριούχου
Μπάρτον ήταν από τις πιο φημισμένες
της Αγγλίας. Κι' όπως είναι φυσικό,
πολλές φορές είχαν έπισυρει τα άρπα-
κτικά βλέμματα των άσων του υπόκο-
μου.

— Μου φαίνεται, φίλε μου Σούμερ,
πως κάποια μυστική θλίψη πρέπει να
βαρύνει αυτή τη γυναίκα, έκανε ο Μάρ-
τεν Ντάλ παρατηρώντας την οικόδεσποι-
να. Έγώ, που την γνώρισα προ έτών,
δεν παύω να θυμώμαι πόσο ήταν πάντα
πρόσχαρη και εθιμία...

— Έχεις δίκιο... Έκαμε ο Σούμερ. 'Η
παρατηρητικότητα σου δεν πέφτει ποτέ
έξω. Και μια που έγινε λόγος, μπορώ,
άσφαλως, να σου εμπιστευτώ κάποιο μυσ-
τικό που κατέχω λόγω της υπηρεσίας
μου. 'Η έχεμύθειά σου άλλωστε είναι
αντίθετα της παρατηρητικότητάς σου...

Κι' ο περιφημος άστυνομικός τράβηξε
τον ώλο του σε μια γωνιά του καπι-
στηρίου κι' άρχισε την έμυστηρήσεώς
του:

— Όπως ξέρεις, ο κ. Μπάρτον είναι
ο δεύτερος σύζυγος της λαίδης...

— Τό ξέρω, γιατί, όπως σου είπα,
την γνωρίζω από χρόνια. Είχα μάλιστα
γνωρίσει και τον πρώτο της σύζυγο,
τον Έντουαρ Ρέντ, που, αν δεν απατώ-
μαι, σκοτώθηκε στην έξεγερση του Πεντ-
ξάμπ, στις 'Ινδίες, προ δέκα ετών... 'Ε-
πειτα από δυό χρόνια ή κυρία του παν-
τρεμίου τον πολυκατομυριούχο Μπάρ-
τον, ο οποίος υιοθέτησε και το κορι-
τσάκι της, που ήταν μικρό ακόμη όταν
σκοτώθηκε ο πατέρας του. Και ξέρω ά-
κόμη πως είναι τόσο μεγάλη ή αγάπη
του Μπάρτον για την θετή κόρη του,
ώστε δεν θέλησε ποτέ να της αποκαλύψει
την κατογωγή της. Έκείνη τον θεωρεί
για πραγματικό πατέρα της και τον ά-
γαπά σαν πατέρα, πράγμα που ο πολυ-

κατομυριούχος της ανταποδίδει με το
παραπάνω....

— Βλέπω πως είσαι τέλεια πληροφο-
ρημένος για την οικογένεια Μπάρτον.
'Εκείνο όμως που άσφαλως άγνοείς, εί-
ναι ότι ο πρώτος σύζυγος της λαίδης...
ξή!

— Τί λές! άπόρησε ο Μάρτεν Ντάλ.
Μά αφού τον θάνατο του Έντουαρ Ρέντ
τον ανέφερε και το έπσημο ανακοινωθέν
του στρατηγείου των 'Ινδιών...

— Πράγματι. 'Αλλά σ' αυτές τις περι-
στάσεις τὰ λάθη δεν είναι αδόκιμα.
Ο Ρέντ, που είχε άπλωσε τραυματισθή,
έπαθε άμνησία από το τραύμα του και
δεν κατώρθωσε να δηλώσει την ταυτότη-
τά του. Όταν, έπειτα από πέντε ετών
παραμονή στις 'Ινδίες ανέκτησε ξαφνικά
την μνήμη του, έσπευσε να έπιστρέψει
στην 'Αγγλία κι' εκεί έμαθε τον δεύτερο
γάμο της γυναίκας του με τον πολυκα-
τομυριούχο Μπάρτον. Δεν δυσαρεστή-
θηκε και πολύ: την γυναίκα του δεν την
είχε αγαπήσει ποτέ. Την είχε πάρει για
την προίκα της, την οποία δεν άργησε να
κατασπαταλήσει. Σκέφθηκε λοιπόν τώρα
να έκμεταλλευθή τον γάμο της γυναίκας
του για να της άποσπάσει χρήματα. Από
τότε, ή λαίδη Μπάρτον, ύφίσταται ένα
φρικτό μαρτύριο, και αναγκάζεται να
πληρώνει κάθε τόσο τεράστια ποσά στον
πρώτο της σύζυγο, ο οποίος την άπειλεί
διαρκώς να άποκαλύψει το μυστικό της.

— 'Οραία! Και γιατί εκείνη φοβάται;
Μήπως φταίει ή λαίδη για την φρικτή
παρεξήγηση; Μήπως μπορεί κανείς να
την κατηγορήσει επί διαγαμίας;

— Όχι, βέβαια, έκαμε ο Σούμερ.
'Αλλ' αν ο νόμος δεν της άποδίδει ποι-
νική ευθύνη για τον δεύτερο γάμο της
δεν είναι άώτιστο λιγώτερο σκληρός;
θεωρεί τον δεύτερο γάμο της ως νομικός
άνυπαρκτον. Και φαντάζεσαι την συνέ-
χεια: ή λαίδη θάναυ υποχρεωμένη να έ-
πιστρέψει στον πρώτο της άνδρα, που,
έπειτα από τόνες συνεχείς εκβιασμούς,
της έχει γίνει το μισητότερο πρόσωπο
στον κόσμο. Θα ποτισμούσε, άσφαλως,
να πεθάνει, παρά να ζήσει πάλι μαζί του.
Καταλαβάνεις, λοιπόν, το μυστήριο
της... Και θα έξηγης, τώρα, την άτέ-
λειωτη θλίψη της...

Όταν εκείνο το βράδυ ο Μάρτεν
Ντάλ επέστρεψε σπίτι του, ή σκέψη του
δεν μπορούσε να άποσπασθή από την δυ-

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημο-
σιεύει από μια νέα άυτότελή και πρω-
τότυπη περιπέτεια του περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

στιχισμένη λαίδη Μπάρτον και το μαρ-
τύριό της.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Την λύση στο πρόβλημα που βασάνιζε
από καιρό το μυαλό του Μάρτεν
Ντάλ, ήλθε να την δώσει μια «ΜΙ-
ΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΑ» που δημοσιεύθηκε στις
έφημερίδες.

Πράγματι, ένα πρωί, ο Μάρτεν Ντάλ,
ανιχνεύοντας τις έφημερίδες, διάβασε τα
έξής:

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ κηπουρός δια τὸ
Μπάρτον Κάσλ. 'Απευθυντέον κλπ.»

Τὸ Μπάρτον Κάσλ ήταν ή άπέραντη έ-
ξοχική έπαυλη του πολυκατομυριού-
χου, στο Σέρρεϋ, όπου άλλωστε έμεινε
τον περισσότερο καιρό. Εκεί, λοιπόν,
την επομένη, ένεφανίσθη ένας λιγνός με-
σόκοπος άνδρας και ζήτησε την θέση του
κηπουρού. Τὰ πιστοποιητικά του ήσαν έν-
τάξει, και δεν άργησε να προσληφθή.

Οί άναγνώσται δεν θά άπορήσουν αν
πληροφορηθούν ότι ο καινούργιος κηπου-
ρός δεν ήταν άλλος από τον φίλο μας
Μάρτεν Ντάλ, τον υπερασπιστή των ά-
δυνάτων.

Καταφύγοντας στο στρατήγημα αυτό,
ο Μάρτεν Ντάλ δεν είχε καθορισμένο σχέ-
διο: δεν ήξερε ακόμη με ποιόν τρόπο θά
κατώρθωνε να άπαλλάξει την δυστυχι-
σμένη λαίδη Μπάρτον από τον εφιάλτη
που την έπίαζε. Είχε άστόσο πεποίηση
στο έφευρετικό του δαιμόνιο.

Η δουλειά άλλωστε του κηπουρού την
εποχή εκείνη δεν ήταν βαρειά. Ο ίδιος
έτρεφε, όπως ξέρουμε, μεγάλη αγάπη για
όλα τὰ δημιουργήματα της φύσεως, τὰ
ζώα και τὰ φυτά. Τὰ δένδρα μάλιστα και
τὰ φυτά τὸν είχαν άποσχολήσει ιδιαίτε-
ρως κατά τὰ χρόνια που είχε ζήσει στις
'Ινδίες. 'Ετσι, δεν στενοχωρήθηκε καθό-
λου τον πρώτο καιρό που πέρασε στο
Μπάρτον Κάσλ. Και περιέμενε με ύπομνη
την ευκαιρία που θά του έφερνε ή τύχη
για να επιτύχει τὸς σκοπούς του.

Ένα βράδυ παρατήρησε στο πρόσωπο
της λαίδης Μπάρτον σημεία φανερής ά-
νησυχίας. Τὸ πράγμα έκίνησε την προσο-
χή του. Και όταν έπειτα από τὸ δείπνο,
ή λαίδη θέλησε να πάρει τον αέρα της
στον άπέραντο κήπο τὸ Κάσλ, εκείνος
έσπευσε άπαρατήρητος μέσα στο σκοτά-
δι, να την παρακολουθήσει.

Η διαίσθησίς του δεν είχε άπατηθή.
Σε λίγο, ή λαίδη συναντούσε κάποιον ά-
γνωστο, και ο Μάρτεν Ντάλ κρυμμένος
πίσω από ένα δέντρο, παρακολούθησε μι-
ά ζωηρή συζήτηση:

— Δεν έχω αυτή τη στιγμή άλλα χρή-
ματα, έλεγε ή γυναίκα στον άγνωστο, με
φωνή άπελπισμένη. Πάρε τα αυτά τώρα,
και τὸν προσεχή μήνα θά σου έξοικονο-
μήσω περισσότερα.

— Αυτά να τὰ λές άλλου! άπήντησε
ο άλλος με φωνή που έτρεμε και που έ-
δειχνε σαφώς ότι ο όμιλών ήταν τύφλα
στο μεθύσι. 'Ο λόρδος σου έχει μπόλικα
λεφτά... Να τὸς ζητήσεις... Κι' αν δεν
σου δώσει, να τὸς τὰ κλέψεις... Δεν τὸς
χρειάζονται... 'Ενθ' έμένα μου κάνουν
άπόλυτη ανάγκη... 'Αν δεν μου φέρης
κι' άλλα αύριο τὸ βράδυ, μεθούριο ύλος
ο κόσμος θά ξέρη την προστυχιά σου....

Ένας λυγρός άπετέλεσε τὴ μόνη άπάν-
τηση. Και σε λίγο, ο Μάρτεν Ντάλ διέ-
κρινε την σκιά της λαίδης που επέστρεφε
κλονιζόμενη στο σπίτι της.

Ο Ρέντ έφυγε κι' αυτός, τρικλίζοντας
απ' τὸ μεθύσι. Μέσα στο σκοτάδι, όμως,
φαινόταν σαν να είχε χάσει τὸν προσανα-
τολισμό του.

Μιά σατανική ιδέα πέρασε ξαφνικά
από τὸ μυαλό τῶ άριστοκράτου. Έκανε
γεγόνος ένα γύρο και παρουσιάστηκε σε
λίγο μπροστά στον μεθυμένο δίνοντάς
του την έντύπωση ότι αυτό συνέβηκε κα-
τὰ τύχην. Εκείνος, όπως ήταν φυσικό,

έσπευσε να έπωφεληθῇ της ευκαιρίας
για να ζητήσει όδηγίες.

— Δεν μου λές, πατριώτη, μπορείς να
μου δείξεις τὸν δρόμο; 'Ημουν προσωρι-
νη κλημένος σ' αυτήν έδώ την έπαυλη, μα
έχασα τὸ δρόμο μέσα στο σκοτάδι.

Η φωνή του ήταν βραχνή, τὰ χέρια
του κινούνταν σπασμωδικά και ή όλη του
στάσις έδειχνε ότι τὸ μεθύσι του ήταν
τόσο δυνατό, ώστε ο άνθρωπος δεν έπρε-
πε να έχη σαφή συνείδηση τὸς τί γινό-
ταν γύρω του.

— Ευχαρίστος, φίλε μου, έκαμε ο
Μάρτεν Ντάλ. Κι' έμένα ο δρόμος μου
είναι από δω. 'Αν θές, πάμε μαζί.

Και σέρνοντάς τον από τὸν βραχίονα,
τὸν έβγαλε σ' ένα μονοπάτι. Άρκετὴ ώρα
άκολούθησαν τὸν δρόμο τους. Σε λίγο, ο
μεθυμένος φάνηκε να άνησυχῇ:

— Δεν μου φαίνεται ναυαυ αυτός ο
δρόμος, παρετήρησε.

— Αὐτός, αυτός είναι, τὸν καθυσήχασε
ο Μάρτεν Ντάλ.

Έτσι βρέθηκαν μπροστά σ' ένα ποτά-
μι — ένα παρακάδι τὸς Τσάσλεϋ-ρίδερ
που διέσχισε την περιοχή. Η άσθενική
σελήνη έκείνη την στιγμή είχε χαθῇ τε-
λειώς μέσα στα σύννεφα, κι' ένα βαθύ
σκοτάδι έκάλυπτε τὰ πάντα.

— Έδώ σ' αφήνω, σύντροφε! έπτε ο
Μάρτεν Ντάλ. 'Από δω κι' έμπρός ο
δρόμος πάει όλο ίσια... Μπορείς να προ-
χωρής χωρίς φόβο...

Ο μεθυμένος άκολούθησε τὴ συμβου-
λή του. Σε λίγο άκούσθηκε ένας παφλα-
σμός. Ο Ρέντ βρισκόταν μέσα στο πο-
τάμι.

ΕΝΑΣ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΠΝΙΓΗΚΕ

Τὸ έλλο πρωί, ή άστυνομία έξρεσε
τὸ πτώμα ενός άγνωστου που είχε πνιγῇ.
'Η νεκροψία άπέδειξε ότι κατά την ώρα
του θανάτου του, τὸ στομάχι του ήταν
γεμάτο οινόπνευμα και δεν δυσκολεθῇ-
κε να άποδώσει τὸ δυστύχημα στην μέθη.
Μόνον ο Σούμερ, ο οποίος συνεδύασε
τὸ δυστύχημα με την μακρὰν άπουσία
του φίλου του, έμεινε σκεπτικός.

— 'Αστόσο, έπτε μονολογώντας, δεν
υπάρχει λόγος να λυπηθῶ. Ένα κάθαρμα
λιγώτερο στον κόσμο....

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Λατινικές στίχες

ΜΟΡΑΙΟΝ

Μεγάλες νίλες έπαθαν
στην Αίγυπτο έν τέλει
οι φίλτατοι, άνόητοι
και άτυχείς φρατέλλοι.
Τὰ 'Εγγλεζάνα προχωρού-
ν άκράτητα στην άμμο
και οι φασίσται τὰ πετὰι
πάλι τὰ όπλα χάρμα.
'Εκτός απ' τὸς «κενταύρους»
που πιάσαν οι τσολιάδες
και οι 'Εγγλέζοι έπιασαν
έχτες δέκα χιλιάδες.
Κι' έτσι όπως πάν τὰ πράγματα,
κι' όπως τὸς πιάνουν μάτσο,
θά μείνῃ ο Νεούτσε μόνος του
μετά τὸς Γκαλεάτσο!

ΑΛΣ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ανακοινωθέντα του
Γενικού Στρατηγείου

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 42
της 7ης Δεκεμβρίου 1940.

Τοπικά έπιτυχείς άγώνες εις διάφο-
ρα σημεία έφ' όλου τὸς Μετώπου. Συνε-
λάθον αιχμαλώτους τινάς, έν οίς και
άξιωματικοί. Κατελήφθη τὸ ΔΕΛΒΙ-
ΝΟΝ.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 43
της 8ης Δεκεμβρίου 1940.

Καθ' όλην την ήμέραν τὰ στρατεύματά
μας διεξήγαγον έπιθετικούς άγώνες εις
διάφορους τομείς τὸς Μετώπου.
Οί άγώνες ούτοι έστέφθησαν υπό πλή-
ρους έπιτυχίας και έσχον ως άποτέλεσμα
την κατάληψιν νέων επικαίων θέσεων
έντός τὸς αλβανικού έδάφους.

Κατελήφθη τὸ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 44
της 9ης Δεκεμβρίου 1940.

Ο άγών έσυνεχίσθη και σήμερα έπι-
τυχώς. Έσφημείωσαμε νέαν προχώρησιν.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 45
της 10ης Δεκεμβρίου 1940.

Αί έπιθετικά μας ένέργεια έσυνεχι-
σθησαν έφ' όλου τὸς μετώπου έπιτυχώς.
Κατελήφθησαν διά της λόγχης ισχυρά
έδαφικά σημεία. Ο έχθρος ύπέστη βα-
ρείας άπολείας. Περιήλθον εις χείρας
μας 3 πυροβόλα των 100 χιλιοστωμέτρων.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 46
της 11ης Δεκεμβρίου 1940.

Η προχώρησις έσυνεχίσθη επί διαφό-
ρων κατευθύνσεων τὸς Μετώπου προς
την σφοδράν αντίδρασιν τὸς έχθρου.
Αιχμαλώτοι και λάφυρα περιήλθον εις
χείρας μας.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 47
της 12ης Δεκεμβρίου 1940.

Τοπικά έπιχειρήσεις διεξήχθησαν εις
διάφορα σημεία τὸς μετώπου. Ημετέρα
άναγνώρισαν συνέλαβαν περί τὸς 150
αιχμαλώτους έν οίς και άξιωματικοί.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 48
της 13ης Δεκεμβρίου 1940.

Ζωηρά ημετέρα δράσις εις διάφορα
σημεία τὸς Μετώπου με άποτέσματα
ευνόια.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 49
της 14ης Δεκεμβρίου 1940.

Έπιθετική μας ένέργεια συνεχίζεται
έπιτυχώς. Κατελήφθησαν ύψώματα πεγύ-
σως σημασίας, συνελήφθησαν πολυά-
μοι αιχμαλώτοι και περιήλθον εις χείρας
μας άνω των 60 ατόμων όπλων, και
μοι κλπ.

Σημειωματάριος μου

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ναύκα ντικό μου Τακούι, έμένα
είπε:

— Καρμπέτ, ισφο άντρωπο έ-
σαι...

— Έβες Τακούι!

— Τατί ένα i-

άμμα να μη ιρά-
ρης μουσιού Μουσ-
ελίνη, ιμάθημα να
κάνη, συμσούλην
μυθούλην φίλν
ριστίκ να ιντώσης
ιπόλεμο σταματη-
μένο να ένεται;

— Άσκολουν

Τακούι, είπα έγ-
κώ, ένα γράμμα
ραμμένο τὰ ικά-
ω...

Ιστέ, κατισμένο
ένδμουνα ιραφείν
νικό μου, ραμμένο έκανα:

Μουσσελίνη έφέντη.

«Πολλά τὰ έτη σου, Ιστέ λίγος ηαέ-

» ρες σου έφέντη Μουσσελίνη. Έγκώ

» Καρμπέτ Άρμένη άντρωπο, έσσυπο

» άντρωπο ένομαι Ιστέ, έσένα λέω καιά

» έκανες τζάνουμ ιπαπούτσια τζενεράλο

» 'Ιπαντόλιο ιχέρια έντωσες, άμάν, κα-

» λά έκανες κουζούμ Μουσσελίνη έ-

» φέντη.

» Έγκώ να σε λέω Μουσίου Γκρατσι-

» θάνι Ισταρτάρχη και ατύουνοδ 'Ιπα-

» πούτσια ταμάμ ιχέρια ιντώσες τζάδ-

» λι, ξελαφρωμένο να ένεσαι, Ιστέ έλλο

» Ισταρτάρχη θαλμένο να ικάνης, πορ-

» κοτή να Ιδλέπησι!...

» 'Ιπόλεμο κερτισμένο έφέντη μ'

» ντέν τὰ ικάνης, Ιστέ γκράφ μεάλο έ-

» κανες, μουσιού 'Ιγκράτσι ιπερσβερτή

» ντικό σου παρμένο έσένα 'Ιλαμνν ντικό

» σου έκανε. Έλλάντα τζάνουμ μικρό

» τόπο ένεαι, άμ μεάλο άντρωπο έ-

» κει. Άναντίν; 'Ιμπερταλλίερος Ισταλ-

» μένο ικάνεις, άμ Ισταρτάρχη 'Ισέφλι

» ντικό του Ιταρά, λάό ένεαι. Άναν-

» τίν; Μεσ αχρίά 'Ινένταρο; 'Ι-

» σταλμένο ικάνεις, άμ τέσσερα πόν-

» τια έχοντας φευγάλα να ένεαι. 'Α-

» ναντίν; Κορούτσ; Άρνόκαστρο, 'Α'ιο

» Σαράντα. Πο'ραδέτα-Μοραδέτα; 'Ι-

» λάν φιστίκ χαμένο έκανες Ιστέ, 'Ιγύ-

» ραννα χαμένα τὰ ικάνης, 'Αβιλόννα

» χαμένο τὰ ικάνης, φίλν φιστίκ χα-

» μένο τὰ ικάνης!...

» 'Ισταμνητήμένο 'Ιπόλεμο τὰ ένεαι:

» άκουσμένο έμένα να ικάνης. Μουσσε-

» λίνη έφέντη. Τατί τσάκ στραπάτσο τὰ

» πάτησι!...

Κόν γκράτσια μόλτο

KARAMEETI

★ Όλες οι άληθινές δυστυχίες είναι
έσωτερικές και προκαλούνται από μας
τοίς ίδιους. Είναι πλέον να πιστεύουμε
ότι έρχονται απ' έξω. Τίς αγηγάτουμε
μέσα στην ψυχή μας από την ούσία μας.
ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

★ 'Η γνώσις μεταδίδεται από τὰ δι-
βλία. 'Η πίστις από τὸς άποστόλους.
ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΑΕ ΜΠΟΝ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η νεαρά Ρενέ, νόθος κόρη του βουλευτού Βαλλεράν και της Μαργαρίτας Μπερτέν, ύφισταται δολοφονικήν επίθεσιν ἐκ μέρους τῶν ἀνεψιῶν τοῦ Βαλλεράν, ἐξαδέλφων Λαντιέ, πού ἐποφθαλμιοῦν τὴν κληρονομία τοῦ βουλευτοῦ. Σώζεται ὅμως ἀπὸ τὸν Παῦλο, γιὸς τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δολοφόνων, Πασκάλ, Λαντιέ. Ὁ Παῦλος, ἀγαπᾷ τὴν Ρενέ καὶ θέλοντας νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα της πηγαίνει νὰ ρωτήσῃ τὴν φίλην της Ὁνωρίνη ντὲ Τερνύ. Ἐκεῖ ὅμως, μαθαίνει τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της.

ΠΑΥΛΟΣ ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριό του στὸν ὑπηρετὴ καὶ ἔφυγε. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τρέξῃ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα του.

Ὁ Πασκάλ, Λαντιέ ἦταν πιδ ἥρεμος τώρα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τελευταία του ἐκείνη συνάντησιν μετὰ τὸν ἐξαδέλφον καὶ συνονόχον του, Λεοπόλδου Λαντιέ.

— Ποῦς καλὸς ἄνεμος σὲ φέρνει ἀπ' ἐδῶ; ρώτησε τὸν γιὸς του μόλις τὸν εἶδε.

— Πατέρα, ἀπήντησε ὁ Παῦλος, ἦλθα νὰ σοῦ ἀναγγείλω κάτι τὸ πολὺ σπουδαῖο....

— Μπα; Ἀς πᾶμε τότε στὸ γραφεῖο μου.

Ὅταν βρέθηκαν στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Πασκάλ, αὐτὸς ρώτησε:

— Λέγε, λοιπόν, τώρα, τί τρέχει;

Ὁ Παῦλος δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἀρχίσῃ. Ἡ ἔκφρασις, ὅμως, τῆς ἀνολύτου γαλήνης πού εἶχε ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ πρόσωπον τοῦ πατέρα του τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Πατέρα, ψιθύρισε, ὁ κόμης ντὲ Τερνύ μᾶς ἀφῆσε χρόνους...

Κεραυνὸς ἂν ἐπεφθε μπροστὰ στὸν ἐργολάβον δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνε τόση ἐντύπωσις, ὅση τὸ νῆος πού τοῦ εἶχε φέρεῖ ὁ γιὸς του. Τὸ πρόσωπό του ἔχασε ἀμέσως τὴν ἡρεμία του, ἐγίνε κατάχλωμος καὶ τὰ γόνατά του λύγισαν. Ὁ ἄλλος καὶ πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

— Πέθανε, λοιπόν, ὁ κόμης; ψιθύρισε.

— Ναί, πατέρα, ἀπήντησε ὁ νέος καὶ καταλαβαίνω τὴν συγκίνησίν σου.... Ὁ κόμης σ' ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐσύ...

Ὁ Πασκάλ, ὅμως, δὲν τὸν ἀκούει.

— Πέθανε... πέθανε... ψιθύριζε αὐτὸς μετὰ τὸ βλέμμα ἀφηρημένον, φέροντας τὸ χέρι στὸ μέτωπο.

— Πατέρα, εἶπε ὁ Παῦλος, μὴν κάνεις ἔτσι. Δὲν πρέπει ν' ἀφήνῃς τὴν θλίψιν νὰ σὲ καταβάλλῃ τόσο... Σὲ παρακαλῶ, ἡσύχασε, θὰ πάθῃς τίποτε...

Ὁ ἐργολάβος σήκωσε τὸ κεφάλι. Εἶχε ἀντικληθῇ ὅτι εἶχε ὑπερβῇ τὰ ὅρια. Ὁ Παῦλος θὰ μπορούσε ἀπὸ τὴν στάση του νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε.

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε. Ἡ θλίψις μου μὲ παρέσχε. Ἦταν, ὅμως, τόσο ἀπότομο τὸ πρῶγμα. Δὲν ἐπερίμενα ὅτι ὁ κόμης θὰ πέθαινε τόσο σύντομα. Δυστυχισμένη Ὁνωρίνη... Πόσο μεγάλη θὰ εἴνε

ἡ ἀπελπισία της!... Τὴν λυποῦμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶναι, ὅμως, νέα ἀκόμη καὶ θὰ παρηγορηθῇ γρήγορα. Θὰ βοηθήσῃ σ' αὐτὸ καὶ ἡ μεγάλη περιουσία πού της ἀφήνει ὁ πατέρας της...

Σώπασε λίγο καὶ ὕστερα ρώτησε:

— Πῶς, ὅμως, ἔμαθες τὴν θλίβεσή σου;

— Πῆγα νὰ ἰδῶ τὴν Ὁνωρίνη....

— Καὶ τὴν εἶδες;

— Ὁχι. Ἦταν κλεισμένη στὰ οὐμὰ τῆς.

Ὁ Πασκάλ ἐβγαλε ἕναν βαθὺ στεναγμὸ καὶ κατόπιν εἶπε:

— Ἀς ἀφήσωμε τώρα αὐτὲς τὶς θλίβερες σκέψεις. Καὶ, βέβαια, εἶναι νὰ χάνῃ κανεὶς ἕναν καλὸ φίλον, ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ; Ὁ μείνῃς νὰ φάμε μαζί;

— Ὁχι πατέρα. Ἦλθα γιὰ λίγο. Ἐχω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Ἀ! Καὶ ἄλλα σπουδαῖα;

— Ναὶ ἀλλὰ ὅχι θλίβερά αὐτά. Ἀπὸ τὴν τελευταία μας συνάντησιν ἐγίναν πολλὰ πράγματα. Ὁλόκληρο μυθιστόρημα.... Ἡ μάλλον, δρᾶμα!

— Τί μοῦ λές;

— Ναί, πατέρα. Θυμᾶσαι πού σοῦ μίλησα κάποτε γὰρ μὴ νὰ π' ἀγαποῦσα;

Λοιπὸν τὴν βράδια τὴν νέα αὐτή! Καὶ μάλιστα ἡ Θεοία Πρὸνοια ἐβλήσε νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τρομερὸν κίνδυνον. Παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὴν ζωὴ της... Ὁ θὰ τὴν ἦθε σὲ λίγο, θὰ τὴν γνωρίσεις καὶ θὰ κρίνῃς γιὰ τὴν ἐκλογὴ μου...

Ὁ ἐργολάβος πολὺ λίγη σημασία εἰδὼν τοὺς ἔρωτας τοῦ γιου τοῦ. Τὸν ἄκουσε λοιπὸν μᾶλλον ἀφηρημένους καὶ τέλος τοῦ εἶπε, διαζόμενος, προφανῶς, νὰ μείνῃ μόνος:

— Ὡστε, Παῦλο, δὲν θὰ μείνῃς νὰ φάμε μαζί; Βιάζεσαι νὰ φύγῃς;

— Εἶναι ἀνάγκη πατέρα. Ὁ ξανάρθω ὅμως σύντομα καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ ἐν ἐκτάσει τί συνέβη.

— Ὁ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σὲ ξαναῖδῶ καὶ νὰ μάθω. Ἐχεις μήπως ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ;

Ὁ Παῦλος χαμογέλασε.

— Βρισκόμαστε στὰ τέλη τοῦ μηνὸς κι' ἂν ἤθελες...

Ὁ Πασκάλ ἀνοίξε ἕνα συρτάρι, πῆρε ἀπὸ μέσα δυὸ χιλιόφραγκα καὶ τὰ ἔδωκε τοῦ Παύλου.

— Δυὸ χιλιάδες φράγκα! ἔκανε αὐτὸς.

— Ναί. Αὐτὸν τὸν μῆνα σοῦ δίνω παρὰ πᾶν. Εἶσαι ἐρωτευμένος καὶ τίποτε δὲν στοιχίζει σ' ἕναν νέο περισσότερο ἀπὸ τὸν ἔρωτα!

Ὁ Παῦλος ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ πατέρα του καὶ ἔφυγε γεμάτος χαρὰ καὶ ἐλπίδες.

Λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γιου τοῦ ἔφυγε καὶ ὁ Πασκάλ Λαντιέ. Πῆγαινε στὴν ὁδὸ Τονανὲ νὰ συναντήσῃ τὸν συνονόχον του. Τὸν βρῆκε μόνον.

Ὁ Λεοπόλδος εἶδε μετὰ κάποια ἐκπληξὴ τὸν ἐξαδέλφον του.

— Κάτι ἐδῶ; τοῦ εἶπε. Τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει ὅτι σήμερον τὸ πρῶτον πέθανε ὁ κόμης ντὲ Τερνύ... ἀπήντησε ὁ Πασκάλ χλωμὸς καὶ μετὰ χεῖλιν πού ἔτρεμαν.

— Πάει καλὰ, εἶπε ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῇ. Τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ καὶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ ἐνεργήσω.

— Θανατοῖσα! Καὶ τί πρόκειται νὰ κάνῃς;

— Ἰδοὺ. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Τερνύ εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ σοῦ ζητήσῃ μέσα σὲ ὀκτὼ μέρες τὸ ἑκατομύριο πού χρωστοῦσε στὸν πατέρα της.

— Ναί, βέβαια, δὲν πρέπει.... Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ πληρώσω! Πῶς, ὅμως, θὰ τὴν ἐμποδίσωμε νὰ τὸ ζητήσῃ;

— Νομίζω ὅτι σοῦ ὑπέδειξε προχθὲς τὸν τρόπον. Ὁ κόμης πέθανε ἀπὸ βραδεῖο αὐτοδλητηρίασιν, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί.

— Λοιπὸν, τὸ σῶμα του θὰ εἶναι ποτισμένο μετὰ τὸ δηλητήριον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο διόλου νὰ τὸ πιστοποιήσῃ μὴ νεκροφῖα, ἡ ὁποία θὰ γινόντανε ὕστερα ἀπὸ μὴ καλὴ ἀνώνυμη καταγγελία στὸν ἐισαγγελέα.

— Ὁραία!... ἔκανε χαρούμενος ὁ Πασκάλ.

— Μὴ διάζεσαι νὰ πανηγυρίσῃς! τὸν διέκρινε ὁ Λεοπόλδος. Ἐσχῆς τὴν ἀνότητὴ ἐκείνη συμβουλή πού εἶχες δώσει τοῦ κόμης, νὰ ἐξηγήσῃ στὰ ἀπομνημονεύματά του τὰ αἰτία τοῦ θανάτου του;

— Ναί, βέβαια... ψιθύρισε ἀπογοητευμένος ὁ Πασκάλ.

— Λοιπὸν ἡ σημεῖωσις αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξυφανισθῇ...

— Ὡστε... ἐπιμένεις νὰ καθ' ὁρηθῇ ἡ δις ντὲ Τερνύ γιὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της;

— Μήπως ὑπάρχει καὶ ἄλλη λύσις;

— Κανεὶς δὲν θὰ πιστέψῃ σὲ μὴ τόσον θηριώδη πατροκτονία!

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν κάνω πιστευτή.

— Ἀργὰ ἡ γρήγορα ὅμως θὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια.

— Μετὰ τί τρόπον, παρακαλῶ; Κλέβω τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ κόμης, ἡ Ὁνωρίνη κατηγορεῖται, συλλαμβάνεται καὶ δικάζεται....

— Οἱ ἐνορκιοὶ θὰ τὴν ἀθωώσουν.

— Ποτέ. Γιὰ νὰ ἀθωωθῇ αὐτὴ πρέπει νὰ βρεθῇ ἕνας ἄλλος ἐνοχός. Γιατί ὅπως δὴποτε θὰ πιστευθῇ ὅτι ὁ κόμης πέθανε δηλητηριασμένος, δηλαδή ὅτι δολοφονήθηκε. Ποῦς δὲ ἄλλος ἀπὸ τὴν κόρη του θὰ εἶχε συμφέρον νὰ πεθάνῃ ὁ κόμης, γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ γρηγορώτερα; Ἀλλὰ καὶ ἂν πρόκειται σὲ τέλος ἡ Ὁνωρίνη ντὲ Τερνύ νὰ ἀθωωθῇ, ἔως ὅπου νὰ γίνῃ ἡ δίκη της καὶ νὰ βγῇ ἡ ἀπόφασις, θὰ περάσουν μῆνες, χρόνια ἴσως.... Ἐως τότε θὰ ἔχωμε βάλει ἐμεῖς τὸ χέρι στὴν κληρονομία τοῦ θείου Ροδέτου. Ὄποτε θὰ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ ἑκατομύριον, ἂν ὑπογρηθῇς νὰ τὸ κάνῃς....

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀπήντησε ὁ Πασκάλ, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Ὁνωρίνη θὰ δικασθῇ μοῦ προξενεῖ φρίκη...

Ὁ ἄλλος ἔκρινε τοὺς ὄνους.

— Εἶσαι ὀλιγόψυχος, εἶπε. Μὴ προτιμᾷς τὴν χρεωκοπία καὶ τὸ κακογυδιό;

— Ὁχι! Ὁχι! ἔκανε μετὰ ζωρότητα ὁ Πασκάλ.

— Τότε ἄφησέ με νὰ ἐνεργήσω. Ποῦ εἶναι κλεισμένα τὰ ἀπομνημονεύματα;

— Μέσα σ' ἕνα μικρὸ ἐπιπλο, στὸ γραφεῖο του, δεξιά ἀπὸ τὴν θεομύστω.

— Σὲ ποῖδ' συρτάρι;

— Στὸ δευτέρον.

— Καὶ τὸ κλειδί;

— Εἶναι μαζί μετὰ τὰ κλειδιά πού εἶχε ὁ κόμης πάντοτε μαζί του.

— Ὁ θὰ κυττάξω νὰ τὸ βρῶ, ἀλλοιῶς θὰ τὸ ἀντικαταστήσω. Ποῦ βρίσκεται τὸ γραφεῖο;

— Στὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ μεγάρου καὶ συγκοινωνεῖ μετὰ τὴν κρεβατοκάμαρά του. Τὰ παράθυρά του βλέπουν σ' ἕνα μικρὸ κῆπο πού γειτονεῖ μετὰ τὸ πάρκο Μονσῶ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον χωρίζεται μετὰ ἕνα σιδερένιον κιγκλίδωμα ὕψους ἐνάμιου μέτρου.

— Πῶς ἔμαθες ὅτι πέθανε ὁ κόμης;

— Ἀπὸ τὸν γιὸς μου Παῦλο. Εἶχε πάγει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ὁνωρίνη.

— Καὶ τὴν εἶδε;

— Ὁχι. Δὲν δεχόταν κανένα.

— Τόσο τὸ καλύτερον. Ποῖα ὥρα ὁ κόμης πῆγε στὸν ἀγύριστον;

— Τὸν βρῆκαν σήμερον τὸ πρῶτον ξυλισμένο σχεδόν, μέσα στὸ γραφεῖο του.

— Ὁραία. Λοιπὸν. Σήμερα θὰ γίνῃ ἡ ἀναγγελία τοῦ θανάτου. Αὐριο τὸ πρῶτον θὰ πᾶν ὁ γιαντὸς τῆς δημοχίας καὶ μετὰ θὰ γίνῃ ἡ κηδεία. Αὐτὴ εἶναι συνήθως ἡ διαδικασία. Ἐχω περισσότερον ἀπὸ ὅσον μοῦ χρειάζεται καιρὸς... Καὶ τώρα πῆγαινε. Ὁ Ζαρλόγκ μ' ἀπερῆκε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ καὶ εἶναι περιττὸ νὰ σὲ βρῇ ἐδῶ.

— Ἐχεις δίκιο...

Οἱ δυὸ ἀντὶφρεῖς ἐσφίξαν τὰ χέρια καὶ ὁ ἐργολάβος ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Σὲ λίγη ὥρα ἔφυγε καὶ ὁ Λεοπόλδος. διευθύνθηκε στὰ μεγάλα καταστήματα τῶν βουλεβάρτων καὶ ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ ψώνια ἐπέστρεψε στὴν ὁδὸ Τονανιέ. Τὴν ἰδίαν ὥρα γυροῦσε καὶ ὁ Ζαρλόγκ. ἀφοῦ εἶχε πούλησιν ὅσα εἶχε βρῇ μέσα στὸ μπαῦλο τῆς δυστυχισμένης Αἰμιλίας καὶ στὴ βαλίτσα τῆς Ρενέ.

— Ζαρλόγκ, τοῦ εἶπε ὁ Λεοπόλδος μόλις τὸν εἶδε, σὲ χρειάζομαι.

— Τί, μήπως πρόκειται πάλι νὰ ξεκόνομε κανέναν; ρώτησε ὁ ἄλλος μετὰ ὕψος ἐκπληκτικῆς ἐκπληξίας.

— Ὁχι.

Ὁ Ζαρλόγκ ἀνέπνευσε. Δὲν θάθελε νὰ ξαναβάψῃ τὰ χέρια του σὲ αἷμα. Ἦταν ἐγκληματίας ἀλλ' ὄχι καὶ φονιάς.

— Τί με θέλεις λοιπόν; ρώτησε.

— Μοῦ χρειάζονται ἀντικλειδιά.

— Ἀ!... Ὁ θὰ ἐπισκεφθῇς μήπως τὴν Γράντζα τῆς Γαλλίας; ἔκανε γελώντας ὁ Ζαρλόγκ.

— Ἀφῆσε σὲ παρακαλῶ τ' ἀστεῖα. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν πρόκειται νὰ δουλέψωμε γιὰ λεφτὰ ἀλλὰ γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ ἕναν κίνδυνον.

— Τί κίνδυνον!... ἔκανε τρομαγμένος ὁ Ζαρλόγκ.

— Μὴν ἀνησυχῇς καὶ τόσο. Δὲν εἶναι ἄμεσος.

— Καὶ τί πρόκειται νὰ ἀνοίξῃς μετὰ ἀντικλειδί;

— Ἐνα μικρὸ ἐπιπλο. Αὐριο τὸ πρῶτον στὰς ὀκτὼ πρέπει νὰ γῶν, τι μοῦ χρειάζεται.

— Καλὰ, θὰ φροντίσω.

— Σοῦ χρειάζονται λεπτὰ,

— Ἀμέ! Ἔτσι;

— Πάρε ἑκατὸ φράγκα.

Ὁ Ζαρλόγκ ἔφυγε καὶ ὕστερα ἀπὸ μὴ ὥρα ἐπέστρεψε μετὰ διάφορα ἐργαλεῖα.

— Τί εἶναι αὐτά; ρώτησε ὁ Λεοπόλδος.

— Ὁ θὰ σοῦ φτιάσω τὸ ἀντικλειδί πού μοῦ ζητήσῃς.

— Καὶ ἔχεις ἐξὸς ἀπ' αὐτά;

— Ἐχω κάνει λίγο καὶ τὸν κλειδαρᾶ, ὅταν ἤμουν... τίμιος ἄνθρωπος!...

Καὶ ὁ κακοῦργος ξέσπασε σ' ἕνα πλατὺ γέλιο.

Ἀς ξαναγυρίσουμε τώρα στὸ μέγαρον τοῦ κόμης ντὲ Τερνύ.

Ἡ Ὁνωρίνη ἔλαψε καὶ ἐθρήνησε τὸν πατέρα της, ἀλλ' ὄχι γιὰ πολὺ. Δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκείνης πού παρασύρονται εὐκόλῃ ἀπὸ τὸν συνασθηματικὸν κόσμον. Ἰσχυρὸς χαρακτήρ ἡ νεαρὰ κόρη, ἐπέβληθ' ὑψηλὸν στὸν ἑαυτὴν της καὶ τὴν θλίψιν της καὶ ἄρχισε νὰ ἀσχολῇται μετὰ τὶς προετοιμασίας τῆς κηδείας τοῦ πατέρα της. Ἦταν, ἄλλως τε, ὁ μόνος ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν πού ἀπέμεινε μέσα στὸ σπίτι καὶ ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ αὐτοπροσώπως γιὰ ὅλα σχεδόν.

Δὲν εἶχε σημάει καλὰ-καλὰ μεσημέρι, ὅταν ἕνας ἄνδρας ἔως πενήντα ἐτῶν, μετὰ μικρὸ γένι καὶ φορώντας γυαλιὰ, φαρδὺ παλτό, γάντια καὶ λευκὴ γραβάτα μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο πού ἦταν ἀπέναντι στὸ μέγαρον ντὲ Τερνύ καὶ κάθησεν σὲ μὴ γωνιά, εἰς τρέπον ὥστε νὰ μορῇ νὰ παρακολοῦθῃ τὴν κίνησιν τοῦ μεγάρου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μαζί του ἕνα μεγάλο χαρτοφύλακα ἀπὸ ῥωσικὸ δῆμα. γεμάτον ἐγγράφα. Ζήτησε ἕνα ποτήρι θερμὸν καὶ τὶς ἐφημερίδας καὶ φάνηκε θυσιζόμενος στὴν ἀνάγνωσιν. Στὴν πραγματικότητά ὅμως ἐπέβλεπε μετὰ βλέμμα ἀγρυπνίου τὸ ἀπέναντι μέγαρον.

Ἐξαφνα ἀνεγείνησε. Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου εἶχε σταματήσει ἕνα μόνιμον ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατέβηκε ἕνας κύριος πολὺ ἀξιωματικὸς ἐξωτερικοῦ καὶ μετὰ τὴν ταινία τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς στὴν μπουτονιέρα. Ὁ ἐπισκεπτής συνεισέβη καὶ χαρτί πού κρατοῦσε στὰ χέρια του, εἶπε κατὰ τὸ ἀπαξί καὶ ὕστερα χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου.

— Σίγουρα θάνα ὁ δημοχιακὸς γιαντὸς καὶ ἦλθε γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὸν θάνατον τοῦ κόμης, ψιθύρισε ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰ γυαλιὰ.

Μετὰ ἕνα τέταρτον ὁ ἐπισκεπτής ἐβγαίνει πάλι ἀπὸ τὸ μέγαρον, ἀνέβαινε σὲ ἀμάξι του καὶ ἔφυγε.

— Ὁ κ. συνάδελφος τελείωσε τὴ δουλειά του, ψιθύρισε πάλι ὁ διοικητοφύλακός. Σειρά σου τώρα.

Κάλεσε τὸν γραβόν, πληρώσε καὶ παίρνοντας τὴν σερβιέττα του, βγήκε. Δὲν διευθύνθηκε ὅμως κατ' εὐθείαν στὸ μέγαρον. Ἐκανε ἕνα μεγάλο γύρον καὶ μετὰ μισὴ ὥρα γυροῦσε κι' αὐτὸς τὴν πόρτα τοῦ μακαρίτη κόμης ντὲ Τερνύ.

— Τί ἀγαπᾷτε, κύριε; ρώτησε ὁ θυρωρός.

— Εἶμαι δημοχιακὸς γιαντὸς καὶ ἦλθα νὰ πιστοποιήσω τὸν θάνατον τοῦ κ. κόμης ντὲ Τερνύ.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἀπήντησε ὁ θυρωρὸς ἔχουν εἶδῃ ἤδη ἀπὸ τὴν δημοχία...

— Τὸ ξεύρω, ἀλλ' ὁ συνάδελφός μου παρέλειψε νὰ πάρῃ μερικὰς σημειώσεις πού ἐκρίθησαν ἀπαραίτητες καὶ τὶς ὁποῖες ἦλθα νὰ πάρω ἐγὼ.

Ἡ ἐξηγήσις φαινόταν λογική.

— Περᾶστε, κύριε, ἀπήντησε ὁ θυρωρός.

*Τό πρωί Τελύσεις....
Τό βράδυ Επίσκεψις....*

Ποιά γυναίκα δέν φροντίζει γιά τὰ χέρια της.
Και είναι τόσο εύκολο νά αποφύγη κανείς τὰς δυσάρεστους συνεπειάς.
Τακτική περιποίησης μέ κρέμα NIVEA, αυτό είναι όλο. Ἡ Κρέμα NIVEA
κατέχει· διά τῆς συγγενούς πρὸς τὸ δέρμα EUCERIT - τὴν θαυμαστὴν
ικανότητα νά τρέφῃ τὸ δέρμα καὶ ἐπομένως νά τὸ δυναμώσῃ.
Τὸ δέρμα γίνεται ἀνθεκτικὸν ἐναντίον τῆς ἐνεργείας τῆς ζεστῆς σαπουνάδας
καὶ ἀρκεῖ μετὰ τὸ πλύσιμο μιά μικρὰ περιποίησις διά νά γίνουσι τὰ
χέρια πάλι τρυφερά, βελουδένια καὶ νά φαίνωνται περιποιημένα.
Εἰς αὐτὰ τὰ ἰδιαίτερα προϊόντα ὀφείλει ἡ NIVEA τὸ θαυμάσιον ὄνομα
πού ἔχει μεταξύ τῶν γυναικῶν.
Τὸ μικρὸ κουτί δοχ. 9. — τὸ μεσαῖο δοχ. 17. — καὶ τὸ μεγάλο δοχ. 33. —

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ἐχομε τὴν τιμὴ νὰ πληροφορήσῃμε τὴν ἀξιότιμον πελατείαν μας ὅτι
στὸ οἶκμά μας ὑπάρχει τὸ τελειότερον καὶ ἀσφαλέστερον καταφύγιον
τῶν Ἀθηνῶν καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἐργασίες μας ἐξακολουθοῦν μέ κάθε ἀνεση
καὶ ἀσφάλεια.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Mme KETTY

Ἑορσῷ 42. — Τηλέφω, 22-088

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπός. Χωρὶς ΜΗΑΝΕΛΛΕΣ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ
τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕἰΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν
ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμήμα του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ—ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΣΘΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ, ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικές
νέας παραλαβῆς ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπιδέσμιους
ἐλαστικούς IDEAL VELPEAU κ.τ.λ.

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1926

ΑΘΗΝΑΙ, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

ΠΕΝΤΑΜΕΥΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἀλ. Κε. 167

Τ. 109

Ἐργαστήρια Ἐλευθέριου Σπουδῶν

Μετ' Οἰκονομείῳ

ΚΟΥΤΙΝΗΣ — ΡΑΪΤΙΚΗΣ καὶ ΤΕΧΝ. ΑΝΘΡΩΠ

Λειτουργοῦνται ἀνελλιπὴ Νομὸς, Δ/τος 9/10/36

Αἱ ἐγγράφαι συνεχίζονται. Ζητεῖται Κανονισμὸν.